

Sodrásban 08

Sodrásban 08

*Amatőr költők
antológiája
2008*

2008

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borítógrafika: Jakus Tamás grafikus

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes
(<http://iropult2006iropult.5mp.eu>)

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://www.verslista.hu>)

Trásaink

KAMARÁS KLÁRA

Őszi illúziók

Ősz van megint, lehulló levelek
varázsát nézem. Szívem megreteg.
Sodorja szél, aztán a földre hull,
de akad köztük, ami nincs sehol,
mert újra s újra fel, magasba száll,
nem is levél, boszorkány, vagy halál?
Vagy álmom, mely csak a lelkünkben él?
Köd? Látomás? Mégis mindent megér.
Felejténéd, de többé nem lehet,
bár híre sincs, s nem jön más üzenet,
csak ősz, csak fény, csak hulló levelek.
Töppedt avart rugdosva lépkedek.

Tőlem panaszt ne halljon senki.
Amíg van út, tovább kell menni.
Avart rugdosva? Foszló álmokat
számolni? Évet, hetet, napokat?
Mérlegre tenni, hogy mit értem el?
Nem érdemes. Az idő másra kell.

A meglévónél százszor többet ér
az, ami csak a képzeletben él,
mert álmaidban mindig visszajár,
mint múlt tavasz, mint izzófényű nyár,
mint őszi csend, mint szálló csöpp levél,
utána kapnál, több a semminél...
Kérdezheted, csak álmodban felel.
S ha nem kérdeznéd többé? Ne tagadd!
Hajnaltájt megszorítja torkodat...

Hálóban

Ó, mennyi fájdalom süvít a szélben,
s a felhők mennyi könnyet rejtenek...
Az út porában csalódások ülnek.
Hull rám a por, szítál... majd eltemet.

Háló feszül köröttünk. Néhány bíbic
fészket rak rajta és megél talán...
A többi, mint sok őszi pók reménye,
repül saját sírjának fátyolán.

Végkiárusítás

A fiatalság álarcát ledobtam.
Az élet piszkos hentesüzletében
kampókon lógnak legszebb álmaim
csontok, szalonnák, nyers szavak között.
Tessék csak, tessék, ez végeladás már!
Friss húst kerestek, szende álmokat
öreg tyúkok és vén marhák helyére,
és szerelemről rózsaszínű verset?

Feledjük hát a mocskot és keservet,
és emberek, ti csak nevessetek
a milliányi megtépett bajazzón!
Ó, nézzetek tükörbe! Nézzetek!
Magatokat nézzétek és ne engem!
Micsoda játék...! Most lehet nevetni!

SZABOLCSI ERZSÉBET

Mikor

nem számolom a perceket órákat
napokat éveket másodperceket
úgyis percegnek körülöttünk
sisteregnek forrnak
én is forrongok és talpalok tovább-tovább
hogy kinyíljon előttem minden virág
és meglessem a pillangók nászát
hogy lássam a zöldellő erdőt sárgává válni
hogy tudjam merre kellene fordulnom
ha fordul az út
az utak mindig tudják hova mennek
de én csak sejtek valami irányt a ködön át
nem nem vagy talán mégis
bizonytalankodom naponta ötvenszer
mialatt lohol velem valami képzeletbeli
villamos amely letért a sínről
ó ha tudnám
meddig is élek még
akkor sem számolnám a perceket
minden relatív
minden arrafelé tart
ahonnan jöttünk
s kíváncsi vagyok rá
de nem sürgetem
talán én leszek a következő
mondja az idő
mikor nem is kérdezem

Lennél-e...?

Lennél-e kedvemért felhő, kapkodó szél?
Lennél-e kedvemért széllel szálló levél?
Lennél-e értem pityangbóbita,
ha én lennék az ősz hűvös sóhaja?

Ha Te lennél a tél hideg lehelete,
lennék kedvedért hullongó hópihe.
Lennék kedvedért hófúvás vihara,
vagy lennék miattad csipkés zúzmara.

Kacsaringók

Egyenes úton
minden vágyunk mielőbb
kacsaringózni.

Görbülő szájszél:
hajlott háttal készülünk
egyenesedni...

Ha lenne még

Gödrök és rögös utak
jönnek szembe naponta,
csak fulladozunk a füsttől,
szeméttől, jelenünk hazugságaitól.
Szárnyalnék, másznék csúcsokat,
kilábalnék a túlpartra,
ha lenne még szárny,
ha lenne szikla,
ha lenne part.
Vagy csak egy
pohár tiszta
vizet szeretnék...

Forrás legyél

Forrás legyél.

Tiszta, átlátszó, kristályszépségű
cseppekből fakadó hideg és jóízű éltető víz.
Csörgedezz alá magas hegyek szikláinak közül,
kelj át méteres köveken, konok útvesztőkön,
friss levegőjű hegyi réteken.

Patak legyél.

Lágyan aláomló, hűvös érintésű;
hideg selymes vizedtől kapjanak erőre
a szomjas vadak. Kanyarogj kövek között,
fodrozódó báránnyelűk kék ege alatt,
zöld pázsit és őszi avar keretezzen,
míg tovagördülsz kavicsokat mosva,
s lomha folyóvá terebélyesedsz.

Folyó legyél.

Hatalmas hullámfodrokkal tovahömpölygő áradat,
mely mindent megragad,
magával sodor, míg meg nem érkezik
az őt is elnyelő végtelen tenger sírjába.

Tenger legyél.

Nyugodtan hullámzó beláthatatlan síkság.
Kiszámíthatatlanul változó,
tajtékokat dobáló, vihartól felkorbácsolt
szilaj erő, hullámsír,
vagy elcsendesült sima víztükör.

Óceán legyél.

Széles és határtalan.

Kincseket rejtő, ringató mély bölcső.

Vég nélküli korlátlan lehetőség.

Pusztító, tomboló öserő, roncsokat temető
kiismerhetetlen végtelenség.

Legyél víz, életet adó őselem,

legyél tűz, vízzel is legyőzhetetlen,

legyél levegő, mindent beborító láthatatlan,

legyél szikla, szilárd, megingathatatlan,

legyél forrás, patak vagy tenger,

legyél te magad, legyél ember.

BODÓ CSIBA GIZELLA

Kötődések

Az ablakban egy árva hegyi kristály
festett üveg, nedves orchidea,
tegnap értékének olcsó maradványa,
lélek-árnyék torzult mosolya.

Lehetne másnak is ez becses,
de kötődés nélkül semmit nem jelent,
a tárgyak értéke múltad hú kutyája,
a gazda ment, hát ő is vele ment.

A jelen mint a füst úgy foszlik széjjel,
gondolatokban a múltat bújtatod,
a jövő reményeit óvón lehelgeted
a „háborús pincéből” majd egyszer felhozod.

Senki

Senki nem állhat utamba,
ha van választott utam,
senki nem emelhet fel,
ha nem emelem fel magam.

Nem fűszeres életem
ha éltem sója nem vagyok
sötét marad testem, lelkem
ha belül valami nem ragyog.

Nyaram melege hidegen hagy
ha az életet nem élvezem,
ha létetek nem érzem át
senki nem lesz velem.

Ujj-lenyomat

Belém rajzoltad az ujjlenyomatot,
Az egyedi, egyszerű motívumot.
Ujjlenyomatom rajzolatja,
az égről nézett földi térkép:
lenyomatod bennem! Az érték.
Én milyen lenyomatot hagyok?
Csak amilyen új gondolat.
Benned megújult rajzolat vagyok!

Természetes

A Nap körbejárta kertemet,
a Nap körbejárta házam,
nem láttam, de tetten értem
az árnyékvonulásban.
A Nap úgy indult, mint tegnap tette,
úgy, mint tízezer, százezer éve,
csak kertem virágai vannak
halálra ítélve.
Csókokat csattog egy madár.
Ő teheti, nem gondol minderre:
létre - nem létre,
fény és árnyék egyformán játékos
bogár üldöző repülése.

Kis éji zene

Álmom fehér liliom
gordonkába bújt fájdalmas dallam
gyötrelem húrján játszó éjszaka
senkit nem várok haza

Lila fény időzött illat orgonán
a mélyben mozdul a pedál
a boltív alatt, oszlopok sípján
felcsendül egy gregorián

Csak kérdezem

Felborzong bennem a lényeg:
az igazságban mennyit érek?
Az időtől érik-e a lélek?
Mennyi a hamis, mit megérzek?
Mit viszek másoknak magamból?
Kihasítok-e a nagyból
egy meghatározó kicsi részlet,
mit feláldozok az egésznek?
Magas hegyeken száguldozom,
vagy magam csak porba rajzoló,
gondolatot pingálok papír falakra
ecsetvonásban hátra hagyva
az anyaggá sűrült semmiséget
porrá el csak – lélekben égek?

Tanulni fáktól

Bezártam magamat magamba,
termésem lábamhoz hullott,
mint tölgynek a kalapját
vesztett makkja.
Magamban álltam, mint a kígyó törzsű fák,
kicsiny kinövése ez erdei hadnak,
s csak arra vágytam: valakinek
még egyszer oxigént adjak!

ŐSZI ANITA

moja drahá¹ - Bonpari dala

Csábító szépség vagy,
moja drahá,
mikor levetközöl előttem
odahaza.
Mezítelen testeden
úgy siklik e kezem,
mintha fagyos télen
korcsolya a jégen.
Mégfürödik rajtad
a tekintetem, majd
szint' felfal, olyan vad.
és úgy nézel reám fel,
hogy mígnem sírnom kell.
És csak szemeddel mondd el,
hogy moj syn² benned életre kel;
s hogy a kis srdiecko³
ver már holnap ilyenkor.
Feküdj mellém csak no, pekne⁴,
nyugton maradjunk ez este.
Hagy hallgassam csendben
mit posepky⁵ elénekel
nékünk im az éjjel:

úgy lettél prapramatka⁶
hogy ajkad ima el sem hagyta.

¹ Drágám

² (az én) fiam

³ szívecske

⁴ szépen

⁵ suttogva, halkán

⁶ szépanya

...a Sötét hangja volt

Ó, bár elfelejthetném,
mit az élet e bús éjjelén hallottam én.
Pedig senki nem beszélt.
A házban a csend honolt –
- a Sötét hangja volt –

A túl-szobában neszez,
most az ajtó nyílik – emez!
Agyamban megpattan egy ér.
Holtan talál, kétségbe esik, ’ki betér.

szerelmes vers

hajad szálából hatot
az ujjam köré csavarok
megemelem a karod
amit derekamra fonok
ajkad megmozdul egy szóra
legszebb amiben mondod az az óra
amit bejár a te két lábad
abból az én utam válhat

A reggel

Álmomban mindig velem vagy.
Álmomban szeretlek – egészen.
Ha ébren vagyok, sosem kellesz nekem.
És eljött a reggel.

GÓSI VALI

Emlékek nélkül félek

félek

hogy végül
magányos csend ölel
álmom sem kering már
emléked körül

félek

hogy végül
emlékek nélkül
dermedt magányra
ébred a kifosztott
lélek

mint hajótörött
kit tépett vitorlaroncs mögött
viharverten
partra vetett
a dühöngő tenger
s lázálmából
riadtan
arra
retten
a lusta parti hullámokon
hogy sorsát
- akaratlan -
örökre összefonta
a lakatlan
buja szigettel
bár csak a testét adja oda
jeges-kényszeredetten

félek

hogy végül
reszkető csend ül majd
velem az éjben
s emlékeimtől
megfosztva
üres lélekkel
élek

emlékek nélkül
félek

Te vagy

Te vagy, ki úgy érzed, vétkeid
s feledhetetlen múltad, bűneid,
száz kudarctól halott céljaid
furcsa, megvénült rabja vagy
- bús-ráncú bolond -
kit rég' halott ősök emléke vonszol
bezápult, bomló, halódó sorsból
a remény villanó,
gyér fénye felé.

Te vagy, mégis,
ki másoknak fényt adsz,
ha mosolyra váltod könnyeidet,
s fejed a földről a végtelen égre
- fohással értük -
fölemeled.

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Pasziánsz

Meghitt hosszú téli estén
kártyát veszek a kezembe
pasziánszt rakok ki belőle

a nyolcas variánst játszom
saját felemás formátumban
az ászokra való kirakással

megszokott rutinnal kirakom
lapot-lapra katonás rendben
a patinás ósdi kártyaasztalra

az első sort rakom ki először
majd a többi is helyére kerül
múlik-telik a hosszú téli este

ezidőtájt fölösleges rohanni
és a legjobb lépést érdemes
itt komótosan megfontolni

bölcs lépés jutalma ász lehet
amit a sorból így kiemelhetsz
melyre a többi lapot ráteheted

elején vala csupasz az asztal
növekszik bő kártya halommal
dolgozni fel hát öreg cimborám

bármi is leszen ma eredmény
lesz estéd vidám szórakoztató
s ha nem hát lőn újabb kirakó

Régi bölcsek élvezetes játéka
laza, könnyű, szellemi agytorna
amint látod fennmarad örökké

E pasziánsz mellé rímfaragó
Barátokat téli estén vigasztaló
könnyed Szószövő e hétre való

Edző meccs!

Huszonkét viking
labdára éhesen
fut ki salakos pályára
tavaszi napsütésben
bírónak fütty jelére
elkezdődik a meccs
Szélsőnk elfut a vonalon
menetrend szerinti
labda érkezik lábára
egy kis csel jobbra
no meg egy balra
és egy remek beadás

Tizenegyes magasságában
középhátvédünk ott terem
„Dan The Man” érkezik
felugorva jó magasan
ő a labdát hálóba fejeli
egy-nulla javunkra
Feléledt az ellenfél is
remek labdához jutnak
Tizenhatos magasságában
buktatjuk az ellenfelet
szabadrúgást ítél a bíró
s mit ad Isten nem igaz

Elalszunk, kapura rúgják
De hol a kapusunk gól 1:1!
Nicklas edző is a haját tépi
közben hangját fel is emeli
korholja a fiúkat alaposan
kiosztja a csapatot de rendre
meg is lesz az eredménye
jönnek is a támadások
szépen sorban ahogyan
meg vagyon az írva
ama nagykönyvekben
nő a gólok száma is

Növekedett a góllövő lista
beindult a gépezet
a pályán úgy ahogy szokott
második félidőre szaporán
„Lippi” Alex a csapatkapitánya
ma két góllal volt eredményes
puttonyában Rickar se’ adta alább
Kétszer talált az ellenfél hálójába
Csak a fakta kedvéért Dennis
talált hálóba az ellenfélnél
Junior csapatunkat ma ismét
két vállra fektettük szépen

Éden kertjében

Éden kertjében
csók ajakadról lopva
vágyott ajándék

ha visszalopod
téged illet örökre
ne bánd meg soha

bátran vagy gyáván
este csapdába estem
szívem raboltad

Ciklusok - Édesanyám

Te vagy az nékem
Aki életet adtál
Én vagyok az Néked
Aki életet ád
Én vagyok az
Akit éberem dajkáltál
Nem én vagyok csak az
Aki téged szeret
Itt mások is szeretnek Téged igazán
Mert mi is többen vagyunk
Többféleképpen szeretünk
És határtalan a mi szeretetünk
Neve őszinteség becsület hűség
Honnan tudjuk?
Te tanítottál rá mindannyiunkat
S mivel rossz tanulók
Diákok voltunk s csintalanok
Apánk szólt közbe
Szeretni úgy szabad
Ahogy téged önnönmagad
Mert ha csalsz
Önmagad csalod törbe igazán
Szüleid meg te szeresd igazán
Mert Szülő holnap te leszel netán

MÉZES MÓNIKA

Nagyszüleinknek!

N apos réten arra vágyom,
A rany kezed rám vigyázzon,
Gy ermekmesét mondj most nekem,
Sz emed gyémánt fényben legyen,
Ü lnénk csak a zöld szőnyegen,
L elassulna az életem,
E ltűnne a félelmem.
I dőnként megkérnélek,
N e legyen vége a mesének...
K irálynők, királyfiak,
N em hallom, már elhalkulnak,
E lalszom, s azt álmodom:
K incsem Te vagy e világon!

Én...

Én vagyok én,
A világ közepén...
Egy senki, mindenki között,
Egy, aki valaki akárki mögött!

Vagyok, aki vagyok,
aki lenni akarok!
Te meg láss, akinek szeretnél,
S felejts el, amikor felednél...

Leszek, aki leszek,
Akinek látnak a szemek...
Valaki, akárki, bárki - egy senki...
Szólj, ha így is tudsz szeretni!

NAGY ERZSÉBET (PENDZSI)

Ősz

Bekopogott hozzám az ősz.
Szélesre tárta szobám ajtaját,
és mellém ült.

Mesélt.

Láttam a folyót, mely még ragyog a napsütésben,
még a halak vidáman ficáncolnak a mélyben,
de a parton már arany-rozsdaszínben pompáznak a fák,
a réten még margarétának bókol a szarkaláb,
utolsó üdvözlését küldi a széllel.
A pitypang bibéi repülnek széjjel,
beterítik a harmatos pázsítót.

Nyugodni készül a természet.

Hallgatok.

Az én lelkem is nyugodni készül.
Bár még él bennem a láng,
ajkam még puhán, esdeklőn vár,
hogy megérintsd, hogy becézd,
még érzi, ez neki jár.
Még nem búcsúzott végleg a nyár.

Csak az ősz kopogott be hozzám.
Szélesre tárta szobám ajtaját,
És mellém ült.

Egy csókodért

Ereimben száguld a vérem,
égek a vágytól, égek,
érints meg, hűtsd le a vérem,
elégek, félek,
égek a vágytól,
már nem élek,
csak esdeklek érted,
csókolj meg, kérlek,
rózsa vére,
harmatnak éje
az ajkam,
csak téged
csak csókod akartam,
szíromként bomlik a lelkem,
elébed tárom, meztelen,
pőrén, áldd meg,
fogadd magadba kertem
sarjadó szerelmét.
Égek.
Már fáj a seb
mert lángol a testem,
lázam rózsát ír arcomra,
s a kintől eszemet vesztem,
végy karodba,
egy csókodért esedezem,
fordítsd felém az orcád,
a gyehenna tüze égeti testem,
már nem látok mást,
csak ajkad,
s érzem, ahogyan húsomba marnak
égő vörös vágyaim.
Csókolj!
Csókold le fájdalmamat.

Vágyom utánad

Úgy vágyom utánad,
Mint sötétség a fény után,
Mint reggeli harmat várja,
Hogy elillanjon a nap sugarán.

Úgy vágyom jöttödet,
Mint esőt várja a kiszáradt patak,
Mint nyári záport a szomjas föld,
Mint erdő rejtekét a vadak.

Ha te is úgy vágynál...

Ha úgy vágynál utánam,
Mint én teutánad,
Kihajtanának a rózsáágak.
A nap visszafordulna alkonyából,
S adna még egy napot a mából.

Ha úgy vágynál utánam
Mint én teutánad,
Fénybe fordulnának az árnyak,
A hold csak kereken ragyogna,
És soha többé el nem fogyna.

Ha úgy vágynál utánam,
Mint én teutánad,
A bánatok örökre elmúlnának,
A lelkünkben csak fény ragyogna,
Szivárvány lenne sóhajunk hídja.

MÓRICZ ESZTER

Fiannak

Várok egy szóra,
várok tőled egy hangra,
de hallgat minden.

Látom a mosolyt
a szomorú arcodon.
Dacol a lélek.

Dacol a szíved!
Megöl a várakozás,
jaj, beszélj, szólj már!

Nézem a képed,
tudod, olyan vagy mint én,
konok és makacs.

Harcolunk, várunk,
aztán nem kapunk semmit.
De várunk, bízunk

kell. Ha akarsz,
átölel karom, szívem,
csak hívj, akarj, szólj!

Fiam, szeretlek!
Te bennem, belőlem vagy,
nekem vagy, neked

vagyok lényemmel,
az egész életemmel.
Hát gyere, ölelj

át, mondd hogy szeretsz,
hiányzom Neked nagyon!
Szólj, várom nagyon.

VÖRÖS BERNADETT (ANGEL)

Miért? Miért? Miért?

Miért? Miért? Miért?
Gyerekként így tanulsz,
tudást kapsz a miértekre válaszul.

Felnőttél, de mégis miért?
Tán jobb lett a Világ?
Megérdemelted, mit sorsod kíván?

Kevereg sok gondolat,
apró fondorlat.
Jutalmad a torkolat.

Tanulj, s tapasztalj!
Tévedni fogsz ezerszer még,
hiába kérdezed: Mégis miért?

A válasz úgyis elmarad,
jövőd rejtélye megmarad,
életed megszakad.

Jó Veled

Kezem kezedbe
szívemmel teszem.
Forró ajkaid
megrészegítenek.
Hagyjuk hátra
mi rossz bennünket ért!
Élvezzük együtt
a csodás naplementét!

PÉTER ERIKA

A vének

Elvesztettük
a nemzés kegyelmét.
Combunk között
nincs hetente vendég
és
a lepedőkből
a foltok kikoptak.
Angyalokká váltunk,
már szárnyunk is olvad.

Élethulladékok

Ismét megtelt éhes kukánk gyomra,
szaporodik újra életünk lim-lomja.
Halmozódik holt napjaink száma,
maradékot, mocskot
hagytunk csupán hátra.

A láda alján teleírt füzet,
töredezett cserép, kidobott üveg.
Köhög minden cigarettacsikk,
vigyorog egy halom mosolytalan vicc.

Csókolózik sok összetörött tárgy,
ásítózik álmos, régen kihült vágý.
Leng a lejárt határidőlista,
s szögbe akadt, felszaladt harisnya.

Szétázik az antikvári könyv,
mázolódik az elmorzsolgt könny.
Zokog ezer széttépett levél,
csecsemő sír, mit nő elvetélt.

Segélyt vár a megtört törmelék,
s a matracból kihullt töltelék.
Lóg a lenyírt haj és a köröm,
bánkódik a másnak szánt öröm.

Szégyenlős a foltos lepedő,
dühöng minden megunt szerető.
Dorombol a sok ócska rokon,
piroslik pár elcsattant pofon.

Büdösödik az elhasznált óvszer,
penészedik a kidobált gyógyszer.
Vár az időt nem mutató óra,
s a meg nem írt, néma metafora.

Fölül romlik tömérdek anyag,
s a kamat, ami a bankban maradt.
Sajnálkozik a széttépett fénykép,
a kidobott, ronggyá nézett térkép.

Vágyakozik a néma barátság,
hangoskodik rengeteg csalárdság.
Néz egy ruha, mi nem a méretünk.
Szánakozunk, mivé vált életünk.

Amputált vágyak

Panoptikum bábúk, fázós járókelők,
hátizsákjaikban hurcolják az időt.
Arcuk fantom, alig különböznek,
betonba tapadva, folyton jönnek-mennek.

Kínozzom magam is, az örök kétkedőt,
szívembe szorítom a megcsontolt jövőt.
Látásom hályogos szürkeségben szenved,
kacska álmaimmal még... vitába kezdek...

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

Kerkira

A Város kicsit magányos,
ma reggel
még játszom kicsit a csenddel,
ahogy a tenger
lökdösi felénk a lomha
hajókat,
és e látvány oly ismerős
festményé olvad,
ahol a Lélek Békéje
csak átszól
a hétrétű Boldogságnak,
hogy ugye, játszol,
majd a következő körben
is újra,
a Szerelmem Szeretője
fülembé súgja,
hogy én vagyok, a szemedben
csillagod...
Egy ilyen percért meghalok:
ebben én vagyok
a kezdet, és te vagy a vég,
mindenség
közeli lét-áthozaban
múló innenség...
Végül magába szív a forgatag,
és eltűnünk, akár a színfalak
a felvonás végén a függöny mögött,
de szívem lelkedbe beleköltözött...

Kopott Tavasz

E szürke világ szürke egén
a kopott Tavasz csalfa remény.
A szavak mögött véres szájak –
vicsorogva – miért kántálnak?
A Pénzt szolgálják éhes szívvel,
már nem törődnek rég a tizzel;
A lét-kultúra méghamvait
elkártyázzák a véghajnalig...

Csendes védőként magunkba zárjuk,
és a cseppeken majd tört fény játszik.
Amíg egymás szemében látjuk,
hogy összetart minket a halálig,
mert a rosszban is csak a jó van:
élet fakad a halandókban...

Perulades

Egyetlen utca a görög élet;
a naplemente barázdát szántott
az arcokon, és nőnek az árkok
az úton, mely ma még erre tévedt –
nincsen bazár. Ne akarj szuvenírt!
És nem látsz fogásokkal teleírt
táblát, a taverna kopott törzshely.
A modern kor itt csak gyűlölt közhely.

Itt nem vendég vagy, hidd el, idegen!
Az unalom mélyítette táskák,
nem várnak semmit, gazdátlan bárkák,
csak vésetek e kor-fűtt szigeten.
A mosoly a megdőlt falak alatt
temetve, és emléke se maradt
az olajfának, mely mindig zöldellt,
és kipusztult – elhagyva az őrhelyt.

Őshit

Ha csobban a hang
A lélek felszínén:
Isten már közel.

A-Z Ima

Magamat kérem,
hogy egy jobb világot lásson!
A Szem belül,
Végtelen utazó...
A falak között
most újra meg kell találnom
a Mindenség
elejtett fonalát.
Fond ujjaidra,
és tisztuljon meg a vászon,
s újra indul
bennem a mutató!
Teremjen búza
a nap perzselte kalászon!
A Fájdalom
értem, értem kiált.
Imára kulcsolt
kezeim tévút porától
szikkadt sivatag
nyomorúságától égnék,
hangoktól zsúfolt,
rideg szerelvény a lélek,
mélyén temetett
őspapiruszok szavából
holnap az Egy újra utat mutat:
„Én vagyok az eredendő tudat.”

SZABÓ GITTA

A hetedik

A téglalap alakú táblán a hét, víg kedélyű játékos felsorakoztatta bábuit. Száz darab, megszámozott mező volt rajta. Ezeken kell majd mindenkinek végighaladnia. A játék lényegét az adja, akkor van vége, ha valamelyikük a tábla végén lévő, egyetlen piros mezőre lép. De bizony sok megpróbáltatáson kell keresztülvergődniük addig, amíg a célhoz érnek, és végre megpihenhetnek, és maguk mögött tudhatják a bús, rosszkedvű pillanatok.

Alig kezdtek el a játékot, amikor váratlan dolgok történtek. Nem tudni, honnét, de valami furcsa, lilás köd lepte el őket. Mire a köd felszállt, a játékosok ott álltak bábjaik helyén, a hatalmasra nőtt játékmезőn. Lábaik előtt pedig a 'start' feliratú négyzet fluoreszkált. Kikerekedett szemekkel néztek egymásra, de nem értek rá csodálkozni, mert a dobókocka gurulni kezdett. A játékosok feszülten figyeltek. Mikor megállt, a hármas számot mutatta.

Az első játékos hármat lépett. Végre megszületett! Egy óriási pólyába bugyolálva, torkaszakadtából bömbölt, és el kellett viselnie, hogy a pelenkája nyirkos, csíp és kellemetlen. A dobókocka ismét gurulni kezdett.

A második játékosnak egyet kellett csak lépnie. Kisgyermekként, beírták az iskolába, vézna vállán hatalmas iskolatáskát cipelt, kezeiben a különórákhoz tartozó kellékeket hurcolásztá zsákokban. A jövő-menő, állandóan rohanó felnőttek ide-oda lökdöstedék. Mire sikerült egy helyben megállnia, a kocka megint gurult. És megint és ismét csak gurult. Volt vihar, amiben bőrig áztak. Tanultak úszni, elestek a jégen, eltörött kezük, lábuk. Csalódtak szerelmükben, szüleik nem értették, miről is beszélnek. Hol beleléptek a büntető mezőbe, hol meg kikerültek belőle.

A hetedik játékos következett. Ő idáig még egyszer sem lépett. De a kocka megint gurult, egyenesen a lábai elé.

A legnagyobb számot gurította neki valami hatalmas erő, mert hiszen egyikük sem nyúlt a kockához. Nem tudta, örüljön-e, de mindenesetre ezért a hatosért egy jutalomdobás járt. A két gurítás együttesen hét lépést ért. Micsoda véletlen! A hetedik játékos – hetet dobott. Hátha szerencséje lesz. A mező, amibe lépett, egy munkahely volt. Már örült, hogy megúszta a bajokat, nem változott bébivé, kamasszá, nem kellett ismét pattanásokkal küzdenie. De elbízta magát. A felnőttég is okozhat nehézségeket. Ő sem járt jobban a többenél. Kezébe nyomták a felmondó levelet.

A mező, amin álldogált, két irányba ágazott. Az Ő útja balra tartott, nem haladhatott az egyenes pályán. Munka nélkül mit is kereshetne ott? Elindult szerencsét próbálni. Eljutott oda, ahol a hozzá hasonlók keresik a biztos jövőjüket. Beállt a sorba. Mire a pulthoz került, számára már csak egy tábla maradt. Ezen a táblán egy iskola neve volt olvasható.

A kerülő úton – új szakmával a zsebében, telve önbi-zalommal – mire végigért, és ismét egyenesbe jött, addigra a többiek felnőttek, elmúlt a pattanás, nem cipeltek iskolatáskát. Autóval jártak, kisportoltak voltak. Elegáns ruha, jól nevelt gyerekek, mutatós társ karolt beléjük. És nevettek!

A hetes szám nem hozott szerencsét a játékosnak, csak apróbb örömöket. Minden napért külön küzdött, mire megint talált munkát. Volt fizetése, már kihúzott egyenes háttal járhatott az emberek között. Ám a könyörtelen kockát valaki megint elgurította. Egy hatalmas, irigy kéz kimozdította állásából, és megint az elágazáshoz jutott. Nagyon elkeseredett, hogy újra kell kezdjen mindent. A többiek miért haladnak egyenesen előre? Volt már olyan játékos is, aki a nyugdíjas éveit töltötte. Mégis, hogyan jutottak eddig?...

Végtelenül rosszkedvében egy végső dobásra szánta el magát. A kockát, ami előtte hevert, nagy erővel meglökte. Gurult is jó sokáig. Amíg a kocka gurult, addig megnézte, milyen mezők vannak előtte. Volt ott bank, lottónyeremény, díjak és nem túl messze a piros mező. Hatalmas betűkkel volt ráírva, hogy: VASÁRNAP! Végre megpihenhetne! A kocka egyszer

csak megállt. A hetedik játékos elindult. Csak lépegetett és lépegetett.

Maga mögött hagyta a bankot, a lottó főnyereményt, a díjakat. Beérte a többi játékos is. Mind ott tolongott a piros mezőnél. A rég elvesztett reményt megtalálta, és reménykedett, hátha megelőzheti a többieket. De a kockát gurítgató kéz ügyesen játszott tovább. Soha nem gurított olyan számot, amivel pontosan bejuthattak volna a vágyva vágyott Vasárnapba.

Egyre többjüknek lett elege, és lázadoztak, kiabáltak. Kérdezték, meddig még? Mikor lesz végre nyugalom? Végül csak annyit mondtak, miközben leroskadtak a földre:

– Ki akarunk szállni!

Egy dörgedelmes hang így szólt:

– Innét nem lehet kiszállni! Ez az ÉLET nevű társasjáték! Aki kiszáll, az meghal! Eredjete vissza szépen a starthoz, és indulhat ismét a játék! Nekem cudar jó kedvem van mindig tőle!

– nevetett gúnyosan. A nevetésre merengéséből magához tért a hetedik játékos. Körbefuttatta tekintetét a többiekben.

– Miért nem dobsz végre? – kérdezte az utána következő. – Szeretnék megint dobni!

Vihar kerekedik

Gyúlik az égi fekete sereg,
Sűrűsödik már a veszedelem!
Viharparipák patáinak hangja,
Mint csikós ostora, nagyot csattan!
Nyomában cikázó szikrák kelnek,
Felszakítva a vastag fellegeket.
Fájdalmukban zuhogó esőt sírnak,
S felveszik orkán kabátjukat.

FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ)

Álomszirmok ölelésében

A hegyekben lévő kis falucska
megbújik a zöld fenyves között
Az aranyló hold ragyogó sugara
mint drága ékszer szépen tündököl

Álmaid felett angyalsereg őrökdi
jótékonyan beborít az éj selymével
Meghitt álomszirmok ölelésében
csöndes szívünk tán otthonra lel

Sugaras reggel

Az ég most kitágult gyerekszem
A meztelen hajnalra tárva
Gyöngyös fényzáró hull a kertre
Nyújtózó karcsú szép tujafák
Zuhanyoznak a hús sugárban

Lopakodó árnyak

Régóta tudom, mi a bánat.
Fáj az élet, könnyeim folynak,
Rád gondolok, tiéd minden pillanatom,
Álmaimban újra veled találkozom.

Báránfelhők kergetőznek az égbolton,
Tavaszi szél susog a tóparton,
Ringatja a fákat, víztükröt, bokrokat,
Lopakodó árnyak az alkonyba osonnak.

Az akácvirág illata (Gyermekkori emlékek)

Meleg az éjszaka. A késői, szinte hajnali időpont sem ad enyhét. A közelmúltban olvastam:

„Meg kell hallanunk a gyermek hangját, aki egykor mi voltunk, s aki még mindig itt él bennünk. Ez a gyermek észreveszi a mágikus pillanatokot. És a sírását talán visszafojthatjuk, de a hangját nem némíthatjuk el. – Ez a gyermek még itt van.”

Igen, bennem van, bennem él. Ahogy fekszem itt, elgondolkodom. Eszembe jutnak gyerekkori emlékek.

Olyan élénken élnek még most is bennem.

Egy akácos – poros út. Emlék már, de látom szemeim előtt.

Milyen sokszor jártunk végig rajta.

Felidéződik bennem – az akácson végig méhkaptárok voltak telepítve, felállítva. Hányszor figyelmeztettek bennünket a „méhek veszélyességére”. Mégis gyermeki rosszságunk, lelkesedésünk nem ismert akadályokat. Minden veszélyérzet nélkül vágtuk az akácvirág füzéreket. A fürtökből édesanyánk szörpöt készített, hogy a meleg napokra hűsítőként szolgáljon a család számára. A lehajló, dús ágakról szakítottuk a fürtöket, de volt, amikor a fiúbarátok felmásztak a tüskés akácokra, hogy leszedhessék a virágfüzéreket. Csokorba összefogva adták át, és otthon vázába is rakva – napokig élveztük az akácillatot a lakásban. Gyermekszemek, gyerekszerelem.

Milyen nagy szeretettel néztünk egymás után, figyelve, visszánéz-e ránk. Eljön-e, mint az első tavaszi nap – újra és újra.

Sokszor ültünk a templom lépcsőjén kézen fogva, kezünkben szorongatva az akácvirágokat. Ott beszélgetve sokszor egészen addig, amíg ránk nem esteledett. A szüleink hazahívó szavára eszmélve fel – fájó szívvel búcsúztunk egymástól a másnapi viszontlátásig.

Elszállt felettünk az idő. Felnőttünk, megöregedtünk, de az emlékek még mindig bennem vannak. Az akácvirág illatát is érzem az orromban. Régi, nagyon régi emlék.

Az akácsort is régen kivágták már, és az akácok is régen elvirágoztak.

De a gyermeki szeretetet újból, ismét érzem, ha mások szemében mindez butaság is, nosztalgia.

„Jusson eszetekbe, hogy az emberi bölcsesség Isten előtt örült-ségnek bizonyul. Ha meghalljuk a lelkünkben lakozó gyermek szavát, újra csillogni fog a szemünk. Ha nem veszítjük el a kapcsolatot ezzel a gyermekkel, az étellel sem veszítjük el a kapcsolatot.”

Becézgetném arcodat

Öregedő kis kezemmel
becézgetném arcodat
gondtól ráncos homlokodból
kisimítom hajadat

A mélabús esti csendben
elűzném a gondokat
az értem rezgő szívedre
rásimulva hallgatlak

Szemed csillogó gyöngyei
varázsosan ragyognak
fogom bársony kezeidet
de ajkad oly hallgatag

Tudnod kell

Tudnod kell:
az érzésen az idő nem változtat

Tudnod kell:
hogy téged senki nem pótolhat

Tudnod kell:
hogy szívedbe tettem le életem

Tudnod kell:
hogy mily végtelenül szeretlek

KOVÁCS DANIELA (VÖRÖS LILIAM)

Ha van, aki érti...

Életem rajza benne van a versben,
múltam igazgyöngye pihen sorok között,
simogató szavam üzen a rengetegben,
esti árnyékként, sűrű köd fölött...

hagyom, hogy kezem, kénye-kedvére,
mély ráncú papírra vesse a rímeket,
hangtalan vágyakba rejtem az ígémet,
leírt fohászokba – érzéseimet...

S ha van, aki érti az írásba göngyölt érzést,
ismerős a tinta s a kézjegyem köpenye,
szívére hallgasson – összhangomba veszve,
s én szókarjaimmal magamhoz ölelem.

Születésnapodon – már nem ölelhetlek...

Halandó holdsugár pehelykönnyed tánca
játszadzik vidáman a sírköved mögött –
Itt vagyok, Apu... a szomorú est arca
könnycseppé változik a kezeim között.

Ötvenhárom voltál...s kopjafádba véstem
fájdalmas valóságként örök ifjúságod;
ma ötvenöt volnál, s félelmetes csendben
az idő meg-megállva bolyong utánad.

Koldus álmaimban még folyton kereslek:
bárcsak láthatnád a feléd nyújtott kezem,
születésed napján, köszöntés helyett,
árván szorítom keblemhez sírköved...

Arcomra fagy az érted hullott könnyem,
térdre rogyok, Apu, úgy fojtogat a csend.
A fehérrózsa-csokrot sírodra helyezem
születésnapodon, már nem ölelhetlek...

A porladó fájdalom s a szív örök harca
ítéletet mond érzések fölött –
Maradnék még, Apu... de az est bús arca
könnycseppé változott a kezeim között.

Mondd, Uram: minek?

Uram, mondd: minek lettem ember,
miért teremtettél, mi célod volt velem?
Lehettem volna a rét rezgő fűvén
liliomvirág, mely izzó lánggal égne.

Lehettem volna folyóban egy kavics,
némaságomban őrizném titkaid.
Apám homlokán lehetnék egy tincs,
s táncolnék a szélben, mint égő vágyaim.

Lehettem volna kóbor árnyak nesze,
a hold ezüst fátyla az éj közepén –
Nem lennék ember, remegő lélekkel,
s nem fájna a szívem, ha zokog valaki.

Lehetnék kályhában lobogó tűz,
lehetnék az országút széllel szálló pora,
lehetnék part, hol tenger sziklát zúz,
nem lennék játék a velem játszó sorsnak...

Lehetnék az égen öröktüzű nap,
lehetnék a tónak szunnyadó csendje,
lehetnék madárszárny, mely zajtalanul suhan,
csak ne volnék érző, lélekkel áldott ember.

Mondd, Uram: miféle sorsot szántál
e túl dacos gyerekfejemnek?
Lehetnék bármi a tágas világban,
minek teremtetél ... érző embernek?

Már nem fáj, ha látom...

Már kisimulnak szívemen az árkok,
sosemvolt vágyaim kevésbé lüktetnek,
nem érdekelnek többé az elhazudott álmok,
nem várom csend-pólyában, remegve jöttödöt.

Már nem fáj, ha látom továbbhaladásod,
már nem szaggatja szét szívemet a vágy,
s ha nem teljesül be átok-verte álmom,
nem esek térdre, csak haladok tovább...

Bukfencet vet szobámban a fény,
a fénylő csendet megérinthetem;
már nem hazudok magamnak reményt,
de hazudok, hogy nincs Rád szükségem.

Álmom tovarebben

Holdsugár rezdül a némán alvó éjben
megtört ágak kérgén rút ránc-cserepek,
hófedte háztetőkön a holdkaréj pihen,
a csipke-rebbenés bokrokon díszeleg...
Fáradt szememen átvetül a sötét,
majd emlékek hada álmaim színpadán,
pillanatfoszlányként álmom tovarebben,
magamra maradok, hitehagyottan.

MICHAEL MENDLER (NEWYEAR)

A csend rácsain át

tisztára mosott ég kell
egy
törekény szándékkal
foltozott életnek
hogy
a hajlongó nádszál helyébe
ültetett fenyőnek
méltó háttére legyen

... még
kissé fojtogatja a vágy
a régi után
mikor elszólhatta magát
a szokás-medrek után
'hol rózsaszín álmok
burkolták
dajkálták

mert
az 'érdemest hozó'
sokszor
üres padot tol alá
tisztító keze
megtalálja
ahol legjobban fáj

de dereng a magány...

érik az 'örök'
a csend rácsain át

... s lassan
új színben látja
oltára sápadt áldozatát

– magát

Csukott ököl

a hajó csak egyszer
süllyedhet el
az élet
ezerszer
illúziók hátán hordja a szél
kihalt tájak felé
máskor meg
egy helyben topog
mindent letapos...
tudatlanságánál
csak önzése nagyobb

összeszaladtak benne
az ellentétek
a szétszéledt rajongás
kialudt tüze
rejtélyes agytekercein
izzadságcseppek
érett gyümölcse
a földön hever

pedig
háta mögött
illatozik a rét
'mit keres
– összefüggés, cél –
megoldotta rég' a méh
a virágkehely
a madár fészekrakó ösztöne

ki kell hogy nyíljon
a csukott ököl
az összesereglett messzeség

fogadd el mit kaptál
ha nem is tudod miért

Befoltozhatod a láthatárt, ahol huzatos

egyszerre
csend lett bennem
a Tavasz átkarolt
hagyom
mosdasson
sikáljon a fény
tisztuljon az a sok álmosoly
meglepett sóhajokba rejtem
a régi ráncokat
(bátran)
új szemekkel látom a közelt

egy sokat hajlongó fűszál
lázadozni mer

ne szólj bele kétely
most mikor
osztogatja magát
a mosoly
hullámzanak a pázsitok
– forrón ölel egy
színes lendület

... majd ha a szél
szirmokat tapos
könnyekkel befoltozhatod
a láthatárt
ahol huzatos...

SIMON ROLAND

Nyári pillanatok

míg a szorgos fakopács
pihen egy kicsit a póznán
a rigó gazdagon trilláz
meghajol a csend zöld hulláma

Albatrosz

mint egy ősi mitikus nomád
kitárt szárnya maga a szabadság
változik a táj de ő csak repül tovább
millió arcú a világ mégsem leli otthonát

vén óriások mord szirtek
küzdenek a víz démonával
a tenger hirtelen békét hirdet
s bős hadával horizont felé vágat

vulkanikus sziget a nap
ömlik a vérvörös fénye
az örült habokba zuhan
Atlantisz kulcsát elkérje

távolság ölelő karjából
kifut a dicsőséges vitorlás
legyőzött száz vihar varázslót
albatrosz tör fel egy matróz torkából

az óriás madár kíséri a hajót
megmenti a merész legénységet
az éj és a veszély setét szájából
szemével a mindenségbe réved

DÉNES MÓNIKA

Hit-vallás-s-óhaj

Kinyitnám a leveleket.
Az összeset.
Bennük érik már a bimbó,
kibújni készül,
de nem mer. Nem lehet.

Kinyitnám a leveleket.
Kitárulkoznék, mint egy fa,
kinek nincsen árnyéka,
csak beszél, beszél,
de nem hadar. Nem fecseg.

Kinyitnám leveleimet.
Kinyitnám az összeset.
Kinyitnám nektek a világot,
és ha már mindent láttok,
magamhoz ölelnélek benneteket,
s csak lennétek, mint gyermekek.

Kinyitnám a leveleket.
S felolvasnám nektek, neked.

Gyümölcsvirág

Varázsgömbben születtem.
Anyám varázspalástartal.
Simogatta arcom gyöngykezevel,
harmatujjával aranyport kavart
a levegőben, mely rám szállt, belepett.

Le nem rázom e port, enyém.
Varázstakarómból kibújok,
és lépkedek a csodazenén.
A ritmus- és dallamfonál puha,
ezüstzoknim alatt is érzem.
Lágy kottafejek vezetnek el oda,
hol a csoda folytatódik.

Elvegyülök a létben.

Tél

Hidegek a nappalok.
Már a fényben sincs virág.
Földet hiába karmolok,
a nincs, a semmi rág
belülről. Hiányom ídját
sárban nem találhatom.
Eltűnt, mi volt.
A fekete foltot,
a nihilt markolom.

Hóba süpped a láb,
átnedvesedik a csizma.
A lábujjak összefagynak,
az ér szűkül, a szív megáll.
Itt nincs mit tenni, vége.
A tél: halál – a léthatár
elérkezett. Fagyott kezek
nem segítenek. Olvadás
nem várható. Az a hibás,
ki altatót zeng
gyermeke fülébe.
Hisz végre, végre
mindenki érzi,
mindenki tudja:
vége.

ÁBRAHÁM ISTVÁNNÉ

Levél

Kint szél tépi a fákat
A fényre éj zuhan
Álmokat szaggat-rángat
Az esti szélroham

A szobában csak a tollam sercen néha
A tiszta fehér papíron
Vigyázatlan zaja végigfut a néma
Titok-őrző falakon

Betegség villanófénye
A szemgödrom mögött
Fagy-fényben csillogó béke
A jéghegyek között

Gondolatfoszlány agyamban
Mint szélütött bénult nyelve
Riadtan visszatorpan
Béklyóktól megkötözve

Torkom bilincsből a hang
Zihálva menekülne
Fejemben félrevert harang
Kisiklott mondatok terhe

A távolság oly nagy közöttünk
Mint csillagok messzi fénye
Meglépetés a fénysugár
Ebbe a mély sötétségbe

MOLNÁR SZILVIA (APHRODITE)

Három lépés – három fájdalom (haikuk)

elfújt porszemmel
kibékülne a lépés
ferdült lábnyomban

pillanatra szép
megmerevedett nyomban
serceg a semmi

hullám nyaldosta
ág rajzolta nyomokban
elvesztett idő

Délibáb

Kiszáradt kezek közt
forró homok a vágy –
vízért síró kutak
torokhangja tikkad;
csendben csillapodik
a láz-álmodás
lecsapott szavakon.

Elhagyó álmom

és elhagynak
tóarcú tegnapok
és kihunynak
éjtem fonta
fények
és fakulnak
sokszájú
csillag-harapások
és tompulnak
kútmély-kongta
titok-érzések

DOBLER ANITA

Tükör

Boszorkány-tükröm mutatja: szép vagyok.

Jól megnézem: nem kicsit – nagyon.

Hibás vagyok: ember.

Ember vagyok, múlhatatlan,

lény, ami megfoghatatlan.

Az vagyok, minek teremtettél,

hulló könnyed vagyok

s múló kacajod talán.

Ember... az egyetlen,

a megismételhetetlen,

ez vagyok... fojtó múltba fulladó.

Mondd: mi ez, ami gyötör?

Csak gyere vissza, és add vissza

nekem mindenem.

Hisz nem tettem semmit ellened,

ellenség egy tükör?

Nem... – Szeretned kellene.

Üres szoba

Minek lépjek be egy üres szobába,

másoknak kihalt, poros otthonába?

Miért jó az, ha fekhettek idegen ágyban,

néma idegenek tapsviharában?

Nem, nem aggaszt, ha egyedül vagyok,

fetregek megsebezve, mint megfagyott

kis ág, mit nem gyógyít a félelem,

s altatót dúdol nekem a suta végtelen.

„Élt 24 évet...”

Ím, lehullott cseppje napodnak,
amit adtál, orvul visszavetted,
s már nem számíthatok rád.
Hulló könnyem minden
büntől felold, emberek
kopott szellője ezt nem érti meg.
Csodákra vártunk...
S most rettegve nézlek:
mint messziről jött,
ismeretlen bakát.
Tértelen árad ez a szó,
kisértő félelem, ártani nem tudó.
Megszépülsz, mint kristálytisza tó,
halkan könnybe fulladó.
Milyen szobába léptél be?
Vesztetül kereslek gyermekem
megkeserült panaszában,
emlék lettél. Egy férfitá lett fiú,
fehérre fagyott arcom kendőmbé rejtem..
Úgy kérnék, maradj itt,
de látom, már hiába..
Értelmetlen menekültél,
mondd: ide siettél?
Motoron szálló bánat:
a semmi... Csak ez maradt utánad.

Vigasságok

Talán többet látnék belőled e tiltott vigalomban,
rosszul beidegzett kórság lohol nyomomban.
Még a koldus is röhög rajtam, s itt hagy egy fillér nélkül,
leköpi hamis pénzem, már hasztalan bizonygatom,
hogy én egy királylány vagyok titokban ...

Pogány ima

Hát, igen... még pogánynak is rossz vagyok,
hisz nem tudok nem hinni Istenemben.

Mert belevéste létét értelmembe,
olyan szépen és csendben,
amilyen szépen száll a por...

Még térdelni is tudok, s így szólok:
ne tartson meg engem e Föld,
ha nincs hova visszatérnem,
s halovány keresztet vetek –
gyáva vagyok, tudom, és nem is vétlen.
Befújja ágyam fagyos lélegzetem,
mindegy, ki vagy, s hogy én ki vagyok,
már az is mindegy nekem.

Nem vagyok senkinek rokona.
Nem vagyok gazdának jó bora.
Nem vagyok békét színlelő,
nem vagyok sem balga, sem jópofa.
Összerak engem ez a templom,
passzol ide minden részem,
érezem, ahogy hitem kis csöppekké hasad.
Köszöntenek engem, mint jó ismerőst,
kezembe ráncos kezek kúsznak,
pogány ima ez, vagy csak motyogásom
kong körülöttem, nem számít, ha
senki sem érti, nekem ez elég,
ez a csönd – lelkeim doktora.

Szerelmek

Majd úgy csinálunk, mint a szerelmesek...
Kéz a kézben, tenyerünk a semmivel tele,
s komiskodva eltaszítjuk egymást. – Ugye,
rendben vagyunk? – nyögöd fülemben édesen...

Madarak

Csak úgy szállnak ezek a madarak csendben,
sejtelmes titokban csak mennek,
titokban repülnek valahová.
Zajtalan suhogással ver szárnyuk
örvényt, s nem szólnak hozzám.
Kihűlő ritmus, halott dal szól,
többé már nem is kérlek...
Bár lehetnék apád, ki szeretne, ha alszol,
s szeretne, ha ébredsz.
Vagy lehetnék nesztelen, nyugvó ágy,
vagy lehetnék hontalan madár.
Tán lehetnék apád helyett apád.
Dühödten csapok bele vizedbe,
megyek egyre körbe-körbe,
és földhöz csapom magam,
megtöröm testem záptojását.
Talán semmi vagyok, kitagadott,
olvasni sem tudó...
Ölelj. Ezt így akarom.
Kardot tartó jobb kezem
leköpték, de ez nem fáj.
Miért is jajgatok? Fogatlan vénnek,
amit visszakérnek, nekik adom.
Gyáva vagyok... és félek.
Enyéme e hontalan csillagok.

Ébredés

Összezárom szempillámat, s kulcsát eldobom.
Mi újraálmolta magát bennem, nem áll talpra,
bújnék égő bokorba sunyi szégyenemben,
behúzott nyakkal, némán bámulok bele a napba:
– ha kellenék sem érnék vissza virradatra...

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Anyák napján szüleim sírjánál

Jó lenne még egyszer odahaza lenni
árnyas fák alatt hazafelé menni
osztotni a szülőkkel örömben és gondban
szeretetben élni békés otthonunkban
a kapunál Bodri, a hú kutyánk várna
jöttömre örömmel körül is ugrálna
az addig csendes udvar elkezd lármázni
az éhes baromfinép tovább nem tud várni
mindegyik várja a kiérdemelt jussát
szecskezett csalánért egymást már tapossák
A felcsendült zajon ébred az élet
serken a kedvem pezsdül a vér
illatát érzem a készülő ebédnek
szinte látom hogy sül a kenyér
A múlt ködéből Anyám is kilépett
hallom léptei régi neszét
nevető szemét ahogyan rám nézett
karjait amint felém tárja szét
Emlékeket kavar a temető szele
gyertyák lángja élénkebb lesz vele
lassan visszatérek a való világba
a való világnak dübörgő zajába
kapzsi emberek útvesztőjét járom
sok az álnok és csaló széles e világon
szerelmet hűséget pénzért is adnák
pénzért hatalomért egymást is taposnák
szomorú a hely a Nap mégis ragyog
otthon voltam és én boldog vagyok

KONDI NIKOLETTA

A nő

Van valami mély és sorsszerű
a létezésben, abban,
hogy te férfi vagy, s én nő vagyok.
Mintha örökösen visszatérnének
több ezer éves emlékekkel
átszótt éjszakák és nappalok.
Mintha az egész élet csak
megtapasztalása lenne
egy újabb testben egy
újabb létezésnek – de
én mindig csak Én vagyok!

Együtt űzettünk ki
az Édenből. Azóta ott
vagyok melletted: hol
rabszolgád, hol úrnőd;
hol szerelmed, hol esküdt
ellenséged – de
én mindig Én vagyok!

A szűz és az anya,
a szajha és a banya,
mind csak egy-egy részem,
s a mosolyok és könnyek
kósza erdejében
bolyonghatsz bódultan egyre;
szerelem s gyűlölet forró tengerében
Elmerülhetsz, és akkor
sem ismeresz meg – de
én mindig Én vagyok!

A labirintusban utat mutatok,
sebeidet bekötöm, hibáidat
elnézem, szívem neked adom –
De mégsem hozzád tartozom!
Egy másik világ küldött,
hogy egy legyek veled, s mégis
magamban hordozzam
a Tiszta Életet.
Társad lettem, oldaladon
világoddal megharcolok.
De soha ne feledd el:
én mindig csak Én vagyok!

Éva siráma

Szeretettel formáztál meg, majd
odaadtál Neki, és forró vágyat
keltettél szívemben.
Nem kérdezted: akarom-e.

Azt mondtad: segítsek, kövessek,
támogassak, majd féltést
keltettél szívemben.
Most megöl az aggodalom.

Azt kérted: legyek tiszta szűz,
Múzsza, Anya, de csalóka vágyat
szikrázik a testem:
tilalmak közt botorkálok.

Szerelmem: féltés, vágyam: bűn,
célom: hiábavaló.
Gyökeret verek nem létező talajba,
hogy az ég madarai fészket
rakhassanak a vállamon.

Valaha szép voltam. Ma
testem fölött a tükör mond ítéletet.
Fehér ruhámat moly rágta,
és szárnyaimat fölcseréltem
egy kosár piros almára.

Anyaság

Kék köpenyes szűz bölcső fölé hajol.
Szívéből, véréből lett fia –
Mégsem az övé: az egész világnak
vajúdott, szült reményt és hitet,
és tudta: Istennek kell majd adnia.

Méhemben csöppnyi magzat:
apró, vaksi halacska egy mély
barlangi tóban; lelke apró lidércfény,
kigyúl és kihúny az égi vadonban.

A világ farkasa a nyomában liheg,
a sors fukarul szab rá kabátot,
éjjel egy angyal teljesíti álmát,
és ő majd elveszít egy egész világot.

Végzet uralta, kemény világban
Ember fia játszik, épít új életet;
a hiábalóság tornyát kirakja,
majd újra lerontja, amit épített.

Kék köpenyes szűz holttest fölé hajol.
Szívéből, véréből lett fia –
Mégsem volt az övé: az egész világnak
vajúdott, szült új életet...
És tudta, hogy meg kell majd halnia.

BOR ERIKA (EVELYNE LANGERH)

A kistrádió

Életünkben jönnek-mennek az emberek. Vannak, akik fejlethetőek, és vannak olyanok is, akiket képtelenek vagyunk feledni, emlékeinkből törölni. Létünk folydogál lassan a megszokott medrében, és embertársaink ugyanúgy nyomot hagynak bennünk, mint a kis kősziklák a patak medrében. Sok ember megfordult már életünkben, talán én is mély nyomot hagytam valakiben, és az én lelke mélyén is vannak mély nyomok a másik emberből.

Tárgyak, emlékek, szavak s egy kistrádió. Másnak talán semmi, nekem az egész életet jelenti ez az „apróság”, melyhez egy emlék, s egy férfi kötődik. Az életemben minden tárgy egy embert, s hozzá fűződő emlékeket jelent. Számomra ez a kistrádió elsősorban nem tárgy, hanem egy embert, egy emléket jelent. Talán ő az EGYETLEN, akire mindig számíthatam! Lelkileg mindig támogatott, meghallgatott a bajban, mellettem állt bánatomban. Őszinte volt velem, átsegített nehéz, bajos időszakokban. Becsületes, egyszerű, jószívű, akit mindenki szeret, mert Ő tiszta, jó ember. A mai világban már nincs sok „ilyen” személy. Egyszer adtam egy jelentéktelen, apró dolgot s, a következő alkalommal mosolyogva nyújtotta felém a kistrádiót! Nem az értéke számított, hanem az, ahogyan kezeimbe tette. Szeretettel, jó szívvel, adni akarással. Arca komoly volt, de szemei meleg mosollyal néztek rám. Nyújtotta keze a kis tárgyat, és jólesett a szívemnek, ahogy szeretettel átadta nekem.

Emberséges, akire mindig számíhattam, akkor is, amikor elfoglalt vagy sok tennivalója volt. Rám mindig szakított időt, figyelmes volt, törődött velem. Ritkán mosolyog, mert azt mondta, hogy „ilyen” a természete. Azonban Őt így is mindenki szereti, tiszteli! Nagyon jólelkű, nyugodt, egyszerű, szótlán, okos ember. Csak állt velem szemben, szájával nem beszélt, csak a szemeivel, miközben karjai nyújtották felém a

kisrádiót. Csak EGY ilyen ember, csak EGYETLEN ilyen kisrádió létezik minden ember életében. Megöleltem és megköszöntem neki. Tulajdonképpen a köszönet nem az ajándékának szólt, hanem a jóságának, emberségességének, szeretetének s ugyanakkor ez egy búcsúzás is volt.

Magammal hoztam a kisrádiót, s vele együtt szívemben az ő jóságát, emlékét. Így hát most itt van mellettem ő is az asztalomon. Emléke, személye, pedig a szívemben hagyott ÖRÖKRE nyomot, mint a kis patak mélyén beivódott kősziklák.

Szemeink beszéde

Ágyamon fekszem, lehunyva vannak szemeim. S a gondolataim elszáryalnak egy csodálatos szempárhoz. Csodálatos, meleg, barna szemek. S én most mégis fázom. Betakaródzom. Emlékeimbe temetkezem. Gondolataimba kapaszkodom.

Nem szóltál hozzám semmit, és mégis milyen sokat mondtál a tekintetteddel! Beszédesek a szemeid! Csak némán álltam veled szemben, a fürkésző pillantásaid tűzében, és az volt a gondolataimban, hogy meg kellene szólalnom, egy szót kellene mondanom. Szép volt az a néma pillanat. Csak álltunk ott, némán, gondolatokkal a fejünkben, érzésekkel a szívünkben. Néztem azt a gyönyörű szempárt – s a tulajdonosát. Alig pislogott, „csak” nézett. Nyugodtan, okosan, szépen....

Megint előjönnek emlékképeimből azok a csodálatos, okos SZEMEK! Számomra érdekes a szemeink játéka, mert ha találkoznak, beszélgetnek egymással. A tulajdonosaik NEM, csak a szemeik beszélnek egymáshoz! Tekintetteddel nekem sok mindent mondtál még úgy is, hogy próbáltad nagy igyekezettel kontroll alatt tartani! Akkor, OTT a szemeid azt beszéltek szívemhez, hogy szeretnek engem!

...

– Szóktál mosolyogni?

Már ezért érdemes volt élnem, hogy megtanítottalak a mosolyra! S ha nevensz, akkor megnyugszom, hogy legbelül, lelked

mélyén minden rendben van, és ez kivetítődik, megmutatkozik a nevetésedben.

Valahol olvastam „...*az igazán szerelmes férfi hallgat..., míg a nő megfogalmazza, szavakba önti szerelmes gondolatait, addig a férfi mélyen hallgat!*” Eltitkolni érzelmeket, mert azt nem férfias dolog kimutatni.

– Azért volt ilyen nagy csend a szobádban, mert a szerelmes férfi hallgatag? ...

Szememnek kedves a szemed,
számnak finom a szád,
eszemnek okos az eszed,
gondolataimnak bölcssek a gondolataid....

Szép szeműm!
Okos szeműm!

SZERETLEK!

A hangok

Hallom szobámban a szél fújását. Pár perc múlva mennydörög az ég, s én összerезzenek. A következő pillanatban becsukom az ablakomat, és beteszek egy csodaszép zenét, amivel próbálkozom a kinti villámlásokat elnyomni.

Gyermekkoromban sokszor a zene hallgatásába menekültem a problémák elől. Behunytam szemeimet, és elképzelttem egy boldog, békés világot, klipszerűen pergő eseményeket. A hangokhoz elképzelttem képeket.

Próbáltad már látni a hangokat? Vajon milyen lehet látni a hangok ízét? És hallani a keserű színét? És érezni a szerelem keserűségét? Érezted már? Én IGEN! Megízleltem ízét a keserű szerelemnek.

A HANGOK... Szeretem hallgatni a HANGOKAT! Szívemnek kedves elfoglaltsága, csodaszép játéka ez. Kikapcsol, s megnyugszom tőle.

A természet hangjai közül a VÍZ hangja a legkedvesebb. A tengeré... Amikor hallom a tenger vizének hangját, vele együtt hallom a sirályok dalát is! Rögtön látok képeket. Tengerpart... homok... naplemente...és egy pár árnyéka... Egy boldog páré! Zenében is szeretem hallani a tenger hangját!

A SZÉL hangja kevésbé kellemes. A szél fúj, süvít, és hideget képelek el hozzá. Látom a hideget. Szerintem kék... már a színe... a hideg. S a pár között is süvít a szél, ha már nem boldogok...

Az ESŐ hangja... kopogó... az ablak üvegén... Bekéredzke-dik hajlékunkba. Szintén a hideg jut róla az eszembe.

A MADÁR hangja gyönyörű, mint a GYÖNYÖRÉ!... Amikor felnézek az égre, hogy ne csak halljam, hanem lássam is a hangokat, akkor egy pillanatra megáll az élet... a föld forgása... a napszakok váltakozása...

A GYÖNYÖR hangja olyan kedves számomra, mint a tengervíz hangja... Csodaszépet képelek el hozzá, amikor hal-lom „azokat” a hangokat!

Számomra a legkedvesebb azonban a te hangod... Amikor hallom a hangod, látom az arcod, nyugodt tekinteted, rögtön megnyugszom tőle. A legszebb hang, a legkedvesebb kép, a legnyugodtabb tekintet – a tiéd. És most már az enyém is! Köszönöm neked, kedves.

Fölálllok. Odamegyek az ablakomhoz, és látom, hogy elállt az eső, melynek kopogó hangját már nem hallom, de a tiédet örökre ott hallom szívem legmélyén dobogni.

GYÖRKE SERES KLÁRA

Fogadjatok el

FOGADJATOK EL,

Úgy, ahogy vagyok.

Sorsomat már rég

Megírták csillagok.

Néha szent vagyok,

Néha gonosz.

Lelkemből feltörnek

Szép szavak, ijesztő

Gondolatok.

FOGADJATOK EL,

Úgy, ahogy vagyok.

Szabadon szárnyalót,

Bilincsbe vert rabot.

Égre vágyót, pokolra

Zuhanót.

FOGADJATOK EL,

Úgy, ahogy vagyok.

Meghasonlott embert,

Üvöltő lázadót.

S bár sorsomat rég

Megírták csillagok,

A remény útján

Kitárt karokkal a fény

Felé futok, mert

Esendő ember vagyok...

FOGADJATOK EL,

Úgy, ahogy vagyok.

VIEMANN LÁSZLÓ

Éji szonáta

Jupiter meg a félhold,
és kék ég, ami nem lehetne
sötétebb, mert akkor már fekete...
S mivel az halandóság
nekem, mint mély kesergése
a bagolynak, mely párját hívja,
és nincs rá felelet érte;
csak a tücskök ciripelnek.
Ezért semmit nem tehetek, s énekelek.
Őt mennyire hiányolom mint párom',
milyen fájdalmasan, milyen régen...
De csendesen: már késő.
Már csak pár csillag csillog.
Jupiter, Vénusz... Igaz,
ez éneknek kevés,
rekedten, kint az éj szelén
azért mégis egy ének. Én énekelem!
Talán valaki akarná hallani énekem.

Összejövétel

Határozottan tudtad, ki volt: az ismeretlen
Lény, kinek hibátlan öltözete jegesen csúszós.
Napellenző alatt állt egyedül, nézett élesen
merev tekintete feléd, ami többször volt mosós.

Fagyos riadtságát legyőzte mélyig sújtó harag –
s undor. Tisztában vagy, ártatlan áldozat lettél,
Tán mindent elkövepsz akkor is, ha lehet kockázat,
és szaladni haszontalan pocsekolt kis életért.

Ez ájtjön a szobán, tekintete néz a szemedbe,
azután fordul randevúd felé, kit arcon csókol.
Női mosoly! Amíg nem szólsz még viszlátot sem erre,
Csak egy olcsó, csinos hölgy, akít megismertél múltkor.

Beszélgettek még, émelýtő előzékenységgel,
ahogy együtt mentek el e sötét est végeztével.

Folytatni kellene

Folytatni kellene a tengert,
Energia-felhasználásra,
Amivel a Japán állam már
Korábban hullám-feltárasra,
Annak az erő használását
Közelséggel előbb firtatta.

Óriási energiaforrást –
Mint hidraulikát – rejt benne.
Továbbá mérlegelni kell más
Jellegzetességét, mely lenne;
Tengerben a folyó-áramlat,
Mi állandó mozgás alatt.

Mindazt figyelem alatt tartva,
Védve onnan eredt táplálat.

Kétéves születésnap

Olyan kincs telt pillanat,
Olyas boldogság ám az,
Oly Kincses, ár felül van,
Olyant csak szeretet ad.

Ádám és Éva

Ők mentek teljesen a paradicsom határig,
már megszegték a szerető Isten akaratát,
szégyellve, de akarva vállalni a büntetést.
Elhagyva a kerub-angyal lángoló kardját,
majd látják a bájos világot lábaik alatt,
mi gyönyörű. Azonban Éva a szívében
érzi, egy nap lesz túl égető fény adat,
tüske és izzadás, s bogáncs ezer műben.
Ez a csatatér az elesett szenvedők helye,
ahol Sátán és az ő légiója lesve vár,
elszórt halállal s mindenféle szégyenlettel,
abban a világban, hol a bűn mint víz-ár.
Megálltak Ádámmal a perzselő napon,
Éva halkán suttogja, „Tettünk lett pokol.”

Tavaszi kezdete

A Földünk északi féltékéje bókolni kezd,
s meghatja magát a Nap-szuggesztiónak.
Tavaszi árnyai lassan melegebb színezetet,
erdők is különböző tónusút mutatnak,
állatokat is változtat a meleg természet.
Ébredő rovarok, férgek: ők is kibújnak,
a táj megújult s színekbe kelt képzelet.

Minket is, emberiséget felold ez évszak,
emelkedő napszőge vásít téli szunnyadt
liturgiát, s vet cselekvést akaratnak.
A kikelet húz egy vegyülő irányzattal,
újjaszülető cselekvő beolvasztással.
Majdnem öntudatlanul keresgélisz okot,
ahogy a környezet reagál, adsz kapcsolatot.

Tél

Ötvenhat telén is Pichlmayrgut,
Ismert, kedvenc sielőhely ott,
hétvégi turistafogadó.
Ez év dermedt menekült-tartó!
Öltözve is isteni hideg!
Csikorgó Schladming is didereg.
Észak-szél Dachstein ormáról
hópehely kristály fedőt ereszt,
gondtelt szívben meleget gerjeszt.

Évtizedek múltak el, mégis
elmélkedés élénk, gyötrő is.
A merész vállalkozást vissza-
gondolva, zord gonoszt árasztja.
S világ tétlen, míg a nomád
vándorként hagyja el otthonát.
Csak az Austria Alp árnya
takargatta őt, akár egy gyám.
Köszönöm, ahogy vetített rám!

Szemle

Benedict XVI pápa szemle,
Elragadt pompa a tisztelete.
Sugárzó szeretete ült arcán,
Isten Fia nevében jött hozzánk.

Kérése, menjünk igazság útján,
Legyen életünk szeretet után,
Adjunk irányt az utódainknak,
Hogy kedve legyen bennük Urunknak.

Beteg paráználkodót figyelni,
Az egyház erényét betartani.
Gyermeki lelket védve ápolón,
Ígéit ki nevében jött tartón.

Az Úr lehetett itt Amerika
Földjén már több évszázadok között,
Indián monda szerint kutatva,
Ígérte, ad majd életet, örököt.

Úr helytartója hideg évszakot,
Isten-szeretet mosolya oldott,
Min keresztül eljön az ígélet,
Mi Urunktól jövő örök élet.

Mennyei ég szállott le hűvösben
Melegítve hidegült lelkeket.
Reményt hozott kételkedő szívbe,
Hogy a nép érje üdvözlésüket.

Bűn

Boldog, kinek annyi baj érdemes csak
panaszra, szerelme vakmerőn cselező,
mivel az egyedül nem hat álmának
találni földi megelégedést keresőn.
Boldog aki, messze otthonától, átöleli
a semmit, de a rég elvesztett emlékeit,
mivel amikor új gond jön, ismerettel
látja világosan, és vállalja bánatait.
S boldog, ki él akármilyen állapotot,
ahol csak csalás és csalódó kétely,
mi képes kínozni szívet belülről ott.
Azonban tragikus, ki élni tud valamivel,
mi megbocsáthatatlan eset, s létezik
anélkül, beismerné elkövetett bűneit.

Ó, csodálat lehet

Ó, csodálat lehet együtt elmenni
úgy, ugyanabban a percben; csodálat
lehet tetőn esőt veled hallani,
tisztá levegőt lélegezni, ahogy
az áram áthatolt rajta, azt szűrni,
égen cikázó villám dörgésével.
Tetőn fent zuhogó eső sziszegne,
ott alul csókjaink, könnyeink esne,
s képzelve, szerelmesen, álmodón.
Menny rezgése rázná testünket forrón,
fénybe merülve tenné – elbűvölő.
Ugye, ez nekünk nem volna aggasztó?
Hisz lelkünk, testünk az eggyé olvadó,
az csodálat lehet, nem aggasztó.

Elsötétült

Elsötétült az ég, bár
lassan világosul; menny
felhőt nem kerget már.
Amíg a nap kiderül,
s felszárítja nedves
árnyékát, elosztatja
füstfelhőim, kellemes
érzést és nyugtot adva.
Nincs drága vágyam soha,
nem harap az irigység,
lehetne, ami járna,
talán nem ilyen árva –
De világosult az ég,
nincs más, csak ami elég.

Elfelejtett

Elfelejtett már mind az a kínos
helyzet, amit egyesek okoztak.
Nekem az, ugyebár, tűnhet konok,
egyben tán kegyetlen, mit arattak.
Az lehetséges mindannyi közül,
hát egy személy se értelmezője
feladott kéresemnek? Vagy merült
kedvencke, nyoszolyának fekvője,
onnan nem akar kiesni soha.
Nincs már irgalmas szamaritánus!
Hátrány lehet a segély mosolya!
Közeledő békém lépteimnek
zaja, mi válaszom mindannyinak.
Elfelejtett már mind az a kínos
helyzet, melyet egyesek okoztak.

Ó, dicső Kereszt

Ó, győzedelmes, ó, dicső kereszt!
S jámbor díj, mi mindent körülvesz;
Ó, választott, szentelt, csodás szignó!
Nekünk orvoslás, mindenre ható.
Ó, kelyhe az áldott, élő vérnek,
M megbocsátja bűnünket lelkünknek.
Tudjuk, benned a Lord Mindenható,
Megtetesítés és megbocsátó.
Úr, veled vétek bosszúja vége,
A száanalom virágzik örökre,
Mint tél után a tavasz-rügyezés.
Tehát győzd meg ellenséged, Fenség!
Ki létünket jószágoddal adtad,
Így sose voltunk magunk – általad.

Tengerparton

Míg a párás Nap, felhők között,
sugároz világosságot le világunkra,
tengerparton merengve, enyhén izzott
néma napon, szerelmemre gondolva,
néha onnan figyelem, haját fésüli,
látom, ott, arcát is érintve simítja.
Sokszor nyugtalan, de bájjal cseveg
és kecses, néha áll, utána kóborol
a parton; van úgy, ül ott, és üveg
foszforeszkáló szemmel rám borul
kedvesen – gyakran elégedett, máskor
fájón, vagy szomorral, de ámulatba
ejtő a kacagás. Tehát mindez amor,
folytonos álom, pazarló élet – hiába.

Kérdezlek

Bárány-türelemmel, őszintén
Kérdezlek, mikor lesz már elég
A semmitmondó, kongó szókép?
Felhőn alkotó képzelődés,
Aztán tűn az égi semmiség,
Szele töröl, míg az újra kék.

Ha unod is, folytatod az ölő
Szerelmi vallomást, könyörgő
Érzelmek belesüppedve,
Ahonnét nincs mozgás előre,
Csak hátra, s szivárvány-könnyű,
Hol csak olvadt értelem terül.

S gondolod, tovább folytatom,
Mert a szókép elég fogalom. –

Lényeg

Add vissza ártatlanságod húsvét virágjainak,
és elpirultságod a karmazsinvörös rózsának;
Add vissza a ragyogó napnak fényét, ahogy izzít,
elragadó szemeid, amint ereje legyőzi
szívünket. Add vissza énekeidet a Sziréneknek,
akiktől hangod ellenállhatatlan harmónia;
Add vissza bájaidat a Kegyelmeinek, kinek
azok ma kevésbé elegánsak, mint Te vagy.
Adjad vissza szépséges Venusnak a kedvességed,
Minervának bölcs tehetséged – úgy kifinomultan
művészeted, s add tisztaságod szűzies, igaz
Dianának. Megfosztva mindazt, most a tulajdonod,
minden ajándéktól, és ami megmaradt belőlük
az kegyetlenség... az egész lényeg részed egyedül.

Athén iskolája

Ők fáradtnak látszó kritikusok, merő mellszobrok
a galériákban, de tudatosan higgadtak,
s feltűnőségük a korszerűtlenség – feltámasztott,
egy kételkedőnek is a testük oly meleg látszat,
érzet a valószínűsége, határozatlan –
amint vázolt a kék ég és a felettük lévő boltozat:
a piros lepelben Hérakleitosz itt is tartózkodó,
Parmenidész még mindig töpreng „eredet mivoltáról,”
a fiatal Arisztotelész most is rendezte ezt a világot,
az öreg Platón pedig mutat fel, mire eddig alakított.
Mögöttük tornyosuló cumulus, fenyegető vihar,
s villámlást mit Zeusz és szürke Lehouah hajítgat,
és a sarokból hunyorítva ecsetel élethűen
a festő Raffaello, sápadt arccal – huszonöt évesen.

Who and what is the reason

„Ki és mi az ok”

O, my Home's People of America,
Why not see united prospectively?
To do the must for yours afterwards,
And bequeaths that to the posterity.

Ó, Népem és Szülőföldem,
Hát miért nem találsz helyed?
Igen, okod húz vissza a múltig,
A Te leigázva, lecsatolt éveidig.

Show to the world your past Glory,
To the yearning multitudes again,
The freedoms only extended jointly,
Determined wills through obtained.

Eddigi múltad legyen tanulság,
Amit kellett a választó sokaság,
Az ismerete! „Ki hazug cselszövő,”
Tapasztalattal épül igaz jövő.

Your history the reminder for you,
The righteousness is the only rout.
That's gives your power from God!
As a reward, that's been His prize.

Emlékeztető múlt tartson éber,
Sohase dőlj ígéretnek az naiv,
Tán jót, szépet mond az ember,
Figyeld kitől ered és mi a cél.

Long decade's events a past century,
With sanity we're admit you're just,
Much act taken pleased „Almighty”,
So you're never waver we now trust.

Hosszú évtized sunyi rendszere,
Gyomlálát, helyes út teremtésre,
Példát ad, hogy azt ne ismételd.
Keress, kérdezz, tudatot értékeld!

Person equipped to lead his country,
Request honesty virtue, do the same!
Thus measure up, select and embody,
Not waver if any corruption perceive.

Az ki felszerelt ország vezetésre,
Öszinteségi erényt ural, követve!
Így mérlegel, választ s képvisel,
Nem inog ha üzérkedést észlel,

Ask yourself, what did really valued?
My choice is guarded in proper place?
To research adequate sacrifice found?
So this, brings, as your desire is states?

Kérdezd magad, mit is értékelted,
Válaszom megfontolt helyre teszem?
Kutatásra elég a befektetett áldozat?
Így ez, hozza ami kívánt változat?

Then put down your heart's feelings,
Pray to GOD your choice is emend,
And ask give what are His willing is,
Maybe yours same as God is demand.

Tehát, ha szívből érzed válaszod,
Tedd le és Istent kérve imádkozz,
És mondd, „Uram add meg akaratod,”
Akkor tán válaszod is lesz, megadott.

Váratlanul

Milyen váratlanul jött távozásod,
pedig anyai vérünk eredete rokoni.
Az első öntudaton levő tudásod,
tudásom viszi a lényünket fűzni,
totyogó kisgyermekkorunk életéig.
Ötven éve is mint testvér indultunk
világi útra a zsarnokságtól „idáig.”

E kötelékünk tartott eltávozásodig,
remény, a másvilágon lesz folytatás.
Bár hiányod felfoghatatlan súlyozás,
az emlékeink marad örökké élénk.
Szokott jelentkezés hiánya köztünk,
majd ad nekem úrt és egyedülletet,
de emléked velem maradt leheletem!

*

Unexpectedly

How unexpectedly came your parting?
Though our blood mothers side akin.
The first conscious thought from you,
as from me, willows our beings back to
toddler age, when is awareness begins.
Now, brothers we came fifty years ago,
we were in our twenties when left tyranny.

Our bond never ceased till your death,
hope, your world continuance will be.
Your presence void beyond my depth,
but memories remain active eternally.
The lack of usual contacts between us,
will be emptiness mournful loneliness.
Though your memories stayed breathes!

Chernobil, monda vagy hőstett

A „Kína Szindróma” óvó feltétel!
Bár ez a fogalom nem mond eleget,
Lapp Ralph fizikus e kifejezéssel.
A chernobili csapás bizonyító tétel!

Ugye, nevetséges az, ember átfúr,
olvasztó atom-sugárzássali tétele
a Földgolyót. Lesz-e élet, amint tūr, („tour”,)
s radioaktív szennyet bocsát le?

Ahogy radioaktív felhő fertőz,
sugara öl közel, messze -- távol is,
ahogy állam, hatását titkon mellőz,
száll határt át s bolygónkra telepszik.

Mind ezalatt hősnek nincs tudomása,
áldozza életét hamis terveknek,
s ami küzdet, gonosz titkolása,
míg helyes megoldások kevesellnek.

Feddés megy erre—arra, hogy lett kudarc!
Hol van az együttműködő akarás?
Legyen beismerés a megosztó harc!
Tudományért a hőstett, monda--mondás!

A Mester

Ő alkotott, azonban beszéljen
Egy pár puszta mondatot...
Mert saját hangjain nyugszik minden,
És az Ő dallama zónára osztott.

Ő alkotott, azonban mozgatja ajkát
Egy kicsit a hatalmas csillag-fénylő sötéttségben
S a habzó tenger partján.

Ő alkotott, azonban ismételi
Azokat a szótagokat és hanglejtéseket, mit hallat
És azt saját rejtélyes magja zümmögi.

Csak egy szó: „Szeretlek”

Óh, az álmatlan éj, a rád gondolat,
szeretném az időt visszaállítva,
mivel kedves, téged énem úgy óhajt,
örjöngve sóhajt lényed gondolata.
Most világos az ott említett mondat,
ami egyszerű de elme-véső szó,
örjít a „szeretlek”, s vált bódító.
Azt így túlélni szüntelen fájdalom,
mosolyod, bájos hangod hiányolom.
Karomban világomat megcserélted,
Hacsak látnád égő vágyaim érted,
hány nyughatatlan éjt töltök el ébren,
elszánt szeretet irántad adja ezt,
bár neked e gyönyörű szót kimondom.
”Szeretlek”

Meggypiros rózsa

Ó, meggypiros rózsa,
Frissen nyíló, májusi:
Ó, édes illat s dallam,
A szerelem bódító.

Ön vonzó, előkelő,
Ó, áradó a szeretet;
A viszont-érzés illő,
Vágyó szív-kereslet.

Óceánt forraló vágy
Kerít elérni kegyed',
Nem létezik oly gát,
Mi fékezne engemet.

Kötelezettség, igen,
Izzó sóhaja párolgat,
Szárítja tengervízen
Szomorú vágyamat.

Pandora és a doboz

Prometheus óva, intette fivért,
Amikor ő ment el egy keresletért,
„Óvatosság szükséges isteneknél!
Ők sohasem hagynak engemet békén!”

Epimetheus, sajnós, hát ez így van,
Zeus ám rám úzó tettleges harag.
Minden isten is, ahogy látom, bosszant,
Mivel emberiségnek tüzet adtam.

„Zeus majdan, egész biztos, a múltért
Fog ő engem kutatni, a tettemért.
Fáradtság ráz vele meg a rémület,
Tehát az eltűnés az, ami kellett.”

Epimetheus figyelte a testvért,
Amint eloszlott, sajnálva azért.
Megfogadta, vele, no, isten sose
Talál majd okot még egy szavára se.

Istenektől ő el nem fogad semmit.
Egyáltalán nem, akármilyen is legyen az!
Még ajándékot sem, soha semmit,
Mivel isteneknek adhat alkalmat.

Azonban mindezt megcserélte valami
Amikor Hermes megjelentem hozva ám
Egy leánykát meglepően karjain,
Ragyogó szemmel, s mosolya kaján.

„Hallottam, te kedves öreg úr, Epi
Milyen nagy magányosságban vagy te itt.
Az istenek neked Pandorát küldik,
Ő majd talán felvidítja napjaid.”

Epimetheus, meglátva Pandorát,
Ó, attól csaknem elolvadt ámulván.
Ahogy a lány gyönyörű mosolyt adott,
Az ő szíve meg torkában csapkodott.

Leányka rózsabimbó-koszorút font
Hajába illón a káprázó szépség.
Epimetheus gondolva ágyat bont
Mert nem látott lányt még ilyen szép szökét.

Epimetheus és Pandora lány
Együtt élték a boldogság napjait.
A világ még mindig új és friss volt, ám
A jövő várt, amíg szerelmük fénylik.

Tehát látjátok, kedves barátaim,
Őnekik volt mindaz, ami csak kellett.
Az ő világuk ott nem ismerte ám
A jövő életért való küzdelmet.

Az élelem bőséges volt lényüknek,
Az emberiség énekelt zenélve.
Ott háború ismeretlen fogalom,
éppúgy a betegség és aggodalom.

De a fondorlatos Zeus kieszelt
Egy tervet settenkedően magának.
Kiagyalt út a gondolata, 'mivel
Emberiségnek okozhat fájdalmat.

A másik, amit ő elküldött, dolog
Epimetheus házához – egy doboz.
Azon egyszerűn, „Ezt ki ne nyisd!” – írva.
Habár a doboznak nem volt lakatja.

Így, Epimetheus engedelmesen
Bedugta az ágy alá, s félt óva,
Ő Pandorát pedig figyelmeztette
Egyik nap reggelén előrelátva.

Drágám, teneked muszáj távol lenni
Attól a doboztól, és nem kinyitni!
Mert az istenek figyelmeztettek mind.
Sajnálni fogom én a napot, amin

Azt valaha is valaki kinyitja –
Nem akarom őket dühbe hozni,
Ahogy Prometheus is most vitatja
Segítséggel az embert tüzelni.

Sajnos, e nap, Epimetheus ezzel
A kedvest egyedül magára hagyta.
Nőnek semmi tennivalója nem volt,
Csak hát ülni ott, s a váró unalom.

De az istenek Pandorát ismerték,
Tehát tudomás volt a leánykáról
Az, hogy megáldották természetét
Kíváncsisággal, mi tudat a múltból.

Az ágy alól csúszott ki ám a doboz,
Nahát! A nőt meg elfogta az izgalom.
Rövid ideig megállt, és töprengett,
Azután doboztető emelkedett.

Kiengedett hangos, őrjöngő sírást,
Talán rémítő, eredő irtózást.
Akkor tudta biztosan, mit csinált,
Mert ezzel elkövetett örült hibát.

Özönlött ki a dobozból rengeteg
Szívtépő fájdalom és a kapzsiság,
A sokféle betegség és éhség meg
Minden igény s azzal szomorúság.

Pandora sikítva csapott rá fedőt,
Ahogy keze őrjöngve tartotta le.
Zokogón sírt, mert a tett bántotta őt,
Minden, ami történt, jött övégette.

A világunkban, amint mi tudjuk ám,
Az általa kiengedett bajokkal küzdünk.
S mindaz minket öl most, mert velünk hál,
Ránk hát szenvedés vár, míg kimúl' életünk.

Majd a nő hall hangot, de az elfulladt,
Ami jött keze alatti dobozból,
„Engedjél ki engem!” És a hang folytatta!
„Nem hallasz? Miből van a füled, fából!?!?”

Pandora először nem tudta, honnan
Jön a hang, és rá mit is tegyen gyorsan.
Ezek után volt elég a sok bajjal,
És nincs választás rágódni rajta lassan.

S nő vállat vont a fehér lényével,
Ahogy őrjöngve kopogást hallotta.
„Mi más rosszabb történhet ennél velem?”
Ő a dobozt azonnal kinyitotta.

Csodák csodája! Dobozból meglepőn
Kijött egy gyönyörű és szép tündérke.
(Azonban ám ő teljes jószággal jön,
Aggodalomra nincs ok, volt érzéke.)

A tündérke folytatja, „Ne aggódj tovább,
Segíteni foglak a törtétekért
Mindaz, mi jön később, simábbnak tűnik majd.
Ha bajban vagy, sóhajts értem, Remény-ért.”

A Remény segített csillapítani
Pandora szívfájását és félelmét.
Tündérke pedig maradt segíteni
A mi világunkat s annak érdemét.

Remény segít az élet különböző
Pangásait eltérni és megúszni,
Mikor betegség tán csalódást űző,
Avagy egészséged kezd ingadozni.

Sose átkozd Pandorát tettéért.,
Azonban tartsd őt emlékezetedben.
A nő tett egy szívességet, amiért
Kiengedte a Reményt életünkben.

Egy rózsza

A rózsáknak végtelen virágzásaiból,
ami elveszett ismétlő időknék mélyén.
Akarok egyet menteni e semmiségből;
olyant ami zúzatlan, amint eredetén,
ahogy az létezett. A kecsesség segítsen!
Kitüntetés lesz megnevezni a fenséges,
szótlan virágot, amit utoljára régen
egy Szerelmes tartott hajszálközel az archoz,
s nem látta azt. A hosszú kertekből szétszórt!
Óh, te! Sárga vagy fehér meg lángoló piros,
jön mint varázslat tőled a te számtalanod,
virágzol e szonettben a múlt századokhoz.
Csontszínű, arany, vér és különböző árnyak,
Lény kézbe valaha. Óh! Láthatatlan rózsza!

Anyai varázs

A szemének mozdulata, apró zsengesség;
az Ő nyugtató, őszinte mosolya, csekély
nyoma az idegenkedésnek; édes érző arca,
valahogy óvatosan találja a boldogság karca;
Ő a megfontolás nyíltsága; Ő hatékony
nyugalom, szerény és beható; Ő finom
és állandóan készséges, rendkívül biztos
a lelke hitében, kegyes és nagyon okos.
Ő figyelmesen merész; Ő lágyság; tragikus
félelem Ő vétek nélküli; Ő derű, tájékozott,
hosszú engedékeny szenvedés. Igen, ez igazság,
egy mennyei szépség és gyönyörű varázs
az én Anyám, a vér, amit általa kaptam,
amivel gondolkodom, és amivel eddig alkot.

„Ki és mi az ok”

Ó, Népem és Szülőföldem,
Hát miért nem találsz helyed?
Igen, okod húz vissza a múltig,
A Te leigázva lecsatolt éveidig.

Eddigi múltad legyen tanulság,
Amit kellett a választó sokaság,
Az ismerete! „Ki hazug cselszövő,”
Tapasztalattal épül igaz jövő.

Emlékeztető múlt tartson éber,
Sohase dőlj ígéretnek, az naiv,
Tán jót, szépet mond az ember,
Figyeld, kitől ered, és mi a cél.

Hosszú évtized sunyi rendszere,
Gyomlálát, helyes út-teremtésre,
Példát ad, hogy azt ne ismételd.
Keress, kérdezz, tudatot értékel!

Az, ki felszerelt ország-vezetésre,
Őszinteségi erényt ural, követve!
Így mérlegel, választ s képvisel,
Nem inog, ha üzérkedést észlel,

Kérdezd magad, mit is értékeltem,
Válaszom megfontolt helyre teszem?
Kutatásra elég a befektetett áldozat?
Így ez hozza, ami kívánt változat?

Tehát, ha szívből érzed válaszod,
Tedd le, és Istent kérve imádkozz,
És mondd: „Uram, add meg akaratod,”
Akkor tán válaszod is lesz, megadott.

MASZONG JÓZSEF (SAMWAY)

Nemcsak látomás

Nesztelenül talált rám
az alkony, s vele jöttél te;
szürkét öltöttél magadra,
és ez lett köpönyeged.

A fény még ott játszott
tested minden szegletén,
de szemed izzó parázként
ragyogott felém.

Már az árny fénylőn
forró valósággá vált,
csókjaid tüze mindenütt
égetve talált reám.

Mohón vetettük magunkat
egymás ölelő karjába,
mielőtt még az alkony
magát éjre nem váltotta.

Szorosan ölelj magadhoz
te csillogó, alkonyi árny,
valóság lettél végre nekem
ezen a forró nyári éjszakán.

Egy pillantás

Egy pillantás volt tőled csupán,
s elvesztem szemed tükrében,
szívem nyitott könyv lett előtted,
átnyújtom, olvass kedvedre.

Hajolj a lapok fölé, és olvass!
benne rejlik, mit hoz a holnap,
csupa örömet, szép szót,
vagy bús keserű harangszót.

Ahogy a folyó halad medrében,
szemem s szívem követ téged,
az idők kezdetétől kereslek
és örömmel suttogom neved.

Fohászként hagyja el ajkam,
amikor szerelemre hívlak,
ha indul érted a vágy gondolata
megperzsel körötted az izzás lángja.

Himnusz a szerelemhez

Alakod köré fonom hangom,
selyme beborít, óv, mint
puha, bársony takaró:
a tél hidege nem bánthat már.

Neved féltve őrzöm szívemben,
az idők kezdete óta vagy,
minden tavasz újra
virágba öltöztet nekem.

Zubogó vér áramlása ereimben
üzen, a reád talált, nem várt
végtelen ünnep a hétköznapiakban,
a szerelem himnusza vagy nekem,

KOVÁCS KÁROLY

Rád gondolok...

Amikor átveszem a villát a bal kezembe,

Rád gondolok.

Amikor hazatérés után kezet mosok,

Rád gondolok.

Amikor tollat fogok kezembe,
akkor is, ha nem Te vagy eszemben,

Rád gondolok.

Te vagy a kezdet nekem, és

ahogy kísérsz,

Te vagy a stoptábla is:

nincs veszély.

Anyámnak hívnálak, de

több vagy, mint szülő,

mert van bennem belőled

valami erő.

Mert Téged látlak, mikor mosogatok,

Téged idéznek a mozdulatok.

Veled alszom el:

– „Jó voltál, kisfiam?” –

és Veled ébredek:

– „Hasadra süt a Nap!” –

Rád gondolok, nem tudom, ez mit ér,

de Rád gondolok, s nem adlak semmiér’.

MAYER ZSÓ

Ilyen vagyok

Vidéki vagyok, még hozzá öntudatos vidéki. Nem vágyom a nagyváros zajára, a szmogra, az állandó rohanó, nyüzsgő életre, a tűzfalakra.

Ablakomból a kisvárosra látok s messzire, a kékezüst homlokú dombokra.

Levegőre vágyom, a dúsan zöldellő erdőkre, a tiszta vizű, csobogó patakra. Ha vihar támad, kertemben susogjon a szél, a házam előtti árkot mossa a lezúduló eső.

Fák, bokrok, erdőszegély és dűlőutak gazdagítsanak. Sima és csorba, kemény és málladozó köveken szeretek lépkedni, bár nehezen teszem.

Köveken szóródjon széjjel a nap sugara, nyári estéken leheljék vissza a nap melegét. Ismerősök és ismeretlenek köszönjenek az utcán, hogy visszaköszönhessek.

Szólaljon meg az emberekben a szív, segíteni a bajban lévőket. Emberség ez, jóézés, önbizalmat növelő hit.

Az ember a környezetében növekvő, megértő növényben, gyümölcsben önmagát, a saját lelkét véli felfedezni. A teaként szedett csalán, bodza, gesztenye jobb ízű vidéken. Ilyen gazdagok az itteni rétek, ligetek, csallitok. Embert, egészséget segítő, gyógyulást szolgáló termékekkel, bogyókkal, vegetációval.

A természet szava szólal meg bennem. Szeretem, ha a tiszta levegőt harapni lehet, ha fenyő illata csapja meg orrom, vagy a frissen hullott havon macska lépked lábát emelgetve. Imádom a napkeltét, a napnyugtát, szivárványcsíkot, mely egy kiadós zápor után fut az égen.

Élvezettel hallgatom a déli harangszó kongását, vagy harangzúgás után – hazafelé jövet – a gyerekek rajeszúrozását. Tudom, ha délután harangoznak, temetnek.

Az évszakoknak vidéken varázsa van, ember és jellemformáló ereje a tájnak. A hervadás ezernyi színpompás üzenete már a

közelítő télről mesél, a tavasz eljövele, a rügyek pattanása egy új élet kezdetét jelenti.

A nyár melegét, a nyíló virágok illatát mohón szívom magamba. Itt valahogyan bájosabb az ősz, érzelmet keltő a táj... Fellobog bennem az érzés, rádöbbsz a büszkeségre, jó dolog vidékinek lenni.

Másként zsong a német szó az idős sváb nénik ajkáról, és meghittent hangzik a zsolozsma, kiszűrődve a templomkapu résein. A szomszédok? Szeretek beszélgetni velük a kerítés mellett, kicserélni egy jó receptet. Vagy a postással, néhány perccig diskurálni jelentéktelen dolgokról.

Mindennek megvan a maga ritmusa, én szívesen alkalmazkodom, mivel nekem a partner fontos. Természetesen szeretem, ha családom, barátaim körében tudhatom magam, egy jó ételital elfogyasztása közben, beszélgetve.

Az ünnepek, az Advent a várakozás csendességében, szeretek magamba mélyedni...

Átgondolom az évközben történeteket, és hálát adok az Istennek a jóért, amiben részesültem, a rosszért, aminek elviseléséhez erőt adott.

Egyszerű gondolatok, egyszerű szavak, egyszerűen ilyen vagyok.

Utolsó tánc /tankák/

haragosan int
a rideg süvítő szél
jégcseppeket szór
fák meztelen ágára
űző vad szenvedéllyel

*

még egy utolsó
vágta aztán kimerül
elcsendesedik
katicabogár bukkan
fel éledő rügyeken

KÖRMENDI ANNA

Aranysugarakat hint

Aranysugarakat hint a holdkorong,
csokorba fontam néhány elcsent, lázas
szálat; mint eltévedt vándor, úgy bolyong
bennem egy kérdés, melyre sosincs válasz.
Gyémánt ékszer a könny, s torkomban tolong
bús dallam: szívemben egyetlen támasz.
A Tejút fényes hűvösébe vágyom,
hogy a kis csokorból új csillag váljon.

Elárvult sugár

Hamar sötétedik, szürkéből éjre vált.
Ó, elárvult sugár! szemembe fogadom:
élje bennem túl a nesztelen fényhalált,
hogy fel-felragyogjon ringató szavamon.

Parányrezdülése ritmusát szívhangok
dobbantják, pislogó létében oly halvány,
mit gyenge vágy próbált őrizni – s bűt vacog
a feketeségbe csurgó könnyem nyomán.

Keserű könnyekkel, mint ahogy a fehér
hó, ez a csend szítál, s árva sugarából
álmodó múlt dereng és az elbomlott nyár.

Az Élet velem majd ellebeg, s összeér
két egykor látott kéz, s megadás dala szól:
a friss fecskevér is rég elcsivogott már...

Esti sóhaj

Tudatlanul töpreng, báméskodik
unalmasan az elnyűtt ég alatt
a Nap, hegygerincre támaszkodik
ott, hol az ég a földdel összeér.

Lustán visszainteget a büszke
bükkfá árnyéka, hűvösen matat
fel-alá hintázva, ahol túske
szúrt az őz nyomába, s lágyan megtér

dús borostyán-takaróba bújva;
már a Hold is hallgatózik, bakfis
derekán csillámos a pánt, s újra
valós álmok bölcsőjét ringatja.

Visszhangokat nem vár a némaság,
elfogyott, félszeg sóhajokat visz
a táj, s árnyréseiben egy faág
a szunnyadó nappalt szólongatja.

Kopár fa

Kopár világban
álló fa ágai közt
szélkígyó sziszeg,
borsódzva rezeg,
lüktető idő suhint
át rügyeken túl,
szaggatottan dül
didergése szétkuszált
fénnyel elmerül...
Télbe szenderül,
s ezüst ingbe öltözve

délcegen csak vár,
ismerős határ:
tágasan elterülhet
minden, ami bánt,
vésett kérgén, lásd,
ráncba szedte az idő:
sok próbát kiállt.

Szoborsors

Kivirágzott egy kőre zárt vasszobor
sisakrostélyos vezér küzd a lovon
rozsdá gombaként eszi mindkettőjük
becsületét behűtött szavak köztük
kékülő nefelejcssek csellengenek
menekülő lábuknál billencs-szelek
komótosan koptatják... s megszenvedett
dicsfények nyomában rág az enyészet

Menedékem

Kavicsos utamat a csend szegélyezi
Félénk koccanással szívembe kövezi,
Elúsznak a hegyek, felgyorsul a világ,
Elröpülnek a fák, siet velem a tág,
Ósi kíváncsiság: Hol ér véget az út,
Tesznek-e ott majd rám halk felhőkoszorút,
Inthetek-e búcsút kedves madaramnak,
Harmatos csengővel vajon megsiratnak?
Kavicsos utamat visszhangok kerítik,
Nyomában, mint az éj, némán rácsukódik
Minden meggyötört szó; s pitypangos reggelen
Utolsó utam majd menedékem legyen.

SZABÓ KILA MARGIT

Olyan vagyok

Olyan vagyok, mint a fagyos, hideg szél,
a hidegen zúgó, kökemény tél.

Olyan vagyok, mint a kiszáradt kóró,
rügyet nem fakasztó, egy kódorgó.

Olyan vagyok, mint az őszi falevél
varázsa, lehulló koronája.

Olyan vagyok, mint a szép tarka rét
színes virága, tüskés koronája.

Olyan vagyok, mint a vidám őszi dal
a zuhogó, hideg őszi esőben,
a nyári álom a szerelemben.

Olyan vagyok, mint a márciusi
tavaszt hozó, melegedő gyenge szél,
életre keltő gitár, mely csak zenél.

Olyan vagyok, mint a forró, tüzes nyár,
melyet, gyakran éget a napsugár.

Olyan vagyok, mint az aranyszínű
pillangók, az idő szárnyán eltűnt
élet, fátyolos, ködös hajnalok.

Szeretet

Megdöbbentő varázslat a szeretet.

Szikrázó tüze fogja a kezedet.

A kacagó nevetés, a csillogó tavasz
édes mámorát szerteárasztja.

A megtett életúton fátylat ereszt a vágy,
a gondolat – hosszú évek sora..

A szeretet él, nem szűnik meg soha!

A múltban elmerengve

A múltban elmerengve – magamba szálllok.
Komoly tekintettel a tükör előtt állok.
Őszülő fejjel az eltűnt időt keresem.
Gyűrött és hűvös arc szembenéz velem.
Múltba felejtő vágy, ifjú szerelem,
szép emlékeim, vigasztaljatok: öregszem.
Repül az idő, nincsenek szerelmes éjszakák.
A boldogság, öröm órája int, tovaszáll.
A felém röpködő, megszépült múltat látom.
S lepkeszárnyon felkínálja régi álmom.
A boldogság újra eljött, s Őt megtaláltam.
Voltál szerelmem, barátom, társam.
A fájó ébredés ezt összetörte.
A boldogság a múlt emléke lett, örökre.

Szeretlek

Szeretlek, ha pirkad a Nap.
Ha álmodból felébredsz majd.
Szeretlek, ha hozzám sietsz,
Ha csillogó tekintettel reám meredsz.
Szeretlek forró nyári éjjel,
Ha hozzám jössz szerelemmel.
Szeretlek, ha véget ér a nap.
Mert akkor már csak az enyém vagy.

Kedves madaram

Kedves madaram a fecske.
Szeretném, ha télen is,
nyáron is csicseregne.

Ma Rád gondoltam

Múlik a drága idő, elszáll, mint a sólyommadár.
Előttünk a nappal, mögöttünk az éjek sora vár.
A levegő színes sugarakkal teli, ékes.
Az aranyló napkorong a hegycsúcsok mögött ébred.
Ma Rád gondoltam.
Megpróbáltam elfojtani ágaskodó vágyaimat.
A kristályvázában sötétvörös rózsák illatoznak.
Érzékeim vadul tomboló táncba kezdtek.
A kedélyek felborzolták emlékeimet.
A történet folyt, mint a forrásvíz, hidegen, tisztán.
Ízleltem, lubickoltam. A pillangó elszállt.
Álomittas érzés bugyborékkolt belsőmben.
Ma is Őt keresem emlékeimben.
Ma Rád gondoltam.
Mindenhol keresem a benne levő szikrát.
A Nap mögötte szórta vakító sugarát.
Olyan volt, mint a friss patak a nyári éjszakákon.
Szenvedélyes, mint az égő tűz a szép parázson.
Természete vidám, pajkos, felkavaró,
ellenállhatatlan, szeretetet adó.
Lenyűgöző tekintete megrekedt kényelmességében.
Hirtelen természete fellobbant – türelmetlenségében.
Olyan volt, mint a nyári szerelmes éjszaka,
a csillagos mindenség, részegítő illata.
Ma Rád gondoltam.
Mámoros illatával leszállott az este.
A fénylő csillagok, a zúgó patak hangja,
szerelmünk ezüstsugarát eszembe juttatja.
Ma Rád gondoltam.

CSOMA GÁBOR

A zongora álma

Csendes vagyok,
lehangolt – törött
zongora a sarokban,
feket-fehér
elefántcsont,
megnyúlt húrok
egy dobozban,
hangok nélkül
nincsen dallam,
letakarva csak
senyvedek,
álmomban zenét
szereznek rajtam,
apró, puha,
finom kezek ...

Nem bírom már

Nem bírom már ezt a terhet,
cipeld velem a szerelmet,
vedd válladra, segíts nekem,
hadd érjen el már kezem,
karod öltsed most karomba,
fogjuk körbe, ingadozva,
induljunk el együtt szépen,
arcodon ne legyen szégyen,
vigyük el, nehogy újra-újra
elvessen a boldog óra,
hegynek fel is veled megyek,
csak cipeld velem a szerelmet,
nem bírom már ezt a terhet.

SOMKUTI ZSÓFIA

A gyertyák...

Ne hazudj az égre csillagokat,
mert maholnap vihar lesz, és félni fogsz;
tenyerembe tapasztom előled a fényt,
hogy csak engem láss, s vezesselek,
hogy esetlen légy és gyermeteg.
Szavait szórod magad mögé,
a visszautat kövezed titokban
bárhová is vezetlek, te visszamégy,
Ő a Nap, s te körülötte forogsz.

Dobd az éjszakára a felejtés takaróját,
ma elaludt a fény tebenned –
de a gyertyákat hagyd, égjenek
majd én elfújom, ha elégettelek.

Apológia gyermekhangra

Engem tessék már lerakni!
Eluntam a reptetést
már nem akarok szállni,
a színes papírok igéző csörgése
nekem már nem zene.
Ne tessék a nevemet se becézni,
s a rám aggatott vigyázó pillantásokat
egész nyugodtan haza lehet vinni.
Kérem, én már unom, hogy kergetnek,
én már nem akarok futni!
inkább bújnék
pincébe s padlásra, száradó ruhák
otthonszagába rejteném arcomat,
s várnék csöndben, míg megnövök.

Rumli

Szobám közepén már hetek óta
nagy, baljós kupacba összehordva
szeliden várakoznak dolgaid.

Itt van minden.

A kisiklott érintés tegnap délutánról,
két kacsintás, egy túl hosszú csönd
a nézésed, mikor azt hitted,
nem tudom, hogy figyelsz.—
Itt van minden, amit itt hagytál.

Nap mint nap kerülgetem, körbejárom,
egy-egy szót felveszek, s egy másikhoz illeszték,
forgatom, ezer szögből vizsgálom –
aztán visszadobom.

De tudnod kell,
tegnap nagyon megharagudtam,
mikor egy félbetépett bókod
(melyet egy szomorú zöld pillantás
és egy zavart „szia” alatt találtam)
nekem repült, s valahol a szívem alatt balra
csúnyán megvágott.

Gyémánt

Az égi műhely ajtaját
mosolyogva sarkig tárja a mester,
kezét millió zsebeinek egyikébe dugja,
teli markát a felhőhab fölé tartja –
s mi, mint a gyémánt, hullunk alá.

Út szélére, szúrós bogáncs közé,
csak ő tudja, hová,
kemények vagyunk, mint a sziklák,
egymást karcoljuk rideg-kegyetlenül.

Szabálytalannak születünk,
mégis minket az élet dörzspapírján
simára csiszol a végzet.
Egymás fényét ezer darabba törjük,
a magunkét hiún a világra tükrözzük,
s közben félünk,
annyira félünk, hogy egy nap
örökre megvakulunk.

Hová sodor ez a víz,
mivé formál s alakít,
és kik ezek a többiek,
kiknek horzsolásai mentén
belőlünk – tartóztathatatlanul –
egyre szökik a fény?

Ítélet

Milyen sokan eljöttek,
pedig már három napja csak esik,
utolsó rekviemet sírnak,
könnyeznek értem a csillagok.

Nem ismerem ezeket,
csak arcukon a homlok ráncaival
aláhúzott néma kérdést;
– Ezt akartad?

Tudom, hogy eljöttél te is,
érzem.
Mebánásod ereje felkap,
s a peremig lök,
az arcok kigyúlnak,
a csillagok megnémulnak,
a hűvös mélység átölel,
kikacag, s visszadob.

Én is álmodom

Ha szín lennél,
Ősz lennél, azt hiszem,
tarka és titkos, sárga és piros,
nagy csomókban hullanál alá,
tetőtől talpig betakarnál.

Te lennél az első hó novemberben,
érintésre illanó,
vagy lámpa fénye késő este,
gyülekező álmokkal csordultig telve,
mikor a szobám már álmos, s aludni vágy’.

Belőled keverném ki reggelre a szivárványt,
hogy azután követhessem,
mert te még nem tudod
(de egyszer majd elmondom),
hogy te csináltad a Rumlit,
s miattad ugrottam –
te vagy a szín szavaimban

Csatlakozás

Elkéstem. Lekéstelek.
Valaki hamarabb jött...
A sínek párhuzamosan futnak,
Együtt sietnek a végtelenbe,
de mi nem vagyunk rajta:
se én,
se te.

CENE ORSOLYA

Uram, köszönöm neked!

Ragyog az éltető nap,
Fénylő csillámait hinti el,
Arannyal vonja be a tájat,
Uram, köszönöm neked!

Fut a játékos szellő,
Végigsimítja a faleveleket,
Halkan susog az erdő,
Uram, köszönöm neked!

Úsznak az égen a felhők,
Furcsák és kedvesek,
Habosak, sárgák és kéklők,
Uram, köszönöm neked!

Hullámszik a tó,
A vízen körök gyűrűznek,
Fodrosak a habok,
Uram, köszönöm neked!

Az égen cinegék szállnak,
Ki-ki-tél – szépen énekelnek,
Szívükben megannyi vággyal,
Uram, köszönöm neked!

A tóban egy kis hal úszkál,
Gyors, vidám és színes,
A hínár alatt megtalálja párját,
Uram, köszönöm neked!

Életvonat

Kerekek kattogását hallom,
Mint egy dobszóló,
A kanyargó síneket látom,
Mint megannyi folyó.
Vonatra váró emberek a peronon,
Csomag mellettük,
Sokatmondó arcukat bámulom,
S találgatom életük.
A vonaton távolba meredő tekintetek,
Elsuhan a táj,
Kitervelt véletlenek,
Hogy itt ülnek már.
Kanyarognak az életutak, mint a sínek,
Néhol összefutnak, színes
Paletta az élmények sora,
S oly hosszú,
Milyen tengerbe ömlik e sok folyam,
Megannyi életút?
Száguldunk az utazás vége felé,
Ki sír, ki nevet,
A kalauz olvassa titkos könyvét,
Két sorban nevek.

Nem vagy itt még

Fázom, testeddel melegíts fel,
Éhes vagyok, adj, kérlek, ennem!
Szomjas vagyok, gyere, igyunk egy pohár bort,
Félek, nézz rám, megnyugtat egy pillantásod.

Itt ülök a szobában, üres az ágyam,
Medina és lekvár fonott kaláccsal.
Hiányzol, nem vagy itt még,
Az asztalon hamvadó cigarettavég.

HRABACSIK MÁTÉ ATTILA

Menekülés

Ködös várromok közt
sétáltam reggel
egyedül magammal
zavaros fejjel.

Kiálltam a szirtre
néztem a mélybe
nagy levegőt vettem
s ugrottam végre.

Sínek közt

Dübörög a vonat.
Felállnék, de hogyan?
Ott fekszem a sínen.
Patkány marja szívem.

Időzavar

(haiku)

A szétfolyt idő
tavának mélyén állok
beton-csizmámban.

Kétsoros

Elhúzó a függönyt, és beleáll
a szemembe egy kis fény-szilánk.

Jégbefagyva

(renga)

Megfulladok, mint
a jégpáncélba zárt fa,
ha nem olvad fel.

Elfogyott a levegőm,
s összeroppant a világ.

Hajnal

Fény szava hív haza,
itt van a pirkadat
rögtön már.

Csendesen illan az
éjszaka lágy zaja,
s hold sincs már.

Roskatag kőfalat
millió fénydarab
robbant szét.

Ágakon fennakadt,
szétszakadt álmat
tépjed még.

S ott marad egymaga,
nézi a dombon a
napkeltét...

Jövőkép (II.)

Savesőben állok,
ömlik rám a víz,
húsom már lemállott,
számban vér-víz-íz.

– mindent eltakaró, vérfagyasztó sötét –

Érzem, hogy közeleg...
egy hatalmas szélvihar,
mely leheletével
amit csak tud, felkavar.

– égbe meredő, kettétört mamutfenyők –

Kopaszon fekszik a táj,
óriási pusztítás,
mindenütt véres jelek,
Föld-húsba vájt mély sebek.

– körös-körül fekete állattetemek –

A föld újra megremeg,
ereje szétveti testemet...

Nekünk már úgyis vége,
abbahagyni őértük kéne!

–...mert a Földből mi marad? csak egy felhő-gomba,
mit az égre ken, s otthagyt majd az atombomba... –

PÓKA THOMAS

Változás

Néma angyal vergődik,
A koszos földön látván,
Mivé tért az emberi tett,
Hanyagoltan bánván.

Könnycsepp zúdul orcáján,
Haragosan nézve
Bomlik mosoly az ajkáról,
Romlott embert idézve.

Bús szemében tükröződik,
Reményeink pora,
Talán egyszer előbújik
Békés tettek kora.

Tisztán

Oly tisztán érezni szabadon,
örömeiket hallani minden szavakon.
Mért oly buták az emberek?
Mi tiszta s szép, mind bennreked.

Illatos virágot meg nem érezzük,
„hogy érzed magad?” – meg se kérdezzük.
Mért oly buták az emberek?
Mi tiszta s szép, mind bennreked.

Muzsika járja át néma fületek,
Tompán halljátok, rátesznek kezeket –
Mért oly buták az emberek?
Mi tiszta s szép, mind bennreked.

Hát nyissatok ki kicsiny kapukat,
Okozzon néktek lelkesebb napokat,
terüljön szét földünkre, ti emberek,
mi tiszta s szép mind bennetek!

Búcsú

Baranyi Tamás emlékére

Még élünk mai napon,
érezünk ma, és vakon,
vakon látunk itt, e földön,
ő meg néz minket föntön.

Mert van, ki már oda jutott,
könnyedén kezét tárva,
nekünk kormos fájdalom,
neki végtelen álca.

Érezni hiányod kellően nem oltod,
e földön elkísért számtalan dolgod,
mégis sebző a gondolat,
hogyan léted minket nem fogad.

Mert nem érzi azt, milyen vérző,
az a végtelen tudat,
hogyan a téged mennyben őrző
miatt nem látjuk arcodat.

Kellett, hogy lássunk mindannyian,
hallani azt, hogy tudasd, mi van,
mi van lelked mélyén, mi gyötör téged,
az életben elmondd, mi az, mi éget.

Megállunk sírod előtt, s látjuk mosolyod,
látni hangod, mely mindenkit beragyog,
barátunk voltál, vagy s leszel,
nekünk jobbat ennél sohasem teszel.

Korlát

Születésem előtt,
Halálom után,
Szem nem néz tompán,
S bámul bután.

Túlvilág

Ismeretlen érzés
Ismeretlen tett
Ismeretlen vágy is
Ismeretlen lett

Ismerhetném mégis
De félelmem virít
Előttem van mindig
S énből felsikít

Sötétségbe nyúlnék
Mégis fény kísért
Ha a fénybe nyúlok
A sötét ideért

Sötétségnek hívják
Most még ideát
Mert a népnek így szép
S így lát ideát

SZABÓ ISTVÁNNÉ

Emlékül kislányomnak

Fagyos leveleken lépkedek a temetőben,
fájó szívvel roskadok a sírkövedre,
zokogva kérdezem a Jóistent:
„Miért vetted el gyönyörű gyermekem?”.
Némán ülök tovább a rideg kövön,
fejem az együtt töltött éveken töröm,
hogy miért történt ez velem.
Nem hallom már gyönyörű, csicsergő hangod,
elnémult minden, csak az éjszaka csendje
fog körül engem.
Hosszú éjszakákon álom nem jön a szememre,
csak kis fényképedet nézegetem,
de nincs hang, mosoly, némán nézel felém.

Szomorú fűzfa alatt alszod örök álmod

Rózsaszírommal rakom drága nevedet,
sírod köré gyöngyszemeket
teszek, hogy a napsugarak, ha rásütnek,
ragyogjanak feléd.
Te mindezt nem látod,
talán érzed, hogy veled vagyok,
fogom drága kis kezéd, mint mikor
az első lépéseket megtetted.
Csillogó két kis fekete szemed
rámnézett és nevetett.

Utoljára búcsúzom drága kincsemtől

Hideg, zord idő volt, mikor az utolsó estét töltöttem veled.
Sokáig voltam a kórházban, gondolkodtam, mit tegyek,
amikor kiléptem a kórházkapun,
hideg havas eső mardosta arcom,
zokogva lépkedtem a fagyos havon.
Reménykedtem, hogy csoda fog történni, és meggyógyulsz,
imádkoztam a Jóistenhez, ne vegyen el tőlem,
de imám meghallgatásra nem talált.
De azért a Jóistent szeretem, és hiszek benne.
Amikor fáradtan hazaértem, nem tudtam elaludni,
Te jártál az eszemben, drága kincsem, hogy mi tévő legyek,
mardosta a szívemet a fájdalom. Azt hittem, meghalok.
Szomorú kis szemed lebegett előttem és fájdalmas kis fejed.
Csak harcoltunk, harcoltunk, de el kellett, hogy engedjelek.

Várlak

Várlak, mert tudom, hogy jössz,
örökre magadhoz kötsz,
vársz engem, épp úgy, mint én.
Itt vagy már szívem mélyén,
mint hűvös vízi patak,
úgy oltod lelkem szomját.
Ha el is hagytál egy szürke nap,
akkor is nagyon szeretlek.
A látnok mondta, hogy jössz, és megérkezel.

Te vagy nekem a gyermekem

Remélem, tudod, hogy várlak, mennyire szeretlek,
Te vagy nekem az életem, te vagy a fény
a csendes éjszakában, te vagy vezetőm a néma világban.
Te tündökölsz fenn az égen, mint ragyogó csillag, te vagy ott,
ha fáj valami, te vagy ott, ha hívlak, te vagy, akit szeretek,
Te viszontszeretsz, te voltál a világon a legjobb ember.
Fénylő szemem könnybe lábad, sírva nézek az égre,
Hálát adok Istenkének, hogy te voltál a gyermekem.
Érted vagyok még hosszú úton, békében megyek feléd.

Gyönyörű üzenet

Emlékszel, édes gyermekem, arra a napra,
mikor két kezem kezedet fogta?
Elmúltak az évek, elmúltak az álmok,
jött a sok gond: rideg, álnok,
szívünket mégis valami nem hagyta, összefonta.
Emlékszel, édes gyermekem, arra a napra,
amikor szíved szívemmel egyszerre dobbant?
Mondd, miért hagytál el engem? Ha nem vagy velem,
fáj a lelkem. Édes kislányom, úgy vágyom rád,
mint a napsütésre. Olyan édes voltál, mint a méz,
érted mindent megtennék, ha velem lennél.
Nem számít a hulló őszi levél, csak együtt lássuk!
Milliónyi csókid hiányzik nekem, üzenetet küldök feléd:
Biztosan tartasz karjaidban, mert tudhatom, egy életre szerettél.

Alagút-levél Édesanyámhoz

Drága Édesanyám! Alagút végén várlak, hófehér ruhában, nyújtom két kezem feléd, amíg eléred az enyém. Fényes úton vezet az út hozzám, várlak, mert nagyon szeretlek. Amikor találkozunk, boldogan öleljük egymást, és mondom néked, drága Édesanyám, örökre egymásra találtunk a fényes égben. A Jóisten vár téged, nem tudom, hová sorol, de én mindig követlek téged, most, már nem engedem el a kezéd. Virágok közt sétálunk, egyelőre ezt adta az Isten, mondogatom, végre együtt lehetünk örökre. Angyalkák jönnek hozzám, kérdezik „Ő az Édesanyád?”. Büszkén válaszolom, hogy igen, akit én most már el nem engedek. Hogy mi lesz a sorsunk, nem mi mondjuk meg. A Jóisten majd ítélkezik felettünk. Bármilyen lesz is az, mi köszönetet mondunk érte.

Fény-Isten, Csilla és Anya

Az alagút végén állok, hangokat hallok, csalogat a fény, ott vagy, édes gyermekem, és mondogatod egyre: Édesanyám, régóta várok rád, ne félj, csak gyere a hangom után, nem fog fájni a szíved, mert ha ideérsz, megfogom a kezéd, és megmutatom, hol élek, mióta nem láttál. Istenem szólít: hazaértél gyermekem. Szólítom én is az Istent, elhoztam az édesanyámat az alagúton át, most már a fény felé fordítjuk orcánkat, megyünk együtt tovább, ahol nincs fájdalom, csak vidámság. Istenem, nyugtassál meg bennünket, hogy örökre veled lehessünk, és foghassuk fáradt két kezedet.

VÁRHELYI KLÁRA (CHERNO)

Játszmák

Kalapban pipáz kinn a csend.
Mogorva – mélán rágja magát –
Köp egyet – ez a rend
itt – s néz utána a füstön át.

A pletyka kukoricát foszt.
Az elhulló szemek –sóhajok:
ő tudja a jót és a rosszt,
hogy miért van így, ki az ok,
és főleg azt, hogy könnyebb ez,
mint a hogyan, ha nem lenne.

Ülünk szemközt – miként lesz...
Hol a mi játszmánk benne?

Lépcsőházak

(ajánlva: S.P.-nek)

Összeívelt mozdulatunkra lobban
szolgaként minden zene, míg nyakadra
vágy rakódik fel leheletnyomokban:
hajnali pára.

Szerteszórt vízpermeten imbolyogva
még alig több önmaga kételyénél,
hát erényünk ázik a házsorokra.
Csikkek, eső, szél.

Csalfa szégyencsók pirul el helyettem,
s íveket hajlítva gerincvonásom
tengelyén, már oly nehezen súgom: nem,
mégse szeretném...

Lordózis

Sietősszagú szám
adott reggel csókot,
értéktelen, tengerszám
citált szeretlek.

Mikor? Egy határidőnaptár...
– persze több vagy egy programnál –
dehát... tudod... meg kell értened!
Már az utcán nézem át
elhoztam-e mindent, tárcát,
mobilt, az életem...
Fázósan gombolkozom.
Ködszítált dioxid-ózon
nyújtózkodik végtelen.

Tudod, így hajnalra
kell az a néhány óra
és nem is az alvás végett...
csak idő kell a bőrnek, érnek,
hogy mit rám mázoltál pirt
– és a félhomály is alig bírt
lekaparni belőle –
azt végleg fehérre törölje.

A tányér maradt az asztalon.
A fél korty sört is otthagytam.
Mi cinóberrel telünk meg.
Sziluettünk együvé vág,
s alig látod árnyékát
színes, ólmozott üveg
testünknek.

Leheletnyi szürke csókba
hajlított huszad-óra.
Sietősszájú szeretlek...

Pszichoanalízis

Néha az álmaid állattá zárnak,
csakhogy fény csikosan essen rám,
s markoljam árnyát a tétahullámnak
önmagam innenső oldalán.
Mert széthasadtam alattam,
és a rácsárnyékon csüngve
csak limbázom be zavartan
a tudattalan ürbe.

Lépcsőn lemenő akt

(Marcel Duchamp azonos című képére)

Szertenyúló pillanat, ívbe metsző
gondolat, szénkarcolat, éledő báj,
meztelen nő, kósza homály. Vonalból
szótt az Örök nő.

Mozdulatlan mozdulat, összeolvadt
tér, idő: lassan halad, összesorvad,
egyre nő és egyre szalad...s ígézőn
fest ez örök test.

Ívelődő testeket összezúzó
szerkezet: lábak, kezek, elfolyó tett,
egy halottá lett vetület, s a lépcsőn
egy lemenő akt.

SZATHMÁRI FERENC

Kezet nyújtok

Kezet nyújtok
hogy vele lássunk a fénytelen éjben
kezet nyújtok
hogy közelebb legyünk a messzeségben
kezet nyújtok
hogy némaságunkban ezer szó legyen
kezet nyújtok
hogy ereje éljen völgyön és hegyen
kezet nyújtok
hogy reszkető vágyam téged elérjen
kezet nyújtok
hogy érintésed hozzám visszatérjen
kezet nyújtok
hogy barátságunk lüktessen a vérben
kezet nyújtok
hogy emberségünk benne hazaérjen

Halottak napján

*Mezőbádon tárták fel a gepidák
legjelentősebb temetkezési helyét*

Sorsotoknak nem tudni a múltját,
az idő nektek mikor volt jelen?
Miért is van oly nagy sírba ásva,
ezer évnél régibb történelem?

Szakadatlan harcok szünetében,
milyen volt itt száz évig a béke?
Ragyogott-e benne boldogság, s a
halállal szerzett élet megérte?

Idegen-e még rajtatok a rög,
hol vérbe fúlva láttatok halált,
vagy szent lett, mert örök hazát adott,
mikor a végzet egyszer megtalált.

Miként éltetek ezen a tájon,
a zöldellő fű vajon hogy szeret?
Nem értjük meg sok művét a múltnak,
és nem értjük meg –sajnos – a jelent.

Gondoltam, utazom az időben,
sajnálom, hogy épp ma zavartalak.
Ősök vagytok, vagy tán ellenségek?
Nyugodjatok az akácfaék alatt.

Tavaszi álmok

Érzem, hogy minden
tavasszal vidámak napjaim,
és szebb az ifjúság.
Ezért az életnek üzenem,
ha a télben meg is
kell haljak, a tavaszban százszor
is újra születek.

Keresem

Örök lázban égek
hogy ama i fejére
kerüljön a pontom
mert mindennapjaimban
földön járó álmom
hogy keressem önmagam
amíg megtalálom

AGNES BERG

A papír angyal

Fårö szigete csak akkora, hogy két nap alatt gyalogosan körbejárható.

A sziget a bronzkor alatt emelkedett ki a tengerből, és azóta is emelkedik. Nagyobbik részét mészkő alkotja, amit vékony rétegben fed be a sovány talaj vagy a laza kavics törmelék. A talajban csak kis igényű növényzet él meg, és ezért földművelésre alkalmatlan. Ez adja a táj kopárságát.

Kisebb részét – ma már megkötött – futóhomok borítja.

Ezek a területek az alföldi pusztasághoz hasonló jelleggel rendelkeznek, és a birkák legelőjét képezik. A borókabokrok között virágozik a pitypang, a kakukkfű, a kökörcsin, a szellőrózsa, a fecskevirág, a százsorszép, a boglárka és az erdei szamóca. A sokféle növény karakterisztikusra fűszerezi a pusztán legelő birkák húsát.

A kis sziget az év nagy részében széllel tépett, sivár és kietlen. Nyáron viszont nagyon gyakori a napsütés, és forró nyári napokon nem ritkaság a délibáb. Alkonyatkor, a tenger lehelete – mint sápadt köd – lepi el a naptól felhevült pusztát. Az alkonyat ködtakarója mindig gyorsan jön, és ugyancsak gyorsan távozik. A köddel borított, kopár, néptelen pusztát misztikus, tele van rejtelemmel.

Számtalan legenda – valós vagy valótlan – kering róla.

Írók megírták, költők elzengték, és a sziget lakói évszázadokon keresztül, szájról szájra adták a róla szóló történeteket.

Egy festőművésszel történt az alábbi eset:

A művész, szokásához híven, egész nap a tengerparton festgetett.

Hangulatos, naturalista tájképei élethűen adták vissza a sziget jellegzetes tájait. A szigetlakók kedvelték festményeit, és szorgalmasan vásárolták is azokat. Büszkéek voltak festőjükre, annak ellenére, hogy az nem volt a sziget szülötte.

Alkonyatkor, amikor a köd fehér hadserege sorait rendezve készült a puszta megrohanására, a festő összecsomagolta stafliját, palettáját, és öreg autóján hazafelé indult.

Sietett, de a köd mégis utolérte, és pillanatok alatt egészen bekerítette.

A köd – mint frissen mosott lepedő – tejfehéren lebegett a puszta fölött, és a borókabokrok hegyes csúcsai, mint kardjakkal tisztelgő huszárok emelkedtek ki belőle.

Az autó reflektora csak nehezen találta meg az út krétafehér vonalát.

Akkor hirtelen kidurran autójának egyik kereke.

Megpróbálta lecserélni, de képtelen volt megmozdítani a kerék rozsdás anyacsavarjait.

Tanácsalanul állt járműve mellett, amikor a távolból kutyaugatást hallott.

– Kell, hogy legyen itt egy ház, ahová a kutya tartozik – gondolta, és elindult a hang irányába.

Abban reménykedett, hogy tud majd valamilyen szerszámot kölcsönözni, amivel meglazíthatja az anyákat.

A nagy ködben semmit sem látott, de mivel a kutyaugatás egyre erősödött, tudta, hogy jó irányban halad.

Csakhamar gyenge fényt pillantott meg.

Közelebb érve egy rozszant tanya körvonalai bontakoztak ki a szürkébe hajló ködből. Az öreg házat egészen a tetőig benőtték a vadszőlő bújái indái.

A kutyaugatás a házból hallatszott. A ház körül pedig – a gondozatlan növényzetben – a jámbor birkák alvásra készülődve, szorosán bújtak egymáshoz.

A bejáratához ért.

Az ajtó másik oldalán jól hallotta a kutya izgatott kaparását.

Bekopogott.

Egy öreg, töpörödött anyóka nyitott ajtót. A kutya pedig farkát barátságosan csóválva üdvözölte.

Elmondta, hogy mi járatban van, és az anyóka szívélyes mosollyal, már tessékelte is befelé.

Meghökölt, amikor a helyiségbe lépve orrába csapódott a szegénységnek jellegzetes, fanyar illata. Körülnézett.

A ház belseje rettenetesen sivár volt. Középen egy rozszant asztal állt, megsárgult újságokkal leterítve. Körülötte székek, az asztalon pedig petróleumlámpa bágyadt fénye pislogott.

A megsárgult újságokra – mintha vendéget várnának – két kávécsésze volt odakészítve.

– Fogaljon helyet – mondta az asszony.

– Épp most lett kész a kávé – tette hozzá a tűzhely előtt foglalatzkodva.

– Mindig két személyre teríték – folytatta magyarázóan. Egy csésze magamnak és egy Erikssonnak.

– Oh, akkor én nem foglalom el az ő helyét – mondta a festő, és zavartan felállt.

– Maradjon csak ülve, hiszen Eriksson már halott – válaszolta az asszony a legnagyobb természetességgel.

– Mostanában halt meg? – kérdezte a festő résztvevő hangon.

– Hét éve már, hogy felakasztotta magát, de én mindig teríték neki is – válaszolta az anyóka

A festőt zavarba hozta a válasz. Nem tudott rá mit felelni, ezért zavartan, hang nélkül iszogatta a kávéját.

A csendet az anyóka törte meg:

– Itt maradhat éjszakára, ha akar – mondta marasztalóan.

– Nem hiszem, hogy kitalál az útra ebben a nagy ködben. Én pedig nagyon egyedül vagyok itt a pusztán. Erikssonnak a szobája üresen áll. Az ágya pedig mindig meg van vetve – tette hozzá magyarázóan.

A festő az ablakra pillantott.

A köd, mint mosatlan, fehér függöny, takarta el szeme elől a tájat.

Beleegyezően bólintott.

– Igaza van. Ez látszik most a legjobb megoldásnak.

Az asszony kinyitotta a szobába vezető ajtót.

– Parancsoljon, ez Eriksson szobája – mondta.

Nem volt nagy a szoba. Az ágy megvetve, előtte pedig egy szürke birkabőr leterítve. Az ágy melletti asztalkán idegesen repdesett a gyertya sárga lángja.

Felnézett.

A mennyezetről, egy nagy kampóra erősítve, megfakult papírangyal lógott és unottan forgott hol jobbra, hol balra a gyertya felszálló melegében.

Az anyóka a festő tekintetét követve a mennyezeten lévő nagy kampóra mutatott:

– Erre akasztotta föl magát Eriksson. Én találtam rá. Én vág-
tam le a kötélről. – Majd vigasztalóan tette hozzá:

– Ne féljen, Eriksson amúgy jószágos ember volt. –

Ezzel már indult is kifelé, de az ajtóból még visszaszólt:

– Aludjon jól! – mondta, majd gyorsan becsukta az ajtót maga mögött.

A festő fáradtan, ruhástól dőlt ágynak.

Szemével a mennyezetet és a mennyezeten lévő nagy, rozsdás kampót kereste. A papírangyal lassan, álmosan forgott, mialatt hatalmasra nőtt árnyéka lusta táncot járt a szoba falán.

Úgy aludt el.

Recehártyáján a lassú keringőt járó angyal képével és fülében az ablaka alatt pihenő birkák barátságos, álomba ringató, apró bégetésével.

Reggel korán ébredt.

Felhőtlen, ragyogóan kék volt az ég.

A papírangyalt a padlón találta.

Felvette. Egy darabig tűnődve nézegette. Épp az ablak párkányára akarta helyezni, amikor kopogtattak, és az anyóka lépett be a szobába.

Rápillantott a kezében lévő angyalra és így szólt:

– Vigye csak el, úgysem tudom vissza tenni a helyére, mert szédülők már a magosban. –

A festő eltette az angyalt és elköszönt.

Kocsijához érve, egy nagy kő segítségével kilazította az anyákat, és lecserélte az autó kerékét. Ugyanis a nagy sietségben elfelejtett szerszámot kérni.

A kutya barátságos ugatása jó darabon elkíserte útján.

Hazatérve, elmesélte barátainak kalandját, gondosan leírva a házat és környékét.

– De hiszen arrafelé csak egy tanya létezik, Eriksonnak a lakatlan tanyája – mondták a barátai, és arcukra kiült a sápadt félelem.

Majd mesélni kezdtek:

Az a ház már régóta lakatlan. Átfúj rajta a szél és beesik az eső. A teteje is beszakadt már. Most már csak a birkák járnak keresztül a házon.

Hét éve annak, hogy Eriksson ittas állapotában agyonverte a feleségét, és utána felakasztotta magát. Azóta a pusztát járó emberek nagy ívben kerülnek el a tanyát. Nincs olyan ember, aki oda merne költözni.

A festőnek, mintha hideg marok ragadta volna meg, úgy szorult össze a torka. Érezte, hogyan fut végig gerincén a fagyasztóan jeges félelem.

Remegő kézzel nyúlt a pohara után és egy hajtásra itta ki italát.

Majd szó nélkül felállt, és hazament.

Azt mondják, hogy akkor kezdett el inni, mivel hogy az eset óta józanul csak ritkán látták.

A tengerpartra sem járt le többé festegetni, és többé nem festett vidám, naturalisztikus tájképeket sem.

Hallgatag, visszahúzódó ember lett belőle.

Úgy élt, mint egy remete.

A pusztán történekről pedig soha többé nem beszélt senkinek.

Az emberek, akik kedvelték festményeit, most csak a fejüket csóválták. Nem értették a vászonra került erős színfoltokat és az össze-visszafutó, furcsa vonalakat.

A rossz nyelvek szerint a festő delíriumának rémálmaid rögzítette vászonra.

Nem is telt bele, csak néhány év, és megölte őt az alkohol.

Halála után árverésre kerültek hátrahagyott ingóságai.
Egyik barátja a festékes ládára licitált, mivel emléknek akarta megtartani.
Amikor hazaérve felnyitotta a ládát, abból egy megfakult papírangyal hullott a lába elé

Ki tudja?

Egy történetet mondok el neked.
Történetet, ami velem esett.
Régen volt az, *annó dacumál*.
Megeshet, igaz sem volt talán?
Decemberi esős délután,
az Óvárosba sétáltam át.
Vásárt néztem, szépet, fényeset,
mivel a karácsony közeledett.
Erős szél fújta havat, hideget,
úgy fáztam, hogy testem remegett.
A téren egy kis cukrászda állt,
fénye hívogatóan rám várt.
Egy csésze kávé, tea volna jó!
Beléptem. Meleg volt. Ó, de jó!
A sarokban egy férfi ült egyedül,
minthogy szabad hely másutt nem üresült,
udvariasan hellyel kínált,
s én elfogadtam a meghívást.
Nyúlánk volt a férfi, dzsekije sárga,
rövidre nyírt bajusza és szakállja.
Haja szőke volt és a szeme kék,
hangja dallamos és a keze szép.
Beszélgettünk. Ő elmondta, hogy dán,
kávézni szokott ott munka után,
hogyan architek, és hogy ott dolgozik
az Óvárosban, és ott is lakik.

Kedves volt és szórakoztató,
szavakkal úgy el sem mondható.
Odakint havas esőt fúj a szél,
így felajánlotta, hogy elkísér.
Autóján a kapuig vitt
búcsúzóul adott egy puszit.
Visszanéztem. Már sehol se volt.
Ki tudja, talán igaz se volt?
Igaz volt.
Hiszen húsz éve annak,
hogy a templomban
választ adtunk a papnak.

Repülőtér

A repülőtér, mint nagy hangyaboly,
a sok ember ide-oda lohol
és üres tekintettel nézelődik, míg
a várakozás ideje le nem telik.
Idő folyamán többször sorba áll;
a „check-in”-nél, az útlevél- és
a vámvizsgálatnál. A gépbe szállásnál
és még a gépben is, időbe kerül,
mire letelepszik.
Az utazásban nincsen sok öröm,
s mialatt a fejemet töröm
azon, hogy vajon késni fog-e a gép?
A fejem fáj és a talpam ég
az új cipőmben,
amit egy belvárosi boltban
a közelmúltban vásároltam.
A célomnál ismét sorba állok,
amíg a poggyászsomra várok.
Itt a csomag! Elég is mára.
A vámvizsgálat van még hátra.
Aztán mehetek az utcára!

Te vagy nekem

Te vagy nekem a bor és a kenyér.
Életem forrása. Az örök remény.
Drága szülőföldem. Az otthon, a haza.
Az első hóvirág és a kék ibolya.
Cseresznyefa, a zöldeskék hegyek.
A fácán, ami magot csipeget.
Csalóka őszi szél, amely diót arat.
Szapora nyest család a háztető alatt.
Szürke napokon napos délibáb.
Lusta Duna, a sok kukacvirág.
Bizonyosság, hogy voltam és hogy vagyok,
míg el nem jönnek értem az angyalok.

Stockholmi április

A városba ma beköszöntött a tavasz.
Kék volt az ég és ragyogott a Nap.
Az utcák megteltek emberekkel,
kutyákkal és játszó gyerekekkel.
A fák és a bokrok még pólyában állnak,
hiszen rügyeik még kipattanásra várnak.
A rügyek a melegtől kövérednek,
és mint gubóból a kecses pillangó,
előbújik a levél, a lombot adó.
A csillámlóan kék tengeren
sorakoznak a hajók; vitorlások,
gőzhajók és kis evezős csónakok.
A napsugár, életet lehelve a tájba,
csókokat dob a sok sápadt orcára.
Az arcokon ettől tűzvirág nyílik,
és a melegben a télkabát kinyílik.

Igaz barátság

Az élet során sok ismeretséget, barátságot kötött a világban.
Barátságot, ami megmaradt és barátságot, ami idővel megszakadt.

A barátság kincs, felbecsülhetetlen ajándék. Vigyázni kell rá.

A barátság a lélek fűszere és a test balzsama.

A barátság életmentő elixír.

Igaz barátság a síron túl is megmarad.

Családjában midig volt háziállat, elsősorban kutya.

Egyetemista volt, amikor házukhoz került az öklömnyi, szénfekete kis pulikutya.

Vidám gombszemeivel és puha, csavaros tincseivel hamarosan a család kedvence lett.

Törzskönyvében, mint Bundás Bütyök volt bejegyezve, de a család – a naprendszer legtávolabbi bolygója után – Plútónak hívta.

Hamarosan ő lett a család napfénye. A szürke hétköznapi öröme.

Terelőkutya lévén, génjeiben hordozta évszázadok generációinak örökségét, a nyáj összetartásának parancsát.

Ezért a házhoz jött vendéget mindig nagy örömmel üdvözölte, de búcsúzáskor izgatott lett, és szomorú szívvel engedte útjára a távozót.

Egyetemi évei alatt, különösen a vizsgákra való felkészülés idején – egymás társaságára voltak utalva.

A tanulás szüneteiben – kikapcsolódásként – különböző trükkökre tanította az okos kiskutyát.

Plútó nagyon szeretett tanulni, és nagyon hamar is tanult.

Estéknként pedig, amikor együtt volt a család, büszkén prezentálta új tudományát – a jelenlévők őszinte csodálatára.

Így lettek ők igazi, jó barátok.

Később, amikor Svédországba költözött, szakadtak csak el egymástól.

Férjével együtt látogatott haza.

A kis fekete pulikutya, akit néhány hetes korától ismert, akkor már tizenhat éves volt.

Kedves és barátságos – mint mindig.

Férjét mindjárt kitüntette szeretetével.

Göndör fejét térdére hajtva, csavaros hajtincsei mögül mélyen a szemébe nézett. Ezzel jelezte, hogy akit a szeretett családtag hozott magával a házhoz, azt ő is elfogadja, és szeretni fogja.

Eljött a hazatérés ideje.

A bejárati ajtó előtt összegyűlt a család.

Búcsúzkodtak.

Ilyenkor Plútó mindig ott volt közöttük – de kutya akkor nem volt látható.

Csodálkoztak, mert ilyen még soha nem fordult elő.

Hívogatták.

Szólították.

Keresték.

Az udvarban – kedvenc helyén, a terebélyes diófa alatt.

A házban – a nagyfotel mögött.

De a kutya nem volt sehol.

Időre mentek a repülőtérré.

Sietniük kellett.

Nem várhattak tovább.

Így búcsú nélkül ment el.

Plútó magas kort ért meg – tizenhét évet.

Boldog öregsége volt, mivel a tahisi nagy ház volt a birodalma.

Nagyon szeretett ott lenni.

Napjait leginkább a százéves, nagy diófa alatt töltötte, mert onnan stratégiaileg tarthatta szemmel a telek mindkét bejáratát.

Szórakozása volt az autókázás.

Ezért, amikor eljött az örök vadászterületre való költözés ideje, szülei kocsikázni vitték el a kutyát.

Úgy búcsúztak el tőle.

Kedvenc helyén, a nagy diófa alatt helyezték örök nyugalomra. Azóta is onnan őrzi birodalmát.

Ismét látogatóban volt otthon.

Egyik reggel hangos kutyaugatásra ébredt.

Felnyitotta a szemét.

Ismerős volt az ugatás.

Plútó hangja volt.

Vendéget köszöntő hangja vidáman szökdécselt a hall fényes márvány padlóján, majd a falakról visszaverődve egyre csak erősödött.

Ágyában felülve hallgatta a derűs, jól ismert hangot.

Kis idő múlva édesanyja lépett be a szobába.

- Ki jött hozzánk ilyen korán? – kérdezte.
- Nem jött senki – válaszolta az anyja.
- Akkor miért ugat annyira a Plútó?
- A Plútó? – ismételte meg anyja a kérdést, és furcsán nézett rá.
- Igen, a Plútó – bizonygatta. Majd csodálkozva tette hozzá;
- Nem hallod? - Hiszen úgy ugat, hogy visszhangzik bele a ház?
- De Ágikám, a Plútó? – kérdezte édesanyja óvatosan, mintha csak arra vigyázna, hogy meg ne törjön valami varázslatot.
- Milyen furcsán viselkedik az anyja – futott át az agyán, amikor – mint a villámcsapás – nyilallt belé a döbbenet.

Csavaros tincső, gombszemű, húséges kis barátja – Plútó – nem lehet a hallban. Hiszen már jó ideje álmodja álomtalan álmát a nagy diófa védelmező árnyékában.

Mint a gombolyagról leszaladt fonál, úgy gubancolódott össze fejében a gondolat.

Mi történt vele? Álom? Képzelet? Valóság?

Értelmével lassan felfogta – ám a fülében még mindig tisztán csengett az oly jól ismert – de már halkuló – kutyaugatás.

Felfogta, de nem értette. Akkor még nem. Ma már érti.

Ma már biztos abban, hogy Plútó – a szép, fekete fürtös puli – köszönni jött el. Köszönni és búcsúzni.

Mert úgy igaz. Igaz barátság a síron túl is megmarad.

Szép üzenet

Halovány volt a téli napsugár.
 Hazafelé egy nagy parkon ment át.
 Üres volt a park. De az egyik padon
 megpillantott egy ismerős alakot.
 Szíve megdobbant. Hisz elsiratta már
 az édesanyját, kit most a padon lát.
 Két éve már, hogy eltemette,
 majd a szíve szakadt meg benne.
 Mint sóbálvány állt ott, és csak nézett,
 ahogy sem akart hinni a szemének.
 A cipőjét nézte, nadrágját, kabátját,
 ismerős tartását, a meghajlott hátát.
 Jól ismert profilját, a régen nem látott,
 tejfehér haját, amivel szellő játszott.
 Úgy ült ott nyugodtan, elgondolkodva,
 jobb kezével a botjára támaszkodva,
 éppen úgy, ahogy azt mindig szokta.
 „Igen, igen, ő az!” – ujjongott magába,
 sietve indult el a pad irányába.
 Örömtől eltelve lépett a padhoz,
 amikor „édesanyja” rápillantott.
 Idegen volt az arc, a szemek.
 Mi volt ez? Látomás, képzelet?
 Avagy távolból jött üzenet?
 Híradás volt. Tudja és érti,
 hiszen azt a szívével érzi.

SZABÓNÉ HORVÁTH ANNA

Szekérúton

Te, vén, alig járható utacska,
Fejedet fodrász nem gondozza.
Loncsos, tüskés bokrok,
Melyek közt kóborolok,
Mint egy öreg, hajléktalan hippi,
Sajnos, most úgy nézel ki.
Senki emberfia nem jár erre,
Mára már senkinek nincs szekere,
Se tehene, se egy árva lova,
Rég nem kopott rajtad pata.
Csak én s az emlékek baktatunk,
Így is népes kirándulócsapat vagyunk.
Megismersz, te is örülsz nekünk?
Kis időre újra ifjak leszünk.
Jaj, de sokszor találkoztunk!
Emlékszel? Hazafele dalolásztunk.
Mennyi ismerős fa jön velem szembe,
Vén tölgy, sokat jutsz eszembe!
Mit nem adnék egy visszatérő óráért,
Egy jó szekérnyi friss szénáért!
De elmúlt minden, tovaröppent.
A derék fiatal meggörnyedt,
Csak szívében az emlék,
Mi ifjúságából megmaradt még –

Úrcsend

Egyedül, a sűrű csendben
Ül a magány, fejével ölében –
Nagyúr, a maga szigetén,
Holdnak sivár krátermezején.

Ritka, mikor élő arra téved,
Pedig szívesen lát vendéget.
Sötét hajába túr türelmetlen,
Gondolkodón, szüntelen.
Nehéz szívének néhány szó,
Jólesne oly baráti, biztató –
Üres az űr, ameddig ellát,
Számlálhatja az ég összes csillagát,
De úgy érzi, titkon őt figyel,
Fényesen kikacagja valamennyi.
Hiába nyújtják felé karjukat,
Nem szíveli közeledő hangjukat.
Roskaton lógatja lábát a semmibe,
Senki nem lát érzékeny lelkibe.
Talán egy csészéalj, ha arra jár,
Vele tovaszáll, mint félénk kismadár...

Tűnő délibáb

Jer, szellő, fújj reám!
Ne tűnjön tova ideám.
Jer, mássz az arcomba,
Túrj bele kócos hajamba!
Éltess az elillanó víz helyett,
Adj – egy kis hideg könnyörületet!
Játszaddozz cserzett ajkamon,
Pendíts hűrt sűrű nyálamon!
Csak halljam, hogy szól dalod,
Felőlem csúnyán is mondhatod.
Csak maradj még egy keveset,
Vagy küldj napot takaró felleget!

AVASI ZOLTÁN

CSILLAGVIRÁGOK (részletek)

1668.

Vannak rettentő félelmek, nagyok...
s olyankor úgy érzem, csak bűnös vagyok,
s bűneim megváltsam, éltem kevés,
s tündöklő csodáddal nem ment meg ébredés –
s van, hogy könnycseppként félelmem ragyog,
s melenget így is, bár halállá fagyok,
s bűneim megváltod, s éltem helyén
tápláljam, virágod, úgy ülteted belém...

1684.

...helyek, hol régebben boldogan jártam...
...helyek, hol manapság félve lépek...

...helyek, hol Nap fényén csillagodra vártam...
...helyek, hol mécs lángot aggódva féltek...

...helyek, hol virágzó égbolttá váltam...
...helyek, hol felhőim mégse kékek...

...helyek, hol szemedben világokba láttam...
...helyek, hol elúznak arctalan miértek...

1696.

Könnycsepp-csillagok éj-puha ágyon –
Könnycsepp-csókjaim égnek ígérted –
Szállni, lebegni, feledni a léptet –
Szállni ma is csak e hitben vágyom –
Ünnepi álmaim áldozom Érted –
Ünnepi álmaid égve imádom –
Hétköznapjaim átka a lángom –
Hétköznapjaid ünnepe éltet!

1788.

Érzem a meddő gyöngé kiáltást torkomon égni.
Könnyes esőcseppek szaporodnak az ablakodon.
Nedves a két szemem is. Sose bántam s nem tagadom –
Vágyom a fényt! Nem is érted, az álmod az egykori régi.

Hogy melegedni örömteli tűzzel vársz haza otthon.
Nemtelen életem átka ma mégse sikoltana rám.
Mert hiszem, Isten a csendben meghallhatja imám –
S akkor Elébed a lelkem nyári virágait ontom!

Most csak a köd száll, ránk szomorúság fellege réved –
Tán ki se nyújtod a két kezéd, úgy is eléred...
Csak *sziveden* terem újra a hajnali szépség!

Addig minden nap csak fagytól retteg az éjjel –
Állok szemben e rám szakadó meredéllyel...
Bennem Nélküled egyre csak úr a sötétség!

1819.

Reszket az égbolt messze fölöttem,
a föld körülöttem is árnyat fest...
mint sokezerszer; s tán nem is élek,
az eszme, a lélek, a fáradt test...
csak csupa álom; s ez sose kötne,
se most, sem örökre e földhöz még...
ám ha világlom a fényt, közeledve,
ki drága szívedbe ha költöznék...
csillagon el sose rejteznék!

1828.

Az hiszi csak, kinek álma kevés,
hogy is egyszer eléghet a lelkesedés
örök élete titka iránt – –
Angyalok álmai vélt igazán
csakis álmaim angyala félt igazán,
s szeret úgy, ahogy élni kívánt!

1911.

Van-e még én, aki akkor lettem?
Van-e még könny, ami gyönggyé cseppen?
Van-e még bölcs, aki megfejt Téged?
Van-e még út, ami el sose téved?

Van-e még út? – Soha nincs maradása!
Van-e még bölcs? – Csak a balga a társa!
Van-e még könny? – Ha a szépről szólna!
Van-e még én? – Örömből volna!

2143.

Mindig, míg ölelésed erős kötelébe fogódzom,
a hit tovalendít Véled a félelmek szakadékán
át –
s beleringat a vágy, ahogy álmoddal takarózom,
a fénybe
s csillagod égi ölébe lopom maradékát
mindennek, mi szerintem tett, mi szerintem ígéret,
mindennek, mit elértem már, s amitől sose félek –

s minden gondolatomban száz öleléssel adózom
Néked céljaimért...

2179.

Sokszor csak némaságba rémít
rég volt daloknak csöndvilága-
s hervadt mezőkön nincs virága
múlnak, jelennek, szép jövőnek...

Máskor erősebb mind, mi él: hit,
bizonyosság, törvény; s nagyra nőnek
s nagyobbra mindig régi vágyak-

Olyankor szárnyalsz újra bennem
s marad csak egy cél: megpihennem

tündér álmodból vetve ágyat...

ZSATKOVICS EDIT

Kötéltáncos

Pányvát vetni kétség-szakadékok
jólfésült intés-omladékok,
bomladó hiszékenységek,
izzadó igyekezetek,
szitáló félreértések,
tilalmak, igézetek
Bárgyú Istenei közé

Kijózanodott bizonyosság
szikláiéért

Vigyázóim

Homlokon csókoltam a napot,
Szájamra verettek lakatot
Sárba tepert kispendelyem,
Hempergetett veszedelem,

Virágtestem gúzsba kötve
Mézpilléim bronzba öntve

Vigyázóim:
Hamuból kászálódott
Főnixmadarak.

Várlak

Türelemmel kerékbe törve
Kikelettel babonázva
Húséggel megátkozva
Vagyok kipányvázva.

Testem három szirti sas
Vigyázza.

SZEPES ZSÓFIA

A mélységes szomorúság versei

Hasad a föld, hasad a forma.
Hasad a szív, hasad, mert gyatra.
Hasad az agyban az értelem, nem tudom mi a végzetem.
Meghasad az égbolt, elillan a teher, anyagtalan testem egy fel-
hőn hever...

Az erős harcol, dacol a széllal.
Nem gyúri le semmi földi, kétlem,
Hogy lenne, ki megérti a belső fortyogást,
Szűnni nem akaró késztető nyomást!

El próbálsz mondani, hidd el, hasztalan.
Más nem értheti, miként járod utad.
Féltelen és vakmerő, száguldó villámnak is tartanak,
A kisülés után csak a hamu marad.

Nem gondolkozni, csak menni.
Nem gondolkozni, csak tenni.
Nem gondolkozni, csak törni.
Nem gondolkozni, csak zúzni lenne kedvem.

Nem gondolkozni, csak hatni.
Nem gondolkozni, csak csapni.
Nem gondolkozni, csak hágni.
Nem gondolkozni, csak vágni jó képet mindenhez.
Ezt kellene tennem...

Cél, hogy megszülettem? Cél a halálom?
De közte az utam valahogy nem találom...

GEISZ LÁSZLÓ

A soproni Gyógygödörben

(Bordal)

A soproni Gyógygödörbe,
nagy néha betérek.
A gyógyulás érdekében,
néhány fröccsöt kérek.
Elfelejttem minden bajom,
meggyógyulok még aznapon,
a soproni Gyógygödörben,
magam kimulatom.

A minap is arra jártam,
megint elkövettem.
A kékfrankos gyógyszerből egy,
kisebb kúrát vettem.
Rögtön meggyógyult a hátam,
és a soha sem fájt lábam,
a soproni Gyógygödörben,
gyógyszerre találtam.

Majd ha egyszer Sopronban jársz,
oda le kell menned.
Ott találod pár méterre,
a Tűztorony mellett.
A terá-piájuk: álom,
gyógyulásod garantálom,
ilyen gyógymódot nem találsz,
az egész világon.

CSENTE VALÉRIA

A szerelemért bűnhődni kell?

Az éj bűne leplezetlen,
mint karod, mikor átfonja
testem – Sóhaj hasít a csendbe!

Mert e bűn szép, önkényes.
A holdfény felettünk oly fényes,
hogy elvakítja bűnünk,
s az éj leple alatt – tovább szeretkezünk!
Szerethetünk! – Tovább bűnhődhetünk!

Eljön a hajnal, s bennünk
– mint tűz körül egy víg dal –
a boldogság dala száguldhat
tova! Mert szeretünk, és szerethetünk,
ezt ne feledd: bűnből születtünk!
S míg szeretünk, nem halunk meg,
a szerelemben örök az életünk!
Ne feledd soha, csak így élhetünk,
csak így szerethetünk.

Csalódás

Volt egy dal – tábortűz mellett hallottam.
A sötét éjben egy srácnak szerelmet vallottam.
Ő is azt mondta, hogy szeret, nélkülem ő árva,
csak azt nem tudtam, hogy otthon a felesége várja –
A tábornak vége, a tűz helyén hamu van.
Szívemben mély seb, bennem csak gyanú van.
Ne higgy a szónak, minden szó méreg, szívedben úgymint
csak mély sebet éget.

Tüzes Álom

A lángról álmodom,
hogy tűz vegyen körül,
hogy azt tedd velem,
minek testünk örül.

Vad tűzben égek.
Örülve az éjnek –
Sóhaj száll tova,
s mily vad remények,
melyek beteljesülnek:
ez a boldogság ostroma!

Ha túl forró a szerelem,
Ellobban, elég –
Elégeti testem, de nekem sose
Elég!
Vigyázz e tűzzel, mert
– mily szép a lángja! –
szíved és tested a mennyországba
rántja! Fölránt! S elalszik.
És te zuhanni kezdel –
lenézel a porba.
– Ó, mi történt e testtel?

Meggyalázva hever
a boldogság porába',
fömládoztad némán,
jövőjét nem látva!

Túl kés, és keserű
ez az ébredés!
A lány az szép volt,
az élmény túl kevés!

BARNA JÚLIA

mából kikelő jövő

kápráztató képek helyett cáfolhatatlan tények
birtokviszonyokkal kifejezett lételemek
öröm nélküli munka letépett szivárványok
fenyegető szeretet-hiányok
gyorsan bulvárosodó tragédiák
pusztuló állatfajok szennyhabos patakok
egyre nagyobb a világnak az a része
amelyik fáj nekem hiába mondom
tartóztassuk fel a mindig távollevők
a mindig másról beszélők
és mindig magukra gondolók
félelmetes mosolyából kikelő
úthengerrel játszó jövőt
elmúlásunk tojánhéj-roppanás
volt-nincs-villanás
válasszunk valami szebbet
a csecsemők jövőjét a képzeletre bízom
hitem nem elég
ott még győzhet a népmesék igazsága
örül a jó a rossz megjárja

a fecske

nem emlékszik a tegnapi útra
kiével kereszteződött a múltja
nem akar újra születve
más szelek szárnyára ülve
más utakat jární be az égen
más tájak fölött más felhő-réten
nem rémlenek fel útvesztések benne

nem fájlalja hogy éppen erre
nem arra tért el
a mindenfelé bejárható légi térben
csak én tünődöm lehet-e
a végtelen kékség
egy másik rétegében
úgy eltévedni mint a földön
olyan egészen
csak én tünődöm szeretném-e
mint a fecske
az ITT és MOSTba hegesztve
sem vidáman sem szomorúan
felejtésre programozva járni az utam?

fény-epizódok

a mindenség futaraként viszi a fény
a legértékesebb küldeményt
az életet teremti és megőrzi
a sötétségre támad és mindig legyőzi
a színeket és a formákat
felébreszti vagy megszüli
világossága a félelmet elűzi
tündököl a tájak aranyfedeleként
és a tárgyak nap-ötvozetében
árnyék fokozza ragyogását
aratás előtt a búza színében gyülekeznek
a folyóban csillámokra töredezik
sokfélesége kápráztat
részescekeként rajzik
és mindenben áthullámszik
korán sötétedik ez itt a télnek közepe
lámpát gyújtok nyilalljon át az éjszakán
és tartson ki a fény itt bent is tavaszig:

tüzet lobogtasson bennünk
de ne hamvasszon nemlétté
azonnali felejtéssé
a szemekben szelídüljön szeretetté

az élet folytatása

kaland? kihívás? kötelesség?
valamivé fejlődés?
az élet célját nem tudom
de folytatására jó okot találtam
jobban érdekel már
ami rajtam kívül van
ami nem én vagyok:
siratom minden fennállóban az elmúltót
a mával megrontott jövőben pusztulót
a baljós előjelek halmozódnak
vitorlát bont a rögeszme
álomból is felébresztve
védenem kellene a Földet
talán még menthető
talán lenne még idő
ha kell gyufaszál-hidakon
ha kell lepkeszárnyakon
vinném a rám eső részt
a veszélyből a megőrzésbe
óvnám figyelném
gyógyítanám vigyázva
le ne törlődjön róla
az élet csodálatos aranyháza

F. BOZÓ ÉVA

Macska a forgószékekben

Rászokott,
a kipárnázott forgószékre rákapott
folyamatosan szundikál –
„Személyiségi jogát” tiszteletben tartva
– egy okkersárga karosszéken –
körmölkök naponta.

Bátortalanul

Szavaid érdemesek-e fülnek?
Mókázni segítenek-e? Beléjük
Tud-e törülközni –aki fáradt –
kékeszöld alkonyokon?
Írtál-e már olyan mondatot, mi
felkelni segít elviselhetetlen
zord hajnalokon?
Hinned kell abban,
hogy születhet néhány sor, ami
földi útja során – valakit – megérint!

Kerüld a tükröket

A Saját árnyékod ölel.
Fordítsd a fény felé arcodat,
de
ne menj a Naphoz közel.
Kerüld a tükröket!
Belenézned csak akkor szabad,
ha majd vállalni tudod
– Önmagad.

A Végtelen ...peremén

Gyerekkorom félsze –
lányságom
szunnyadó reménye,
asszonysorsom kínja,
lépteimnek szele
– lecsendesedve,
kendőbe csavarva –
maradjon a Tied.
Csónakkal megyünk.
Óvsz a széltől.
Sóhajod már
ne legyen féltésből!

Látogatóban

A valósággal szembesülni nehéz!
Húzod az időt!
A lelked már annyiszor
megtette az utat,
de a tested –a gyáva –
kifogások után kutat.
Versek szólnak a szenvedésről,
de csak képzelődik az Álmodó!
Pedig a vég árnyékából
Visszatérő ajkáról hiteles a szó.
Túl a jajon – túl a véren –
állhatna előttem falfehéren,
de józansága székhez ragaszt.

Egy Hétköznapi Hős
vívja harcát a gyilkos kórral:
hittel és csendes, halk szavakkal.

KOVÁCS MONIKA NIKÉ

Mi ez az érzés?

Mi ez? Ezt kérded
Válaszra várva,
Mi rabul ejt téged,
Mint vágyak virága.
Mi az, mi miatt
Szíved úgy lüktet,
Repülni vágyna,
Lánc ellen tüntet?

Mi az, mi ajkad
Némítja olykor,
Amikor látod,
Csendesen bókol?
Mi az, mi téboly,
Mégis oly édes?
Mi örökkön ég,
Mi soha nem véges?

Mi az, mi szemed,
Gyönyörködteté?
S amikor látod,
Fátyolt húz elé.
Lelked hol szárnyal,
Hol pokolban ég,
Mi ez? Mi tested
Élve tépi szét.

Nem tudom mi ez, de volt benne részem,
Eléget, feldúl, ha utolér, végem!
Kecsegtet fénnel, majd sötétbe borul,
Vadul ver szívem, a torkomba szorul!

Arcomon pír ég, szememben fények,
Bánatom űzik az újabb remények.
Érzem, hogy eszem elindul lassan,
Szívemre hallgat, mely trillázik halkan.

Lelkem már szárnyal, egekig érne,
Keringőt táncol az égi zenére.
Harsonát hallok, látom már Ámort,
Forrni kezd vérem, érzem a mámort!

Lüktet a szívem, vérem erebben,
Gyémántfény csillan boldog szememben,
Nem tudom, mi ez, de szárnyalok én is,
Tudom, hogy megöl, engedek mégis...

Mi ez? Most kérdem
Én is tetőled.
Mi ez? Mi éltet
S egyszerre öl meg?
Mi miatt mégis
Érdemes élni,
Feledni, várni,
Újra remélni.

Mi ez? Hát mondd meg,
Nem tudom én sem!
Félek, de várom,
Hogy újra kísértsen!
Keserű s édes,
Mennyei érzés,
Nem tudom, mi ez,
Ez örök kérdés...

Elfogytak a szavak

Mit mondhatnék Néked?
Túl sokszor írtam már:
Szeretlek – s más szépet...
Elfogytak e szavak,
s most, mikor leginkább
izzik, tombol, éget,
nem tudom, szerelmem,
tolmácsolni Néked!
Mutatni talán...,
hogy most már csak Veled,
szerető társként,
amíg csak lehet!
Kezedet fogva,
melletted csupán.
SZERETLEK!
Percenként dadognám bután,
SZERETLEK!
Suttognám olykor,
majd üvölténém.
SZERETLEK!
Te vagy a remény,
Te vagy a FÉNY!
SZERETLEK!
Remegve aggódom Érted,
féltelek, óvnálak
mindenkitől;
SZERETLEK!
Nélküled sivár az Élet,
ha Te nem vagy,
nem kell már több
semmiből!
Veled, vagy sehogy!
– így érez szívem,

lábaddal lépek
az úton tovább;
úgy érzem, Te vagy
a Világ, a MINDEN,
szemeddel látom
az összes csodát.
SZERETLEK TÉGED!
Mindennél jobban,
melletted állok,
édes kis párom;
szerelmes szívem
míg egyet is dobban,
s erőt nem vesz rajtam:

AZ ÖRÖK ÁLOM...

Királykobra-szonett

Miféle isten teremtett téged
Fajodnak hitvány, vérengző mása??!
Sziszegsz csak, ámde fogadban méreg,
Sziklaszirt mélyén bújsz meg – hiába...
Rejtőzködsz, mert csak megvetést várhatsz,
Csúszol a porban, zsákmányra várva;
Az erőstől félsz, gyengékre támadsz,
Ezért lehettél fajod királya!
Igézel, s végül levedled bőröd,
S „álarcod” immár halotti lepel;
Álcád a porban, fogad a töröd,
Kioltod „véred”, s belőle eszel...
Vesztes vagy mégis – mindegyik korban,
Fejedre lépnek, s maradsz a porban!

Lélegzetnyi boldogság

Jó volt így égni – ismét egy cseppet,
Érezni miként nő újra a lelkem
Pókhálós, öreg problémák fölé;
Színeket látni, mit Boldogság festett,
Vágy édes illatát szagolni csendben,
S lépni az árnyból új fények közé...

Jó volt...
Ölelő karban ébredni reggel,
S zaklatott álmom félelmes hamvát
Boldog, új létem urnájába rakni;
Lesni a percet, amikor felkel,
Arcomba temetni összegyűrt arcát,
Kérni a csókját és – visszaadni...

Jó volt...
Ajkáról inni részegre magam,
Szürcsölni szerelme édes nedvét,
S mámorban úszni éjszakákon át;
Szavába zárni egyetlen szavam,
Élni a varázs ezer szép percét,
Szemével látni megannyi csodát...

Jó volt...
Az álmok mézédese kelyhét
Emelni, s fenéig üríteni.
S álmodni újat, százszor édesbet,
S magját a lelkében elhinteni...

Jó volt...
Hangjába szótlán burkolni magam,
Számúzve tőlem végleg a csendet,
Mi konokul szötte hálóját körém;

Bontotta régi, átkozott falam,
Épített jobbat, erősbet, szebbet,
S új remény ívét emelte fölém...

Jó volt...

Hogy lobbant a szerelem lángja
Sivárrá égett beteg lelkemben,
S perzselni kezdte a múltam sebét,
Vágytam egy újabb csodavilágra,
S fogságban tartott mosolyom csendben
Arcomra kúszva ezt tárta szét...

Jó volt...

Lábával lépni rengeteg erdőt,
Távolba látni „mímelt szemével”,
Nézni a szunnyadó leveleket;
Tündérszikláról lesni egy felhőt,
Szent János fényét kergetni éjjel,
S karjában várni a kikeletet...

Jó volt...

Hogy ajka csókolta régen
kiszáradt, szomjúhozó számat,
S annyi édes áldozatot hozott
érte nyíló méhem kelyhében,
Érlelt bennem ezernyi vágyat,
S cserébe fájdalmat lopott...

Jó volt... így hinni, hogy élhetek újra,
Múltam árnyait elűzni messze,
S feledni mindent, mi sajgott nemrég;
Új társsal lépni gond-nőtte útra,
Nem tudni Pokol, Kánaán lesz-e,
S hinni: Ő képes szeretni még...

...

Jó volt...

De vége... elszállt az álom,
Minden, mi szép volt, hamvába dőlt.
Hóhér mosolya kúszik a számon,
Mi éltetett tegnap, mára megölt.
Bánom, de hagyom, pusztuljon minden!
Tétován nézek a tegnap után,
Emlékek, vágyak, tűnjetek innen!
Fájdalom könnyét letörlöm sután...

Jó volt...

S bár lelkem megcibált szárnya
Törötten hever... halott talán,
Vonszoló magam továbbra – hátha
Fény gyúl a Sötét túloldalán...

É b r e d ő v i l á g

Ketyeg az óra, fogynak a percek,
széttérült szárnyakon reppen a lét.
Eltépett szerelmem sírhantján reszket
egy új láng, mely vágyaim' teríti szét.

Nyílik egy kis virág, álmot ölelget,
új napom fénye már izzik és ég.
Elhamvadt szerelem nem gyötör többet,
szép múltunk porából előrelép.

Leráztam béklyómat, szárnyal a lelkem,
összetört szívemben lobban a láng.
Hamvából fönixként magasba reppen,
s szerelem fátylában borul le ránk.

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Ünnep

Az Amfiteátrum kékje-zöldje felett
Egy kismadárka csicseregve szállott.
Philadelphiai Anna Jarvis ébredett.
Vasárnap reggelére szépet álmodott.

Tavaszi ünnepére, anyukák tiszteletére,
Öröm és féltés – mind, mint adhatott
Az istenek anyjának, Rheának ígétére,
Nyerte e nap a megérdemelt tapintatot.

Az évnek e napján szíveket nyitattott.
Üzent a világnak habos, lágy tengeren
Küldött hömpölyögő lilaorgona-illatot,
Könnyeket csalva csillogó szemeken.

Felnövő gyermeki lélek édes emlékére
Csupaszív Anyák hajlékába kopogtatott.
Édesanyák jó szava, vigasztaló énekére
Ma hálát, magasztos csókot osztogatott.

Ablak

Egy szál virág elgyengült száron
Illatozik a fényes ablakpárkányon
Csekély fénycsík a mennyei égen
Elenyészett lehunyódó szemében

Múlt illata legény kackiás bajsza
Lecsitult lények széltépázott arca
Málladozó festék áldott emlékkép
Légy szépség légy sorsúton térkép

Piknik

Patak partján pusmogó
Ha lenne nála éthordó
Szabad lenne a piknik
Azonban most éhezik

Égzengésre fényáradat
Felverve a madárhadat
Száraz virágok zöreijére
Felhők hulló könnyeire

Macska-léptek serények
Záporcseppek merészek
Ihatna éppen a szomjazó
De jóllakáshoz nem való

Rémkép

Falon egy mozgó rém
Egyfolytában int felém
Hullámszik árva képmása
Ahogy suhan az árnyéka

Huncut szörnyet kergeti
Vaksi szemét mereszti
Nagyobb és szélesebb
Formája egyre élesebb

Csattogó fogaival habzsol
Harap a füstös falból
Fénytelen kis vacak
Gördülve jön kacag

Jár füle farka egyvégtében
Beérkezik rém képében
A kedves, nedves fényű
S szép csillogó tekintetű
Buxsi ki Gömböc névre hallgat
Magáról így fújtatva hallat

Kotta

Kottára lett megírva az élet
Dalolva gyűrűzik a helyzet
Míg egy ízben bukfencezik
Gondjáról el is felejtkezik

Ha itt a nyár!

Láthatárig sütkérező vágyakozó
Pihelve csillapodó szánakozó
Kiszáradt, izzó szorongó torkok
Forrón csorduló izzadt sorok
Eper ízű nyár enyhülésre vár

Egy kis virág álmatag illatokban
Szellő ölelgeti fájó sóhajokban
A fű még körötte egyre zöldell
De sárgul a kézen fogott idővel
Eper ízű nyár enyhülésre vár

Megjött lecsapott a vihardár
Szárnyára kapott eszmélve már
Kavargó örvény söpör meleget
Szétszakasztva esendő fellegeket
Eper ízű nyár enyhülten már

Ünnepi lakoma

Nadrág helyett bő ruha
Jöhet máris a vacsora
A mozgás is kellemesebb
Ha más nem szellemesebb

Hajnal

Lant hajnalra fakad dalra
Az árva hárfa jajszávára
Szerény szél kevés térfél
Sisteregésben fél ellenfél

Dér festett a vértelen tájra
Érintése rózsára nótafára
Friss hidegben jeget testál
Lágy napsugár tár ki cellát

Csíkoz ébredő égboltozatra
Az első felcsendülő hangra
Szél cikázva minden szirmát
Tárja ki virágillatozó világát

Épp e képből e szép fényben
A felhőtlen időben és térben
Szerelmét kínálja első látásra
Hárfa lant és poéta szavára

Gyök

gyök alatt hasalva
rögös földön kúszva
édes-mézes csuporból
tépem a gyököt csomóból

Vesztes évszakok

Kékes lángjából tör elő
Elfogyó és folyton telő
A hold kísérte éji csend
Parázsban izzó égi rend

Fagyos szél hozza-viszi
Csaló napról úgy hiszi
A nyári csípős reggelre
Hőjét szövöi jégszívekre

Búzakalász fejcsóválva
Kelő nap fényévé válva
Ébred a váltakozó időre
Nyárból lett téli hűvösre

Jégeső veri föld szirmait
Orkán vívja örök harcait
Míg átküzd a tikkasztón
Perzselő vesztő évszakon

Ősz

A napfény se küzd már
a borongós ősszel
Átengedi a homályt
a virradati széllel

Foszladozó ködben
anya vigyáz gyermekére
S lépte alatt közben
A négylevelű lóherére

End & up

A reggel már tovatűnt
Delet veretnek a templomi szolgák
A holnapra is köd ült
Mert nem kelnek fel a lusták...

Ez egy pont... és fel ... up ...

Egérfogó

A libikókán egérfogó
Rajta pedig papramorgó
Bambulhat az egér rajta
Mert az nem is diófajta
Így őt soha meg nem fogja

Jelen

Csak abba ne maradjon soha a jelen
Ha még úgy tűnik is hogy jellegtelen
Örökidőkre a rohanó pillanat
Elöttem megírva itt maradt

Ijedelem

Mára a nap kisütött éppen
Mikor ma a tükörbe néztem
Álmosan lustán ugrott rám
A fekete fél-perzsa macskám
Így ijedten rémesen néztem
A saját tükröző tükörképem

RASZTIK RITA RENÁTA

Szeretetet

Érezted már a határtalan szeretetet?
Hogy szereted az embereket?
Fűt, fát, virágot, s az egész világot.
A szeretetednek nincs határa,
Kiterjed az egész világra.
A melegség a szívedből indul
Körbefutja a világot,
Megnéz minden virágot.
Benéz minden apró kis zugba,
Elviszi a gyógyító energiát.
Eláraszt minden embert.
Felemeli az elesetteket,
Feltölti a lelki sérülteket.
Érezted már a határtalan szeretetet?
Feltölti – az egész életet!

Idő a változásra

Mikor a félelem bénítja testedet.
Mikor a félelem mondja, hogy nem lehet.
Mikor a félelem irtja ki igaz lelkedet.
Mikor a félelem irányítja életedet.

Akkor mondd, hogy tovább így nem mehet.
Akkor vedd irányítás alá az életed.
Tedd kezedbe sorsodat.
Vetkezd le minden gondodat.

Akkor tisztulj meg igazán,
Mikor már nem tudod, hogy hogyan fáj.

PAPP ERZSÉBET (ZSIKE)

Ismerem én már mindig

Ismerem én már mindig – sort a sorban –
Mit bánom én, hogy végig szolga voltam!
Kezem fejére árkot szántott a cérna,
És nem öltöztem sohase' babérba,
De a hajnal mozdulatomra mozdult ...
Húztam úgy is, ha nyikorgott, mint rossz kút.
Mert színes szálak ébredtek rá a napra!
S kendőt szőttem a rám dobált sarakra ...
Ismerem én már mindig – fojt a nincsen.
Kitépte a szél markomból a kincsem,
Csorgó idők kásás vizébe mosta,
És csámcsogott – megette, mint a rozsdá.
És ami maradt, csúnya lett egészen,
Holdak dalába takartam hát a részem,
Most ringat kéken, árvaszökén, zölden ...
Éjjel vigyáz rám.
Nappal összetörtem.

Sorsot vetettem...

(igazolatlan mulasztás)

Sorsot vetettem varjúcsőr darabbal,
Eldobtam messze, mégis károgozt.
Vissza is hozta morcosan egy angyal,
S minden károgoást nyílként rám fogott.

Sorsot vetettem útközben a széllel,
Minden lépésre jutott egy meg egy.
Bokám körül vihognak durva kéjjel.
Remeg a lábam. Mindig hegyre megy.

Sorsot vettem selymes rózsafával,
Ültettem egyet, százfelé futott.
Apró kezem nem bírt el mind a százzal,
Csak nézem most a fojtó zeg-zugot.

Sorsot vettem egy maréknyi köddel,
Hajamra mászott, késsel integet.
Ha kifésülném, homlokomra szökdel,
S onnan szabdalja szét az ingemet.

Sorsot vettem kis hajszálerekkel,
Szívemre szőttek minden jó napot.
Úgy őrzöm őket esőverte reggel,
Hogy nem tanultam meg a holnapot.

Kutyák ugatása

Megkérdeztem őszi estén az ágat
Hajt-e lombot hóesésben a nyárnak.
Sárga bárány húzta volna magával,
Körmeire ráfagyott a madárdal.
Hideg cseppek fagyökérig zuhantak,
S csak a kutyák ugattak.

Megkérdezem őszi estén a holdat,
Melegít-e, ha jön a tél maholnap.
Bolond szívem csuklójára kötötte,
Szakadozott papírsárkány mögötte.
Szemei a tenger mélyén kutattak,
S csak a kutyák ugattak.

Megkérdezem őszi estén a záport,
Emlékezik-e, mikor cseppje varázs volt.
Szikrát csiholt, kioltotta, legyintett,
Szél karjába kapaszkodva keringett.
Elzuhogott keletnek meg nyugatnak,
Csak a kutyák ugattak.

Kék

Görgeti a szél az ibolyakék reggelt.
Szalmát szór szemébe. /Mert vissza akar nézni./
Dacos felhők az égen megfordulnak mégis,
S ott maradnak mindig, mint Lót felesége.

Görgeti a szél a kék katángok szárát.
Apró, kék szavak maradnak utánuk.
Flaskák alján dülöngélő napsugár ...
És a száradt virágok ajkán borízú a nóta ...

Görgeti a szél szívemből a tengerkéket.
Kineveti, ha a parti sziklák mögé bújna.
Mózes áll a hegyen, kezében jól láthatók a táblák.
... Nincs menekvés.

Szarkalábak

Szemem sarkába beletörtek az álmok.
Párás lett a nevetésem is, mikor bohócarcomról kapargattam a mázat ...
De még látok!
Valótlan világomat ígézem tágra nyílt pupillákkal az égig.
Késő eszmélésemre vihogva tekergőznek a mindennapi gyászok,
mint szememre a szabálytalan vonások.
Napsugárnyi időkre nézek mégis ...
Vak haragomban dobálhatnám pedig tűzre a bársony hajnalokat!
Felégethetném a horizontot is, hogy odaérjek végre!
Amíg még látok ...
Arcomról a sós vizet csendesen felisszák az elvarázsolt téli madarak ...
Igazolatlan órák térdelnek, csuhájuk félrecsúsztatva?
S míg körbetáncolja felénk pillantásomat a rácsos átok,
Én valakinek megbocsátok. –

Felkiáltójellel

Jó szavak kellenek!
Értsétek már meg végre emberek!
Hogy a szívükből szóljanak a hangok
Mint templomtornyok mélyén zendülő harangok
S a másik ember szívéig érjenek...
Hidat verjünk jó szóból, fényeset

Álnok, hazug szavak...
Utánuk pusztaság marad,
Akkora pusztaság, akkora űr,
Nem is bírja az ember, menekül;
Borba, halálba, másik hazugságba,
Könnyek enyhítő, mély zuhatagába...

Súlyos, bántó szavak
Ostorcsapásként hullanak.
Mély sebeket ütnek, nem hegednek,
Futó idővel versenyre kelnek;
Születésük perce már rég elenyészett,
S ők még mindig izzanak, égnek...

Jó szavak kellenek!
Értsétek meg már végre, emberek!
Halk szóval kérni, alázattal adni...
Örömben, bánatban embernek maradni:
...Mert háborog a világ, mint tajték a tengeren,
Nyugtassuk meg jó szóval... csendesen...

HANGYA LAJOSNÉ

A papír

Tiszta lap, amire bármit lehet írni –
Jó lenne életemből a rosszat kitörölni.
Egy A4-es papír sok mindent elbír,
Sorsok, emlékek, melyet nem fed el a sír.
A papírra rajzolni is lehet,
Érzéseket, amit senki el nem vehet.
Élénk, harsány és borús színeket,
Földidézve az elmúlt éveket.
Írni betűket, mely gondolatot ölt,
Szép magyar szavakat, az örömmel tölt.
A papírból hajtogathatsz hajót, repülőt,
Földidézve a rég elmúlt időt,
A gondtalan, vidám gyerekkor éveit,
Az ember felelős, szép, fiatal szüleit.
Sajnos, odaát vannak már rég,
Csak álmaimban találkozunk még.
Ott ölelhetem Anyám pici testét,
És ott szoríthatom meg jó Apám kezét.
Elementek.....
Azóta hiányzik a meghittség, a puha fészek,
A féltés, biztatás: melegség nélkül fázik a lélek –
Nem lehetek gyermek már, komorul mögöttem a táj,
És a papírnak tudom elmondani, hiányuk mennyire fáj.

Fekszem a fűben

Fekszem a fűben...
Mellkasomat a nap melegíti,
Hátamat a nedves föld hűsíti,
Ágyam a tavaszi rét.
Lelkem harmóniája a tét.

ÁRPÁS DÓRA - WUNDERLICH JÓZSEF

Madagaszkári szerelmes versek

(némi magyarázat: az eredeti „madagaszkári” (halandzsa) szöveg W. J.-től származik, amit végül Á. D. átültetett magyarra)

1.

Slemben ovdír, álshmene fedil minéf.
Ona nevra gilo copal. Jalsu puner bugord, kelesiu volante di
kolhum.
Slemben ovdír, rota yemen koliua.
Ovdír slemben.

Kerestelek téged, kutattalak a csorda sodrásában.
Egy hang messzire csalt. Kiégett füvek mezején,
Ős-öreg erdőben bolyongtam.
Kerestelek téged, hozzád vitt a folyó.
Téged kerestelek.

2.

Nig tomri

Tomri vaz, tomri vaz filer.
Filer gutu vaz domhu pelli ilokh.
Sodumni dazi, jom ouli ruru kadaso miver.
Golu golo nefez bodra beteh,
Feol adem rokuzi bayok.

Álom gyűrű

Gyűrűzik egyre, gyűrűzik egyre fojtogatón.
Fojtogatón kúszik egyre közelebb lüktető ereimhez.
Kígyózik felém, s mikor felriadok egy éjnyi rettegésből,
Gyorsan csuklód után nyúlok,
Kitapogatni szíved dobbanásait.

3.

Temen avri lotekha

Ah zulu minege
Ah popa lagma
Ah veru tomre
Temen avri lotekha

Ov nimi zodoru
Ov oli hompa
Ov tezi shalbu
Temen avri lotekha

Ah temen onova
Ah avri temba
Ah ... lotekha

Maradj még kérlek

Várj üde a levegő
Várj langymeleg az este
Várj hova mennél
Maradj még kérlek

Nézd parázslik a reggel
Nézd nyirkos az alkony
Nézd lángol a Hold
Maradj még kérlek

Várj maradj velem
Várj még egy percet
Várj... kérlek.

4.

Shom pou shom

Niez jot shom. Tonsa khele, jon erin dadui moi.
Niez jot laphi. Tule menoi.
Niez, niez jot inehi! Niez.

Niez vat hudu. Kil demr gozu, jon fetu ma tui.
Niez vat zinh. Gotovr zinh.
Slemben ovdír, Loremm! Loremm.

Niez jot shom.

Hangról hangra

Neked, Joci

Figyeld a hangokat. Öbölnyi visszhang, amiben én is
visszacsengek.

Figyeld a tükröt. Torzítja vonásaid.
Figyeld, figyeld a szemünket! Figyelj.

Figyeld meg jól a csendet. Lány tónusú szövet, ami átszűr, s
továbbenged.

Figyeld meg jól magad. Bukj alá magadba.
Téged kerestelek, Barátom! Barátom.

Figyeld a hangodat.

5.

Subote

Yaum shol vendride zu vendre.
Urruh! Urruh! Teze nome vaulu?
Nukho. Murmur nukho mbagou shu.

Vendre shol numbode zu numbe.
Tamne! Tamne! Shim zutabuve?
Dehta moro. Milene kene zundu.

Numbe shol zimrade zu zimre.
Shamman! Shamman! Subote zalo shpou?
Subote. Roshu viedu. Subote.

Legközelebb

Érzem, mintha süllyednél, pedig csak én süllyedek.
Várj! Várj! Miért szöktél el tőlem?
Ragyogsz. A távolból ragyog aranyló sziluettetd.

Süllyedek, mintha belém kapaszkodnál, pedig
csak én kapaszkodom.
Segíts! Segíts! Hogyan nyugodhatnék bele?
Nevedet mormolom. Béke duruzsol idebenn.

Kapaszkodom beléd, mintha itt maradhatnál, pedig
csak én maradok itt.
Felelj! Felelj! Legközelebb rám ismersz-e ismét?
Legközelebb. Majd találkozunk. Legközelebb.

GERGELY EDIT

Halottak napjára

Háttal utazom, a megszokott vonalon,
a gomolygó Pesttől egyre távolodva,
égszínkék vonatom visszavisz a múltba,
hogy a hegyes vidékről síkságra lapulva
újra lehunyjam szemem.

A szomszéd ablaknál váratlan moccan
egy arctalan utas, s a tavalyi mondat –
„Még csak Kunszentmiklós–Tass”, idén is
felráz a menetrendszerű, éves álomból
néhány csendes pillanatra.

A fülke tisztán tartott, de lerakódott rá
valami, friss szavak peregnék szüntelen
a ringató szerelvény örök ritmusa szerint,
s én látom magam az ülésre állva először
bámulni, mi van odakint.

Virágok pora csiklandozza arcom, hiszen
versenyt futhatok köztük megint veled,
mígnem elveszni hagyott tudatomba tolul,
s megértem: a régi nyarak csodás díszait
most a temetőkbe viszem.

SZABADSZÁLLÁS – bukkán föl sárgás,
ázott fák mögül az óriás betűk sora, már
recsegeve idézi a hangosbemondó a hatalmas
alföldi égbolt alatt: „A vágányok között
is, kérjük, vigyázzanak.”

Ezernyi biciklit számláltam már meg itt,
végtelen útjaikon együtt gurultak tova,
s én vártam, hogy drágán váltott, aprócska
jegyemen újabb napokat lyukasszon az
idős kalauz legkisebb fia.

Sietve eszmélek a közelítő hangra, felkelt
a talpamat simogató moraj, tekintetem
mégis állatok óljaihoz tapad – riadt, fehér
kacsák gyűlnek újból körém – perceket
is késhet az ellenvonat.

A víztorony rejtett kincsét nekem még
sosem mutatta meg, de én ittam azt,
'mit titokban a száraz föld alatti óceán –
a múlt idő – gömbölyű cseppekben adott
nincstelen-, édes-fiatalon.

Elindul az eső is, és az álmatag vagon
a síneken vakon haladva érkezik meg
Halasra, a Kiskunság útjait és vágyait is
egyesítve bennem színesen, s átszállok
a sáros betonon szaladva.

Háttal utazom, s ahogy régi-új vonatom
sem a vesztébe rohan, úgy Mélykúton
lelkemet is szabadon ereszti egy érzés,
mely évek óta fogva tart – veszteglő
létem a jövő felé tolat.

Végül, a tükörsima üvegablakon át, egy
kopott falfirka józan üzenete fogad,
s hirdeti vigaszát fájó szívemre kötözve,
hogy „az élet minden szépsége árnyból
és fényből tevődik össze.”

A Tavasz érkezése

Titkukat őrzik a füvek s a fák,
akár a szívükben lángoló szerelmesek,
kik belső világuk régtől zárt
kapuit nyitva találják.

Korai rügyeket bújtat a bokor,
rőt vadak taposta nyomokon jár a szél,
csendben szemléli az erdei ház,
ahogy könnyezik a tél.

Kincseket sejtet minden növény,
s mint millió kedves, ki biztatásra vár, remegve
eresztik magukon át a fényt,
míg a fagy felenged.

Elhordja jeges mellényét a folyó,
kékeszöld erein szikrázó halraj halad,
a parton vándornak ad ösvényt
dőlt szárával a haraszt.

Színeket próbál kacéran a rét,
álmában felreptül a bogár, s a csillagok a délceg
Orion övének ékesen ragyognak
a földi szemekben.

Forrás fakad a barlangos hegyen,
nászára messziről siet haza a madár, játékra
hív az érzelem, felhőtlen boldog,
ki igaz párt talál.

Dalolva gyorsít perceket a vágy,
egyszerre mozdul a táj, s egy puha, enyhe,
rigó-szötte éjjel, az élők lelkében
újra megfog a Tavasz.

SZIJÁRTÓ KÁROLY

Futóálmot álmod sző Álomvilág Hitálmot

Álomszövő képálmot Álmodozó vágyálmot Álomfutó Hitálma
Álomfutó Álomhit Álom

Álmodozik *Édes álmot*. Keletkezik *Álmot*, Álom lettél Álomomban
Álmot hoz *Képződik*, Álmodik *Álmot sző*. Álmaimban, vágy
Álmot lettél *Álmomban*, Édes álmot *Álmokép*. Ábránd Remény
Álmomban *vágyó nő* Származik Vágyálmot. Valóság *Vágyódás*

Álomfutó képálmot Álomhit vágyódás Álma HIT által

VÁGY KÉPZELET

Összevisszaságot kevertél, IDŐTLENÜL *Valahol vagy létezel*
Kopár nexusomban Káoszt keltettél Közel távol keresed
HALHATATLANUL IDŐT NYERVE Izom rezdül *szívedben*

Visszhangzik bennem *Múltam jelenje* Keresztülhasít **lelkeden**
Belém rejtett *Énje sarjad* Gyökeret ver voltod
Lázás emléke *Derengő fénybe* Hormont hordoz követ
Örökség **ÖRÖKSÉGE** *Csirázik* Lázongó ivadéka, **kiált**
Fakad Házaló, jövendő **SZENT BIBLIA Írás**
Bened szunnyad Beírt vallomása **Szívünk mécsese**

Vágyba öltözött *Te töltöd ki* Minden gondolatom
Lelkem ruhátlan vacog, *Időtlen* időig Létezés vizében
Földönfutó szívem *Zsoltárán* zúgva Kibomló ésszel
Száműzött szívvel *Egekbe meredten* Lázás hajnalokon

Zürzavart kavartam Vágyba öltözött Széjjelválik
Az élet tengerében Tiszavirág létem *Féltőn* összeérve

Kopár száműzött szívvel **Rádöbbsentem** *Itt állok elismerve*
Lejár az életem Vége **Halál Élet** *Víz útelet* **Tűz**
Hontalan meglétnék Igazsága *Tétele* **Jó éget**

B Á N A T

Természetünkbe oltott vágy „A virágnak megtiltani nem lehet”
Nyíló virág, ábránd, kép „Hogy ne nyíljek, ha jön a szép kikelet;”
Hamis igaz, múltó vágyálom „Vagy, miként emléked
Nem több mint tűnő nyár Rajzol egyre téged,
 Napfény, sötétség, éj Szinte rajzol engem
Hosszantartó reménység Nem múltó emléked”

(Petőfi Sándor)

Gyűlölök és szeretek
 „Virágok láttatnak a földön,
 az éneklésnek ideje eljött,
 és a gerliczének szava hallatik
 a mi földünkön”

(Én: 2:12.)

Bűnbánat Hít

Természet élő gyönyör kín
Ember világ vágy és bűn
Igaz hamis, élet halál
Nem több, csak megváltás –

Lángoló lény - Szeretni hív.

Idő, lepke, tovalibben

Tarka szárnyán száll tovább

Nyomát sehol se lelhetem

Múlt ma már a pillanat

Mint röpke pille tovaszáll

Örökül itt hagyta: a mát.

„Vagy, miként emlékem	Ébredés	<i>Csalódás</i>	Gyűlölet
Rajzol egyre téged,	Könny	<i>Sugár</i>	Várakozás
Szinte rajzol engem	Ok	<i>Okozat</i>	Elvárás
Nem tovatűnő emléked?”			

(Petőfi Sándor)

Megy.

Fut *Szalad* Rohan

Nyargal, *Múlik* Telik *Száll.*

Halad, Nyúlik Húzódik, Tolódik, Várakozik *várva vár*

Mutat, Utal *Említ* Mond Kijelent.

Fussatok fák

Fussatok fák
Ti álmodozó fák
Fussatok el
Messze innen már

Mert elmúlt a ti Időtök,
Messzire szállt, elmúlt rég,
Elmúlt már, nincs tovább,
Vissza sose jön, ami elmúlt már.

Fussatok *fák!*
Ti *álmodozó fák,*
Fussatok *el,*
Messze *innen már.*

Szaladjatok messzire,
Messzire Fussatok.

Messzire Szaladjatok!
Fussatok. Messzi
Fák

*Mert eljött a lány,
Az a szép felhőtlen tiszta leány ,
Akiről álmodtam rég.*

Oh, álom, messzire szállj!
Elmúlt, rég elmúlt már –
Itt hamarabb nincs jelen,
Nem jön vissza, ami nincs tovább.

Oh, ne csalogassatok
Engemet, ti fák!
Nem kell, mert nem kívánatos,
Ez nem az álmodozás.

Mert itt van a lány,
*Az a szép leány,
Akire vártam már.
Az álom messze szállt.
Elmúlt, rég elmúlt már.
Vissza sose jön, nincs tovább,
Ami elmúlt már.*

AMATŐR KÖLTŐK ANTOLÓGIÁJA

„Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél
és Isten vala az Ige, Ez kezdetben az Istennél vala
Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett,
ami lett „, (Jn; 1:1,2,3.)

SZÍNEK

FEHÉR **hideg** TARKA **fehér JÖN** megy **változik év**
 ZÖLD **enyhe** FAKAD **zöld EGY egész Telik,** kör
 PIROS **meleg** ÉRIK **piros JÓ egy** Megy egész
 SÁRGA **szeles** HAMVAD **sárga LESZ telik össze** vissza

Hideg enyhe MELEG Szeles **Kapocs épül közte** új
 TARKA, **fakad** ÉRIK **HAMVAD ELJÖN** elmegy mindig jár
Fehér zöld PIROS **SÁRGA** Megvan itt van **Épül** megy
 SZÍN **jön** SZÍN megy **Ő MOST ITT JÓ**

FAKAD **tűz KIHÚL rideg** FÉNYES **kő Hit TAN**
 ZÖLD **Piros sárga fehér Alap Pillér út HÁZ**
Jó éleszt Fárad pihen Bűn Bűnhődés sors JELEN
Harmónia egység **mindig** követ **Megvallás Várás Remény IGE**

PIROS **múlik ZÖLD TEREMT SZÜLETIK** Nő **beérik alszik**
 SÁRGA, **érlel FEHÉR TEMET ÚJRA** megvan **Takar lát**
Megjön elmegy MINDIG FOROG SZÁL Kalász **Érik szedik**
Pont. Kör KEREK EGÉSZ FAKAD érik **eljön végül**

SZÍNEK **jöttek Színek mentek** **Takar fed újít terem**
 SORSOK **Múltak újak lettek** GYÓGYÍT **szerelem ad terel**
Itt van nekünk jövőnk MEGIGAZÍT **Túr Vár halad**
Serken meghal újra terem BEVÉGEZ **ELJÖN ÍTÉL Teremt**

FAKAD **ZÖLD Tűz PIROS** Tavasz Nyár **Hit Remény**
Kihűl SÁRGA RIDEG FEFÉR Ősz Tél **idő egység**
PIHEN követ ÁRAD mindig IGE Tétel **Múlt Jelen**
Éleszt egység JÓ szimmetria ÖSSZHANG Szín **Kép Pereg**

TARKA **gyógyít SZERET, tűr** Fedd megigazít **Ad Vár**
 FEHÉR **ZÖLD PIROS SÁRGA** Tél Tavasz Nyár **Ősz**
ÉV, évszak IDŐ, század JÖNNEK mennek **egygyé válnak**

„Zavarosba halászni nem jó”

Elképesztő	EMLÉK	Ismeret
Reménytelen	REMÉNY	Siker
Zsákutca	ZAVAR	Kapcsolat
Szélén	SEMMI	Okulás
Integet	OLTALOM	Lehetőség
		Alkalom

Három egyben *volt*
Vágy kapocs *ábránd*
Illúzió képzelet *remény*

Jött *volt* ment
Mint *esély* lehetőség
Bűn *ellen* *szeretet*

Elhiszed vagy *nem hiszed* **hiszed**
Rólad álmodom, akarlak, várlak számit
Zakatom a szív, feszít a gondolat **gondolatom**
Sietve szállnék, repülnék feléd **hozzád száll**
Ismerj meg és szeress, ne várj. várva vár

SZeret vár **tűr**
Eped érted **szándék**
Küzd **létezik** hatalom
SZív odaadás képzelet
Ára édes **keserű**
Rend **oltalom** **belátás**
Döntés életforma **akarat**

Vallomás	Ábránd	GYere	SZ	Í	V
Álom	Lehetőség	Óra	Í	Á	R
GYöngy	ÓÁZIS	GYönyör	ÍR	R	Á
			Ó	S	Á
			SZ.....	K.....	T.....

Bemutatkozunk

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án, és ott éltem tanulmányaim befejezéséig. 1955-ben végeztem a Tanárképző Főiskolán, mint matematika-fizika-rajz szakos tanár. Azóta Letenyén élek. Gyerekkoromtól vonzott az alkotómunka, de a vidéki elzártságból nem találtam utat az érvényesüléshez. Kaskötő István biztatása és az Internet nyitotta meg számomra a lehetőséget, hogy bemutassam festői-írói-költői alkotásaimat. 2006-ban 2 könyvem jelent meg: Arcok a múltból címmel elbeszéléseim és Ólomból szőni pilleszárnyat – válogatott verseim. Ebben az évben kaptam meg az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat is Publikációért kategóriában. 2007-ben az IR előadói 2 CD-n mutatták be verseimet és a Mercator Stúdió e-könyvet készített számomra Letenyei fák címmel. Még vannak terveim, de az időm már kevés.

Szabolcsi Erzsébet: ...Lyukas zsebű senki vagyok, de virágokból szőtt álmok közt terelgetem hétköznapjaim báránnyelűit. Zengő zivatarban barlangba búvok, napsugaras nyárban friss forrásvízzel hűtöm forró homlokom. Kapkodok szálló hópírhék után, s pillangószárnyon csapongnak gondolataim... 1954. április 12-én születtem Sátoraljaújhelyen, a Zemplén szívében. Gyermekkoromtól kezdve minden érdekelt, ami a természettel és a művészetekkel kapcsolatos. Magyar-latin szakon végeztem a Kossuth Lajos Tudományegyetemen, harminc éve tanárként dolgozom. A Kunszentmiklósi Református Kollégiumban tanítok. Három fiam van és egy lányunokám. Édesapám sokoldalúsága volt a példa előttem, hogy képezsem magam, és próbáljak alkotni. Szeretem megörökíteni azt, ami tetszik nekem, képpel, hanggal, verssel. Talán néha sikerül... ilyenkor jó élni...

2008-ban megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat.

Bodó Csiba Gizella: Ez évben jelent meg a tizenegyedik könyvem, melynek hátoldalán ez áll: „Az írásaim én vagyok!

Hangulatok – gondolatok! Magamból mindent átadok, nem tartogatok, talán így adhatok elcsendesülést, harmóniát Emberrért, Földünkért kiáltozást, hogy szebben csináljuk tovább, amíg lehet, e nagy ajándékot, az Életet”. Ez vagyok – Budapestben élek, Miskolcon/Diósgyőrben születtem. Főiskolát végeztem, s filozófiai tanulmányaimat a mai napig folytatom. Mindig írtam: porba, papírra, ma már irodalmi folyóiratokba, antológiákba, honlapokra. Csak az elindulás volt nehéz, a „Barátok” sokat segített. Így gyermekkori álmaim valósulnak meg: írok, írok, írok!

2008 októberében jelent meg legújabb kötetem, melynek címe Damaszkusz kapujában. Szintén idén kaptam meg az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat is publikációs kategóriában.

Őszi Anita: 1980. december 8-án születtem Hatvanban. Körülbelül tíz éve kezdtem verseket írni, mert a bánatot könnyebb papírra vetni, mint elmondani. Azóta a bánat elmúlt, a versek itt maradtak...és az ihlet is. Mindazonáltal, vagy tán épp emiatt, a költészet számomra úgy szép, ha bánatos és zaklatott, nem vidám. Nincsenek is „boldog” verseim. Bár így azt hiheti az olvasó, hogy pesszimista vagyok, de a természetem vidám. Én ezt is annak tulajdonítom, hogy a rosszat magamból kiírom. Mindenki döntse el maga, hogy mennyire tetszenek az írásaim, és olvassa aszerint. Két megjelent kötetem: Pillanatok és Tükörkép reggel címmel megrendelhető nálam (anitaoszi@citromail.hu), vagy a jelen kötet szerkesztőin keresztül.

Gósi Vali: Mottóm: „Az igazi remekmű néha nem is olyan tökéletes. Csak sugárzik, a „csak álom” is benne van, a csillagok fénye, a tündéri. S a feladatnak ez a része, amikor a művész már nem tud művén segíteni: az utolsó ecsetvonást, a tündérit az Isten végzi el.” (Márai Sándor)

Nekem a versek, a könyvek, az irodalom: élet és halál. Nekik köszönhetem, hogy hálás vagyok létemért – még ha megmu-

tatta legkegyetlenebb arcát is, és nem hívom, de nem is félem a halált. Nekem a rím, a ritmus a lét dallama. A boldogság, és a fájdalom muzsikája. Olvastam egy véleményt a verselésről, ahol a kritikus valahogy így fogalmazott: „a vers írója kierőszakolja magából a rímeket, feláldozva a mondanivalót is.” Én erről másként vélekedem. Lelkem hangjait ha versbe szedni készülök, előtte már hosszan muzsikál bennem az örömteli ritmus, vagy szomorú dalra kél a bánat, és szinte ösztönösen, lágyan köréje gyűlnek a dallamos verssorok. Nem érzem úgy, hogy rabságban tartják gondolataimat a rímek, a ritmusok, és ma már tudom: a vers, az irodalom szeretete létünk értelme lehet: élni segít, és meghalni tanít. Nekem a vers a lelkem is.

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én Garán születtem. Házasságot 1971-ben kötöttem Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló évek következtek. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapjaimat Az írás gondolta lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az írott szót, a verselést cirka 1990 óta művelem, kb. hét éve kapcsolódtam be a „firkáim” révén különböző magyar honlapok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok. 2005-ben jelent meg önálló kötetem, címe: Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján. 2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat.

Mézes Mónika: 1983. január 21-én láttam meg a napvilágot Budapesten, és azóta is Budakalászon élek szüleimmel és az öcsémmel, Istvánnal. Ez a gyönyörű kis község Pest megyében található, Budapesttől pár kilométerre. Bátyám két éve nősült meg, novemberben született meg a kisfia, Ákos. Jelenleg asszisztensként dolgozom egy biztosítási alkuusz cégnél. Hobbim a színházba járás és a tánc. Két éve járok egy musical-látványtánc iskolába. Csapatunk több országos bajnokságon ért el sikereket.

Nagy Erzsébet (Penzsi): Ha azon tűnődöm, miért is ragadok tollat, s írom ki magamból gondolataimat, elmém elhúzódik a vackába, és tüntet. Éberem figyel, s kierőszakolja belőlem, hogy ne vele, de nélküle találjam meg kérdésemre a választ. Ne elmémből, de lelkemből hozzam föl, s emeljem tudatom szintjére. Lelkem élő, lüktető szeretet, amely kényszeríti elmémet érzéseim fizikális kifejezésére. S ez a „szeretetlenlélek” ösztönöz, hogy másoknak is adjak ebből a szeretetből, nyújtsak örömet, tegyek boldoggá másokat is, akiknek szintén tárva a lelkük és befogadók. Az én lelkem boldog. Az a küldetésem, hogy próbáljak megérinteni más lelkeket is ezzel a boldogsággal.

S ennek egyik „eszköze” nálam a vers. Egyszerű ember vagyok, egyszerű gondolatokkal. De egyedi és megismételhetetlen. Mert a gondolataim az enyéme, az én lelkemből fakadnak. S ha egész életemben csak egyetlen ember lelkét „érintetem” is meg, az már küldetésem sikerét jelenti.

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Írogatással már kamaszkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete mindig is meghatározó volt számomra: amolyan családi örökség. A szépirodalom, a versek lételememmé váltak. Nagy kedvenceim: József Attila, Szabó Lőrinc, Tóth Árpád és Baranyi Ferenc. 2005 szeptembere óta jelentek meg igazán írásaim először a Netversek, majd a Barátok Verslista, a Forrás, a Nap-sziget Íróklub, a Művészetek forrása és a Kaláka honlapjain. Nyomtatásban a Sodrásban 2006 és a Sodrásban 2007 c. antológiákban, a Képzeld el irodalmi folyóirat számaiban, a Nap-sziget irodalmi és művészeti folyóiratban, valamint a Torontóban, szintén egy negyedévente megjelenő magyar nyelvű folyóiratban, a *Napló*ban. Eredeti foglalkozásomat is így választottam: nyomdász lettem, betűszedő. Mára már a számítógépes technika kiszorította „ólmos” szakmámat. Szerkesztő, montírozó, korrektor lettem. Két felnőtt gyerekem van. Nagyon pesszimista ember vagyok: ezt tükrözik a verseim is. Szeretem a természetet úgy, ahogy van, szeretem az embereket, szere-

tem a szépet s a jót... Úgy gondolom, ha már egy valaki elolvassa az írásaimat, akkor már megérte tollat ragadni.

Vörös Bernadett (Angel): 1979. március 1-én születtem Székesfehérváron. Tinédzser koromban ismertem meg a legjobb barátnőmet, Kerpelné Bognár Krisztinát, akinek van egy csodálatos kislánya, Regina. Szakközépiskolás koromban az irodalom-tanárnom szeretett meg velem az olvasást és a színházba járást. Ekkor kezdtem el a versírás felé fordulni. A legelső időszakban bármit megláttam, versbe öltöttem (pl.: Tárnyak, Ablak). Az első szerelem és az első szakítás mély nyomot hagyott bennem, ekkor nagyon negatív hangulatú verseket írtam (pl.: Koporsó). 2000-ben férjhez mentem. Hullámzó házasságom újabb és újabb verseket eredményezett. 2003-ban fedeztem fel a Barátok Verslistát, mely lehetőséget adott verseim neten, illetve kötetben való megjelenéséhez. 2007 nagy változást hozott az életemben. A múlt lezárása, fájdalmas verseket szült. Az új élet, új kapcsolatok újabb versek írására ihlettek (pl.: Miért? Miért? Miért?). Régen titkoltam, most már bátran vállalom, hogy költői vénával áldott meg a Sors. Köszönöm minden kedves barátomnak és mindenki másnak a biztatást és az építő jellegű kritikákat, melyekből sokat tanultam s tanulok.

Péter Erika: Szarvason születtem, de életem legjavát Békéscsabán töltöttem el, így békéscsabainak vallom magam. Kilenc évig a békéscsabai óvodák törvényességi felügyeletét láttam el, jelenleg tárlatvezetőként dolgozom a Jankay Galériában. Gyermekkorom természetes próbálkozásaitól eltekintve kb. 1980-tól intenzíven írok. Szinte felsorolhatatlan antológiában, folyóiratban, újságban és az interneten jelentek meg verseim. Első önálló kötetemet, a *Mindörökké mosolyt* 2005-ben az Accordia Kiadó adta ki 500 példányszámban, a kiadvány negyed év alatt elkelt. A Verselhetek c. gyermekeknek szóló kötetemet 2007. októberben a Móra Kiadó 4000 példányban je-

lentette meg, melynek most a második kiadására került sor, ami kuriózum a Móra Kiadó történetében is, hiszen az elmúlt 10 évben egyetlen verseskönyv sem fogyott el ilyen rövid időn belül, ilyen példányszámban a könyvpiacra. 2006-ban Pápán, a „Boldog Jövőnkért” Ezüst Toll Irodalmi Pályázaton I. helyezést értem el. 2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat Publikációért kategóriában, Lengyelországban, Tarnowszkie Goryban pedig a II. Európai Irodalmi Találkozón Különdíjas lettem. Jelenleg a budapesti Palinta Társulat a Verselhetek c. kötetemből zenésít meg gyermekverseket a közeljövőben megjelenő CD-jükre (Kányádi Sándor, Nemes N. Ágnes versei között).

Kovács József Tibor: Egy újabb kötet, amiben lehetőségem van fennmaradni, hozzád szólni, Ismeretlen. Ha szemed járja szavaim kertjét, megtisztelsz. Hívlak, jöjj velem, lásd és éld át: az Isten örökre velünk; létem a Kedvesemmel egész, vele a csodák fényre érnek, hiszen tiszta forrás a lélek; míg Görögország tájain átsuhan szemed előtt a múlt, mintha csak útítársad lenne!

Szabó Gitta (Schlemmerné): Nos! Akkor kezdjük talán a legelején, néhány megmaradt gyermekkori emlékekkel, ami az írás felé terelhetett. Emlékszem a meghitt esti együttlétekre, amikor a családnak még együtt volt, és ahogy édesapám ült az ágy szélén, és meleg, bársonyos hangján olvasott nekünk. Vagy amikor a diafilm-vetítésekkel a testvéreimmel egybegyűltünk, és büvölten lestük a vonuló képkockákat, hallgattuk a mesét, és gyönyörködtünk a mesés rajzokban... Valahogy így kezdődött! És a folytatás? 1995-től megjelenések a Dörmögő Dömötörben, 2000-ben önálló mesekönyv, „A lustaság fél egészség...” címmel. 2005-től megjelenések a Barátok Verslista kiadványaiban és egyéb antológiákban, 2007-ben önálló verses-novellás kötetem – „Hullám hegyek-völgyek” – és verses CD-m, „Meztelen gondolatok” címmel.

Fazekas Margit: Fazekas Margit (Szomorúfűz) vagyok. Régen, egy októberi napon, a Mérleg jegyében születtem. Talán ezért is kedvelem az őszt. Több évtizedes könyvtárosi munkám során végérvényesen elkötelezettje lettem a könyveknek, a zenének, az irodalomnak. A szépség, a nyíltság, az őszinteség, a szeretet fontos számomra. Szeretek álmodozni, hiszen ott szabadon szárnyalhatok Lételemem a Napfény. Szeretem a Holdat, a csillagokat, a természetet. Az 1980-as évektől – mióta tolókcocsiba kényszerültem – írom ki magamból az érzéseimet, a gondolataimat, a fájdalmamat. Az írásaimat ajánlom „kislányomnak” Danának és az én Kincsemnek.

Kovács Daniela (Vörös Liliom): 1976. február másodikán születtem, egy időben Édesanyám legfájdalmasabb könnycseppjével. Majd meghaltam 2006. október ötödikén, amikor megszűnt dobogni annak az embernek a szíve, kit szemem fényeként szerettem. Attól a naptól kezdve gyökértelenül sodródom, mint száraz falevél a szél kezei között. Amikor felsírnak bennem az emlékek, tollat ragadok, és papírra vetem érzéseimet. Úgy tartják, a fájdalom szüli az igazgyöngyöt. Igazgyöngy-e vagy sem, az döntse el a Kedves Olvasó, számomra az a fontos, hogy verseimmel ápoljam örök emlékéit és a tőle örökölt – szép iránti – fogékonyságomat, versírási készségemet. Minden rímbe faragott gondolatomat Neki ajánlom, Szeretett Édesapámnak!

Michael Mandler (Newyear): A Sors hullámai messze elsodortak. Nagyon sokat láttam és tapasztaltam. Hátam mögött a beleilleszkedések hosszú sora. Több nyelv tanulása, több országban. Egyetemet végeztem, de nyugtalan lelkem nem engedett egy helyen megmaradni és azt tenni, amit tanultam. Érdekel minden, ami az emberi lét legnagyobb kérdéséhez közel hoz: Mi a célunk „itt”? Hosszú, küzdelmes utak után, visszafordultam magamhoz, a kiinduló ponthoz. Ezeket az utakat (belső harcokat) próbálom kiírni magamból!

Simon Roland: 1972. április 18.-án születtem. Software üzemeletető és informatikus iskolát végeztem. Sikeresen vizsgáztam angol középfokból. Szeretek novellákat és verseket írni. Már több mint nyolc éve alkotok. Az irodalomban találtam meg a helyemet. Létrehoztam a honlapomat, ahová az alkotásaimat gyűjtöm: <http://simonroland.blogspot.com>.

Minden vágyam az, hogy a műveimet kiadják, megjelenjen a könyvesboltok polcain a verseskötetem.

Dénes Mónika: 1985. október 24-én születtem, Budapesten. Azóta is ott lakom, tanulok: jelenleg az ELTE BTK angol és magyar szakán vagyok negyedéves hallgató. A versírással gyermekkorom óta foglalkozom, de csak pár éve eszméltem rá, hogy az irodalom mennyire fontos számomra. Az első egyetemi rádöbbenéseim Virginia Wolf és William Blake művei voltak. Az érzékenység és a teremtőerő számomra egyaránt fontosak olvasóként és íróként is.

Első műveim a Világóceán Kiadó Szintézisben című antológiájában jelentek meg 2006-ban. Ekkor egy pályázati kiírás eredményeként kaphattam lehetőséget a publikálásra: a „Haiku-versenyen” a Kőbányai Haikuk című ciklusom második helyezést ért el. Ezután az Irodalmi Rádió Hölgyek Antológiájában szerepelt egy versem, és ezzel beléptem a rádió alkotótáborába. Azóta több más irodalmi társaságnak vagyok tagja (a Barátok Verslista mellett): a Mait, a Másképlátók, a Közkinés és a Napvilág Íróklub honlapján megtalálható pár művem, tagja vagyok a Kőbányai Írók és Költők Egyesületének, kiadványaikban és rendezvényeiken rendszeresen szerepelek. Az első kötetem 2007-ben jelent meg a Kairosz Kiadónál, s idénre tervezem a másodikat.

Ábrahám Istvánné: Ábrahámné Ági vagyok. Tizenhárom éves korom óta írok, ötévesen már olvastam, s életem során sokat szavaltam. Öt év kihagyás (haldoklás miatt) után újra írni

kezdtem, tömör novellínókat, novellát és főképpen verseket. Az internetet nemrég ismertem meg, és csak egy ujjal írok. Írásaimmal szeretném megmutatni, hogy a legmélyebb poklok bugyaiból is ki lehet jönni. Mindenem a számítógép, ami ismét írásra fakasztott – férjem segítségével. Az internetnek köszönhetően tárulkozott ki előttem a világ, s találtam barátokra. Írásaim folyóiratokban, antológiákban jelentek meg.

2007 decemberére – születésnapomra – megjelent „A leletei mögött rejlő ember” c. önálló kötetem, amiben életem történetével ismerkedhet meg az olvasó. A kötet több irodalmi társaság és magánszemély meglepetés-ajándéka volt számomra.

Molnár Szilvia (Aphrodite): Molnár Szilvia vagyok, 1973-ban születtem Szegeden. Itt élek és dolgozom könyvtárosként. 13-14 éves koromban jelentkezett nálam először az a bizonyos kísérteties érzés: formába öntött gondolatnak kell a papíromra kerülnie. Az „írást” tudatosan 1995-96-ban fogtam fel. Akkortájt születtek első haikuim, azóta is ez a versforma a legkedvebb számomra, ezért Fodor Ákos költészete példa előttem. Sok költővel tudok azonosulni, kiemelkedően Ladányi Mihállyal, akinek fanyar, kesernyés szerelmi kifejezésmódja belém ivódott. Kedvenceim: Beney Zsuzsa, Baka István, Kányádi Sándor, Weöres Sándor és még sokan. Sorolhatnék saját publikációkat, de nem teszem. Örök amatőrnek tartom magam, ez készlet folyamatosan arra, hogy szívjam magamba az újat, a szépet, s maradjak befelé örök elégedetlen...

Dobler Anita: Budapesten születtem, jelenleg Kecskeméten élek és dolgozom. Felsőfokú tanulmányaimat is „Hírös város” jogi egyetemén folytatom. Nagyon szeretek olvasni és verset írni – több-kevesebb sikerrel, ám annál nagyobb lelkesedéssel. Szeretném, ha versbe öntött érzéseimet minél több ember fogadná jó szívvel, és ha csak egy gondolat is célba talált, arra szokták mondani: „már nem hiába kelt fel a nap”...

Molnár József Bálint: 1940. novemberben születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécsen jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben. Rövid tanítás után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött, egészen nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen is. Főleg Németországban, de Bécsben is sok időt töltöttem. Így például 1986-88 között is, amikor a családom is velem volt. Két gyermekem van. A fiam mérnök, a lányom közgazdász. Csepelen lakunk 1975 óta. A verselés, kisebb prózák írogatása régóta kedvenc időtöltésem, azonban csak nyugdíjba vonulásom után jelentek meg írásaim, többek között a KLARIS, a budaörsi Rímkovácsok című irodalmi folyóiratokban stb., valamint antológiákban, pl. a debreceni TÜKÖRKÉPÜNK, a pécsi TOLLFORGATÓK címűekben stb.. Szívesen fordítom német kötetek (pl. Heinrich Heine, Christian Morgenstern) verseit. Írásaim olvashatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon.

Kondi Nikoletta: 1977-ben születtem Miskolcon, több éves utazgatás után Szigetszentmiklóson telepedtem le. Angoltanár vagyok, bár szerelmem örökre az irodalom és a filozófia marad. Az írás számomra önkifejezés – sem több, sem kevesebb. Már jó ideje barangolok belső ösvényeken a „teljesség felé”, ebből az élményből születnek jelenlegi verseim. Az itt közölt három vers az „Út Sophiához” című ciklusból való.

Bor Erika (Evelyne Langerh): Viharsarki születésű, 30 éves békéscsabai lakos vagyok. Szegénységünk ellenére is a leggazdagabb embernek érzem magam, itt legbelül. „*Semmim nincs, de van egészségem és van HITem önmagamban.*”
„– *Uram! Mi a boldogság? Hogy néz ki a boldog ember?*
– *Boldogság az, amikor adhatsz másoknak, amikor örömet szerzel, vagy segítesz másokon. Amikor a szél megsimogatja*

*arcodat, a nap fénye mosolyt csal ajkaidra, magad körül hal-
lod a madárcsicsergést... REMÉNYkedem, hogy megérttetted.*

*– Kérlek, taníts meg erre minket, embereket! Oly szép lehet a
boldogság, ahogy kipirult arccal próbáltad lefesteni nekem.”*

Humán beállítottságú és gondolkodású, introvertált típusú ember vagyok. SZERETtEm, és néha viszonT szerettek. Az első nagy szerelem élménye Gyula városához kötődik. *„Olyan voltál, mint egy vándormadár, mely hirtelen feltűnt életemben, egy darabig letelepedett szívemben, majd fészket bontott, s továbbrepült.”*

Ezek a kis írások „amatőrszerű” időtöltések. Egyszer úgy gondoltam, hogy papírra vetem a fejemből kikíváncozó gondolataimat. Most megpróbálom e pár sort megosztani Önökkel.

Györke Klára: (Írói nevem: Györke Seres Klára) nyugdíjas gyógypedagógus vagyok. 2004-ben egy álom hatására, (elhunytt édesanyám biztatására) kezdtem írni verseket, prózát. 2005-ben megjelent „Álomkert”, majd 2006-ban „Rímek” és „Szép az élet” verseskötetem. 2004-től irodalmi-művészeti lapokban, antológiákban publikálják írásaimat. Pályázatokon elismerő okleveleket, nívódíjat nyertem. Jelenleg is tevékenyen részt veszek irodalmi körökben, ahol ismerkedem a pályatársak alkotásaival, ugyanakkor bemutatom a saját írásaimat is. Családom szeretete mellett az írás öröme kiteljesíti és betölti a mindennapokat.

Viemann László: Ki vagyok én? Nem más, mint egy ötvenkét évvel ezelőtt száműzött húszéves magyar gyerek, aki 1956-ban, új hazájában családot alapított, és most egy 72 éves nyugdíjas fiatalember kit az emlékei fűznek vissza oda, ahol anyja megszülte. Ahová, amihez hű maradt, és aggodalommal figyelni országát, népét, nemzetét, éppen olyan élénkséggel akár ő, ahogy tette azt húszéves korában.

Mi vagyok én? Újpesten végeztem ipariskolát, az USA-ban, New Jersey államban pedig hároméves ipari szépművészetet tanultam. Amivel szerszámkészítést és legyártási üzemet nyitottam, s amit üztem harmincöt évig. Kétezer után felvettem a tollat és az ecsetet: mondani és mutatni velük az életemből valami keveset.

Remélem, szerény bemutatkozással megelégednek, tehát ennyi az egész, mert a többit úgyis ki tudják szűrni majd alkotásaimból. Talán van olvasóim között, aki már ismer, persze ez csak az én feltételezésem, mivel más listán is vannak fenn műveim, nemcsak a Barátok Verslistán.

Maszong József (Samway): Szegeden születtem 1947. egyik őszi napján, azóta is itt élek. A művészettel gyerekkoromban eljegyeztem magam. Versírással – barátaim biztatására – öt éve foglalkozom intenzíven, azelőtt csak olvasója és tisztelője voltam szellemi életünk nagyjainak. Visszagondolva, a legnagyobb hatást Arany János balladáit gyakoroltak rám. Ahogy telnek, illetve teltek az évek, mind jobban érzem magamon, hogy azok a hatások amelyek értek, és lerakódtak bennem, most öltének alakot és fogalmazódnak meg. Más szemmel nézem a világot, kritikusabban, de a szépet is felfedezve. Szerettem kortársaimat olvasni, mert sokszor náluk találok meg a belső harmóniámat, és visszacseng a verseikben érzésvilágom. Verseimben igyekszem kifejezni a körültem levő világ rám gyakorolt hatását – a saját érzésvilágomon keresztül, amely elég széles skálán mozog, a humoros megközelítéstől a mély érzelmekig. Köszönöm mindenkinek megtisztelő jelenlétét műveim olvasásánál.

Kovács Károly: Kovács Károly – Koka – hatvanéves hobbi-költő és cinikus kritikus. Csak akkor ír verseket, ha kedve van hozzá, de ez ritka, hiszen eddigi életműve csupán százegyné-

hány vers. Szélsőséges érzelmi hatások kellene ahhoz, hogy tollat ragadjon. Amikor kevés a sírás, a kacagás és az élőszó, ami elszáll, akkor jön az írás. Egy gyermek születése, egy szeretett ember halála, egy igazi szerelem, ezek ritkán fordulnak elő az ember életében, így ritkák a versek is. Talán nem is kell több. Ezek közül az egyik, a mostani kötetben megjelent „Rád gondolkodok.” című vers édesanyám 80. születésnapjára íródott. Szeressétek egymást, ahogy én szeretem az édesanyámat.

Mayer Zsó: Hanich Györgyné vagyok. Mayer Zsó néven publikálok. Az irodalom világa közel áll hozzám.

Műfajtól függetlenül szeretek olvasni. Írásaimban gyakran térek vissza a gyökereimhez. Vallom: múlt nélkül nincs jövő.

Több irodalmi portálnak is a tagja vagyok, saját honlappal is rendelkezem, ahol írásaim többsége olvasható.

2008-tól vagyok a Barátok Verslista tagja. A Képzeld el... az Évszakok – Tavasz Irodalmi folyóiratban jelent meg három tankám. Az Ó-Apó fája c. könyvben is jelen vagyok írásaimmal. Ennyit röviden magamról.

Körmendi Anna: Szombathelyen születtem (1954), Budapesten és Kaposváron végeztem a főiskoláimat. Jelenleg Székesfehérváron élek. Általános iskolában tanítok matematikát, természetismeretet, éneket. Két éve az internet adta publikálási lehetőséggel élve az Amatőr Művészek Fórumán jelennek meg a verseim, ahol sok biztatást, támogatást kapok. Nagyon szeretem a természetet, kertészkedem, barkácsolok. Figyelem a madarak énekét, és még a varjúkárogásban is gyönyörű dallamot vélek felfedezni. Foglalkozom digitális grafikák készítésével is hobbi szinten, hiszen rajzolni nem tanultam, nem tudok, de a számítógép kicsit pótolja ezt a hiányosságomat. A költészet felé fordultam a sok-sok regény olvasása után, az érzelmeik kifejezésének a legszebb módját benne találtam meg.

Szabó Kila Margit: 1939-ben Budapesten születtem. A háború idején Salföldre költöztünk. 1944-ben Anyámat és Öcsémet elvesztettem. 3 gyermekem és 5 unokám van.

Nyugdíjazásomig óvónőként dolgoztam. 9 éve egyedül maradtam, azóta írok verseket. Verseim: a „LYRA” a „NO-KO-SAT”, a „Lázadó Dalnok” című Antológiákban, valamint 2006-2007-2008 „Csillagfény” 2008 „Képzeld el – Tél” című folyóiratokban jelentek meg. 2008 áprilisában a NO-KO-SAT kiadó „Antológia” pályázatán 2. helyezést értem el vers kategóriában. Gondolataimat ezentúl is versben szeretném kifejezni.

Csoma Gábor: 1973-ban születtem Győrben, jelenleg is itt élek. Hobbim az olvasás, a zene és az utazás. Nagyon szeretem a verseket, én 4 éve írok. Írásaim többsége az emberi érzésekről, a szerelemről és a halálról szól.

Most először fognak megjelenni verseim nyomtatásban, eddig csak barátaim olvasták a műveimet.

S most hadd búcsúzzak az egyik kedvenc költőm soraival:

„— Bocsásd meg, életemnek Bármely Olvasója,
ha nem tetszem, nem értesz, nem szeretsz.”

Somkuti Zsófia: Húszéves vagyok, kiskorom óta írok és sokat olvasok. Az én világomban nincsenek számok, csak szavak, mindig nyár van, és nem kötelező felnőni. Én sem akarok. A verseim nagy részét valódi szituációk ihlették, a valósággal történő egyezés nálam nem véletlen. A jövőben irodalommal szeretnék majd foglalkozni, leginkább a műfordítás érdekel.

Cene Orsolya: Elsőéves gyógyszerészhallgató vagyok. A természettudományok iránti feltétlen elkötelezettségem mellett nagy rajongója vagyok a művészeteknek, elsősorban az irodalomnak. Einstein szerint az ember vagy úgy szemléli a vi-

lágot, hogy nincsenek csodák, vagy úgy, hogy minden egy csoda. Én ez utóbbi elvet vallom. Verset írok, ha csodák történnek velem. Alkotások születnek, ha öröm vagy bánat ér, ha nyugodt vagyok, ha félek. Írok akkor is, ha mérges vagy hálás vagyok, ha meglepődöm... Gyógyszerészként az emberek testi bajaira keresem majd a gyógyírt, alkotásaimmal pedig lelküket szeretném ápolni.

Hrabacsik Máté Attila: 1988-ban születtem Budapesten, de már több mint 10 éve Fóton élek. 2007 szeptembere óta az ELTE jogi karának jogász szakos hallgatója vagyok. Egészen kisgyerekkorom óta szeretek olvasni: regényeket, verseket egyaránt. De csak pár éve foglalkozom olyan szinten az irodalommal, hogy én magam is írok. Legtöbbször versek, de néha novellák is kikerülnek a kezem alól. Mint a legtöbb embernek, nekem is van hova javulnom. Próbálom fejleszteni képességeimet, sokat olvasni és egyre jobban írni. Több művem megtalálható az interneten, de büszke lennék, ha egyszer ki is adnák majd őket nyomtatásban.

Póka Thomas: 1981 nyarán születtem Németországban. Félig magyar, félig lengyel vagyok, Egyéves korom óta itt élek, és a magyar nyelvet is igazán magaménak érzem. 16 éves koromban írtam az első versemet, és azt követően sok szeretettel ijesztgettem tanáraitam verseimmel, most pedig eljött az ideje, hogy a világot is megbénítsam.

Szabó Istvánné: 1947-ben születtem, 60 éves vagyok. 1981. január 14-én elvesztettem 6 és fél éves kislányomat, Csillát. Ekkor még nem sejtettem, hogy 2007 egyik estéjén, lefekvés után egy érzés megérinteni, ahogy gondolataim állandóan a kislányomnál jártak. Ez a jelzés tovább erősödött, arra készte-

tett, hogy tollat és füzetet ragadjak. Itt és így kezdődött el a történetem, melynek eredményét (érzéseimet, gondolataimat) itt láthatják e könyvecskében. Szeretnék adni valamit azoknak, akik hasonlókát éltek át.

Várhelyi Klára (cherno): Várhelyi Klára vagyok, huszonegy éves. Pszichológushallgató. Ez jelenleg identitásom egyik meghatározó pontja. Pécssett élek és tanulok. Hogy mennyire fontos egy szülőváros, egy biztos pont, igazán csak akkor értető meg, ha másra kényszerít valami. Én Pest és Pécs között járom ezt az utat. Párom most diplomázik. Szeretnék én is ott tartani, az biztos pont lehetne. És szeretnék még motort, saját kötetet, terápiát, valami nagy, kognitív kutatást, újra énekelni, táncolni, szeretnék újra komolyabban írni. Valahogy mindhárom kisiklott a kezeim közül.

2006-ban megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat.

Szathmári Ferenc: Erdélyben születtem, Mezőbádon, és Csíkszeredában élek. Korán érő gyerek voltam, és az átlagosnál érzékenyebb, akinek a vers igazi menedékhely volt. Csak ötvenedik születésnapomra válogattam össze félszázat, és gépeltem le, hogy a szeretteimet megajándékozzam. Az élettől kapott szerény adottságommal megpróbáltam mások felé sugározni a magamba szívott szépséget és emberi méltóságot. És amikor úgy éreztem, hogy hallgatni sokkal egyszerűbb, a nyilvánosság felelőségét is vállaltam, megjelent a „Megbolydult világ” című verseskötetem. Az írás gazdagít, sikerül felülkerekedni a szürke hétköznapokon, mert az amatőr vers is alkotás, de legfőképpen felemelően boldogító érzés.

Agnes Berg: Budapesten született, és orvosi tanulmányainak elvégzése után telepedett le külföldön. Azóta Stockholmban él és működik, mint az orvostudományok doktora és a rekonst-

rukciós sebészet professzora. Annak ellenére, hogy már jó ideje elhagyta a magyar nyelvterületet, anyanyelvét mindig híven ápolta. Számos tudományos publikációja jelent meg angolul és svédül. Szépirodalmi műveket, novellákat is publikált svéd nyelven, különböző folyóiratokban. A svéd nemzeti rádióban kétórás műsort adott elő, írásaiból összeállítva.

Jelenleg egy magyar nyelvű regényen dolgozik, ami három generáció asszonyainak az életútját meséli el. A regényen kívül magyar nyelven novellákat és verseket is ír. Az írások egy része saját élményeket és emlékeket dolgoz fel. Az író előszeretettel mesél furcsa, nem mindennapi, misztikus történeteket, melyek maradandó nyomot hagynak az olvasóban.

Szabóné Horváth Anna: Veszprémben születtem 1964-ben. A sors akaratából 15 éve rokkantnyugdíjasként élem az életemet kicsi falumban, Vászolyon, férjemmel és két felnőtt korú – de még tanuló – fiunkkal. Édesanyám is írt verseket, valószínűleg tőle örököltem a hajlamot. Igazából két éve múlt, hogy lelki sérülésemet írással állítom helyre. Két antológiában jelentek meg verseim, tagja vagyok a Megyei Alkotók Klubjának; újságunkban, a Csillagfényben kapnak helyet munkáink. Mesémet pedig a Tóth Könyvkereskedés és Kiadó adta ki „Álommanók jönnek” c. verses-meskönyvében. Néhány novellát is a magaménak mondhatok, és gyermekverseim is vannak. Különösebb rangos díjam nem volt és talán nem is lesz, de míg megnyugvást találok az alkotásban, és van téma, ami „megihlet”, addig folytatom.

Avasi Zoltán: „Minden hajónak és minden kikötőnek... Ez egy üzenet és egy fohász... Utazásaim során nagy igazságra jöttem rá... Megtaláltam azt, amit mindenki keres, de kevesen találnak meg... Azt a Valakit, akit életem végéig szeretni fognak... Aki egyszerű kincsekkel gazdag... Kikötő, melyben

örökre otthonra lelek... Bárcsak mindenkinek része lehetne ilyen szerelemben... Hogy meggyógyítsa... Ha fohászom meghallgattatik, nem lesz többé büntudat, sem megbánás... És harag sem lesz többé... Kérlek, Istenem!"

Zsatkovics Edit: 1951-ben születtem, a Vízöntő havában. Kreatívnek tartom magam, nem szeretem a kötöttségeket. Talán a szüleim korai, kétszeri elvesztése miatt kezdtem el írni középiskolás koromban. Egyszer elváltak, másodjára meg fiatalon elhunytak. Bölcsész vagyok. Orvos-írnok, egészségnevelő, népművelő, újságíró, könyvtáros, egyetemi tudományos segédmunkás voltak eddigi foglalkozásaim; jelenleg szociális munkás vagyok. Publikáltam több megyei és ifjúsági lapban, valamint az Alterra Kiadó egyik antológiájában is. 30 éves koromban egy összeállított kötetemet visszautasították. Azóta sem „adom fel”. 25 éves házasságban élek, fiam pályakezdő biológus, lányom is élettudományt választott, harmadéves pszichológus-hallgató. Úgy érzem, a szépirodalom közelében szeretnék maradni.

Szepes Zsófia: 1985-ben születtem Budapestem. Az ELTE-n tanulok film és filozófia szakon. Az írást általános iskolában kezdtem, legtöbbször az órán, a pad alatt. A nagyobb terjedelmű regények állnak hozzám közelebb, úgy érzem, azokban tudom a legteljesebben kifejezni magam, 2006-ban mégis versírásra adtam a fejem. Akkor születtek *A mélységes szomorúság versei*-nek első darabjai. A versírást sokkal személyesebb dolognak tartom, a lélek mondja és a kéz veti papírra. Talán ezért is csak pár soros egy vers, és legtöbbször nem több, mint egy gondolat. Az írás ugyan régóta az életem része, de megmutatózási lehetőségeket csak az utóbbi időben kezdtem keresni. Úgy hiszem, érni kell ehhez is, mint mindenhez.

Geisz László: Tősgyökeres soproni vagyok, itt élek immár több mint 56 éve. Feleségem és két nagy lányom van. Eredeti végzettségem: gépész üzemmérnök, melyhez mérnök-üzemgazdász másoddiplomát szereztem. Bár fiatalon is követtem el pár írást, kb. három éve kezdtem rendszeresen írni. Írásaim főleg versek, de írtam több novellát és jó néhány dalszöveget is. Több fórumon jelen vagyok, eltérő írói névvel (az itteni az eredeti). Gyakorta küldök be írásaimból pályázatokra, nem ritkán sikerrel.

Csente Valéria: Csente Valéria vagyok. Kárpátaljáról jöttem, három éve élek Magyarországon. A magyar táj adta az ihletet a versíráshoz. Itt lettem szerelmes, ide jöttem férjhez, gyönyörű a környezet, és a magyar emberek szeretete is megfogott. Mindez jó érzéssel tölt el. Szívesen élek itt, és egyre többször ragadok tollat.

Barna Júlia: 1946-ban születtem, és talán lesz még időm felnőni, magammá válni.

Eddig csak sodortak az események, mivel minden érdekelt, mindenfelé akartam menni, többnyire helyben maradtam, vagy eltévedtem. Most kezdem érteni, hogy ki és miért vagyok. Jobb későn, mint soha: hiszem, hogy mindenki bölcsé öregeedik, ha van rá elé ideje.

Vannak biztos pontok az életemben: a legfontosabb a két fiam és a két unokám, utánuk pedig az írás és az olvasás. A könyvek akkor válnak emlékezetessé, ha olvasás közben felkapom a fejem: ezt én is éreztem már! ezt én is így gondolom! ezt helyettem írták! Ha ez az én verseim olvasása közben is megtörténik valakivel, akkor megkaptam a legtöbbet, amit kaphattam. Nemrég megjelent önálló kötetem, címe: Álmodok másnapján. Még két kötetre való kiadatlan versem van, ebből kitalálható, hogy mi a legnagyobb vágyam.

F. Bozó Éva:

Békében önmagammal, hatvankét évesen
Élesztgetni szeretném az emberek Hitét’,
„szavakból ácsolt mondataimmal”,
míg tehetem. Kicsit késői serénykedés, de
bizonyára így akarták – Odafent.

Kovács Monika Niké: 1974. október 7-én vicceltem meg a szüleimet érkezésemmel – Budapesten. Véletlen kis balesetből fogant, de imádott gyermek lettem a harmadik évét taposó csodálatos bátyám mellett. Már nebulóként is erős vonzódást éreztem az irodalom iránt, gondolataimat füzetekből kiszakított papírfecniken igyekeztem megörökíteni. Mélyebb irodalmi ismeretek után úgy gondoltam, ostoba kis firkálmányaim a milliomodikként sem állhatnak a remek költők művei mögött, így akkori kis firkafecnijeim a kukám mélyén végezték. Napjaim nagy részét az igazgatási és jogi ismereteknek szenteltem. Majd szerelmi bánatoktól háborgó, érzékeny kis lelkem ismét tollragadásra ösztökélte elgémberedett kacsóimat. Bolondos természetem ellenére több szomorkás vers piszkította a papirosaimat – valahogy azok könnyebben kitüremkednek belőlem. Amit még fontosnak tartok megjegyezni, hogy boldog házasságban élek a világ legcsodálatosabb férjével, és épp azon munkálkodunk, hogy Isten kedvére tegyünk („Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet...” 1Móz28) és elültessük a Dávid-Kovács elegy magocskáját piciny világunkban. Szívből remélem, hogy sikerül néhány kedves percet lopnom ama lelkes olvasók életébe, akik méltónak tartják íráshalmazaimat arra, hogy komolyabban szemügyre vegyék.

Kiss Angéla (Mimangi): Minden „művészelkülötű” tudja, hogy rengeteget lehet tanulni izgalmas olvasmányokból.

A nagyon szép, kellemes elmélyülés akár egy kiállítás képeiben, akár egy színházi jelenetben észrevétlenül telepszik han-

gulatunkra, fényt lop az életünkbe. Persze sok minden befolyással lehet hétköznapi gondolatainkra, tetteinkre.

Leírni biztosan nem lehet minden gondolatot, érzést. Úgy gondolom, hogy írásaim – amatőr szinten is – tükrözik személyiségemet, hangulatvilágomat. „Minden embernek szüksége van valamilyen célra az életben, amit tiszteletben tart, és büszke, hogy dolgozik érte, mert csak így maradhat egészséges.”

Ezt szeretném megosztani másokkal is. Mindennapi munkánk, örömünk és gondunk határtalan lehetőséget kínál az írásra, a megismerésre, egymás megértésére.

Rasztik Rita Renáta: Farkasné Rasztik Rita Renáta vagyok. Három gyermek édesanyja. Gyermekeim születése óta megváltozott a világ működéséről alkotott véleményem. Figyelem a környezetemet, az emberek cselekedeteit, s hiszem, hogy minél többen lépünk ki a „mókuskerékből”, annál jobb és nyugodtabb lesz a világ. Mindig is érdekelt a természet szépsége, az emberekben rejlő értékek. Gyermekkorom óta érzékeny vagyok az – úgymond – láthatatlan világra. Ezeket az érzéseket, felfedezéseket szeretném elmondani versben, cikkekben és regényekben.

Papp Erzsébet (Zsike): Gyerekkoromban a jóságról írtam, a karácsonyi éjszakáról, a lepke szárnyáról. Ifjúságomban a csillagokról és a szerelemről. Öreg vagyok, sok minden történt. Megtapasztaltam az emberi gonoszságot, a karácsonyok és a szerelmek megcsúfolását, az eltaposott lepkéket. Elfáradtam, felnőttek a gyerekeim, és egy kis huncut szemű úgy szólít, hogy Mamuci. De még mindig ezekről írok. A jóságról, a karácsonyi éjszakáról, a lepke szárnyáról, a csillagokról és a szerelemről.

Lehet, hogy nálam valami nem stimmel?

Hangya Lajosné: Hangya Lajosné Korek Anna vagyok (59 éves), Gyomaendrődön élek. Fő műveim (közös alkotás a férjemmel) három remek felnőtt gyermek, akik energiát és hitet adnak. Gazdagok vagyunk, mert vannak kincseink: öt unokánk. Állattenyésztő agronómusból lettem pedagógus. 16 évvel ezelőtt találtam meg az igazi hivatásom – kollégiumi nevelőként. Szakközépiskolás, szakiskolás diákokat nevelek, tanítok önismeretre, türelemre, a valódi ÉLET-re. Óáltaluk vagyok „fiatal”. Középiskolás koromban írtam verseket, de azokat összetéptem. 2005 óta próbálkozom ismét versírással. Az ihlet hajnalban talál rám, amikor az iskolába indulok kerékpáron. Verseimet a gyermekeimnek és a fiataloknak ajánlom, valamint a közélet szereplőinek, mert Magyarországot meg kell mentenünk!

Árpás Dóra: Ötéves korom óta tanulok zenélni, már tizedik éve fuvolázom. Jelenleg a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola és Gimnázium végzős tanulója vagyok, bár már nem sokáig. Remélhetőleg szeptembertől vagy a budapesti, vagy a bécsi Zeneakadémia hallgatója leszek. Az általános iskolában kezdett el érdekelni a versírás (a maga komolytalan módjában), ami azóta is egyik kedvenc időtöltésem. Hála Wunderlich József barátomnak a *Madagaszkári szerelmes versek* révén megismerkedhettem a műfordítás minden szépségével (és nehézségével); elgondolkodtató és mókás játék, szívből ajánlom mindenkinek.

Wunderlich József: 19 éves vagyok, Pécsen születtem, 2000 fölött dekázok. 5 testvérem van, 1 anyukám és állítólag jó humorérzékem. 3 éves korom óta zenélek, 4 évesen már olvastam, és egy évvel ezután már írni is tudtam. 13 éve hegedülök, 5 éve a Bartók konziban. Pár éve énekelek és kisebb-nagyobb színpadokon szint játszok, ennek következménye,

hogy a Színművészetire (is) felvételizem, és most épp a harmadrostán taposom ki a saját belemet. Verseink úgy születtek, hogy írtam a barátnőmnek egy „madagaszkári” szerelmes verset, megmutattam Dórinak is, és kíváncsi voltam, hogy szerrinte miről szól. Annyira megtetszett a „fordítása”, hogy igen. Vannak magyar nyelvű verseim is. A mottóm: „In hoc edli vinctes.” azaz „E széken győzni fogsz.” (Eszéken)

Gergely Edit: Gergely Edit vagyok. Esztergomban, a szülővárosomban élek. 31 éves vagyok. Egy helyi középiskolában tanítok angolt és történelmet.

Időnként szeretem képekben átadni, amit gondolok és érzek – történjék ez egyszerű szavak vagy festmények formájában. Úgy találok, hogy amikor írok, akkor festek is, és amikor festek, akkor írok is egyben.

Úgy látom, hogy sodrásban lenni örömet és bánatot, a szabadság és a kiszolgáltatottság érzését is egyaránt jelentheti. Ám csak a hit adhat igazi látást mindahhoz, ami történik velünk. Ha bizunk, akkor biztonságban érezhetjük magunkat akár az erőteljes hullámok között is.

Szijártó Károly: Kaposulán élek, 55 éves vagyok. Hátam mögött van már sok minden Csapong a képzeletem. Mit akarok? Mi ez? Szó, szavak, mondatok: kicsiny kis gondolatok. Szétszórva összerakott halmaz. Szókereső: – Képpé változó vers-kirakó. Jóindulattal vers, mibe magokat szórtam.

A **kövé**r, *dőlt*, aláhúzott, eltolt, illesztett szavak különböző vonalvezetés során éltre kelnek, gondolattá válnak. Ha jónak látod, megkeresed őket, ha nem, hát nem. Mindenki szükséglete szerint láthatja, Találja meg benne a képeket! Remélve hiszem,

*„Mindenik embernek a lelkében dal van,
és a saját lelkét hallja minden dalban.”*

Babits Mihály

Tartalomjegyzék

ÍRÁSAINK.....	1
KAMARÁS KLÁRA.....	2
SZABOLCSI ERZSÉBET.....	4
BODÓ CSIBA GIZELLA.....	7
ŐSZI ANITA.....	10
GÓSI VALI.....	12
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)....	14
MÉZES MÓNIKA.....	18
NAGY ERZSÉBET (PENDZSI).....	19
MÓRICZ ESZTER.....	22
VÖRÖS BERNADETT (ANGEL).....	23
PÉTER ERIKA.....	24
KOVÁCS JÓZSEF TIBOR.....	26
SZABÓ GITTA.....	29
FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ).....	32
KOVÁCS DANIELA (VÖRÖS LILIOM).....	35
MICHAEL MENDLER (NEWYEAR).....	38

SIMON ROLAND	41
DÉNES MÓNICA	42
ÁBRAHÁM ISTVÁNNÉ	44
MOLNÁR SZILVIA (APHRODITE)	45
DOBLER ANITA	46
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT	50
KONDI NIKOLETTA	51
BOR ERIKA (EVELYNE LANGERH)	54
GYÖRKE SERES KLÁRA	58
VIEMANN LÁSZLÓ	59
MASZONG JÓZSEF (SAMWAY)	79
KOVÁCS KÁROLY	81
MAYER ZSÓ	82
KÖRMENDI ANNA	84
SZABÓ KILA MARGIT	87
CSOMA GÁBOR	90
SOMKUTI ZSÓFIA	91

CENE ORSOLYA	95
HRABACSIK MÁTÉ ATTILA	97
PÓKA THOMAS.....	100
SZABÓ ISTVÁNNÉ.....	103
VÁRHELYI KLÁRA (CHERNO).....	107
SZATHMÁRI FERENC	110
AGNES BERG	112
SZABÓNÉ HORVÁTH ANNA.....	124
AVASI ZOLTÁN.....	126
ZSATKOVICS EDIT	130
SZEPES ZSÓFIA	131
GEISZ LÁSZLÓ	132
CSENTE VALÉRIA	133
BARNA JÚLIA.....	135
F. BOZÓ ÉVA	138
KOVÁCS MONIKA NIKÉ	140
KISS ANGÉLA (MIMANGI).....	147

RASZTIK RITA RENÁTA	153
PAPP ERZSÉBET (ZSIKE).....	154
HANGYA LAJOSNÉ.....	158
ÁRPÁS DÓRA - WUNDERLICH JÓZSEF	159
GERGELY EDIT	163
SZIJÁRTÓ KÁROLY	166
BEMUTATKOZUNK.....	171
TARTALOMJEGYZÉK	195

A BARÁTOK VERSLISTÁNAK EDDIG A KÖVETKEZŐ KIADVÁNYAI JELENTEK MEG:

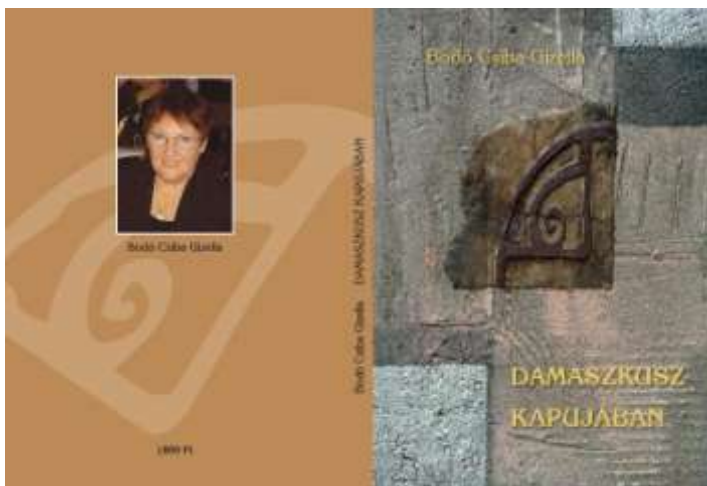
- 2001 – Hálóba szőtt szavak c. verseskötet. A könyv ára: 400 Ft.
2004 – Álmodók Földje c. verseskötet. A könyv ára: 450 Ft.
2005 – VersüzeNET c. verseskötet. A könyv ára: 500 Ft.
2006 – A lélek temploma c. kötet. A könyv ára: 500 Ft.
2008 – JELEN-LÉT c. kötet. A könyv ára: 600 Ft
- 2005 – Magánkozmosz I. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.
2005 – Magánkozmosz II. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.
2006 – Magánkozmosz III. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.
2007 – Magánkozmosz IV. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.
2004. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 1. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2005. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2005. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 3. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2006. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 4. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2006. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 5. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2007. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 6. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 02. 01. – Képzeld el c. folyóirat 2008/1. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2008/2. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 06. 01. – Képzeld el c. folyóirat 2008/3. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 08. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2008/4. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 2008/5. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 12. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2008/6. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
- 2006 – Sodrásban 2006 c. antológia. A könyv ára: 500 Ft.
2007 – Sodrásban 2007 c. antológia. A könyv ára: 800 Ft.
2008 – Sodrásban 2008 c. antológia. A könyv ára: 1000 Ft.

*A fenti kiadványaink megrendelhetők a megrendeles@verslista.hu
e-mail címen, illetve a következő postai címen:
Barátok Verslista 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.*

**A Barátok Verslista tagjai közé a subscribe@verslista.hu címre írt
e-maillal kerülhetsz fel, ha elfogadod a lista szabályait.
Honlapjaink: <http://www.verslista.hu>; <http://www.kepzeldel.hu>;
<http://www.alkot.hu>; <http://www.poeta.hu>.**

**Rendszeres, nyílt pályázatainkat a
<http://www.poeta.hu> oldalon keresd!**

Ajánló Bodó Csiba Gizella Damaszkusz kapujában című könyvéhez

„A dolgok egybevágnak.” „Nincsenek véletlenek.” „Semmi sem mutatja meg korábban magát, mint ahogyan meg kell mutatnia!” – írja Bodó Csiba Gizella. Damaszkusz kapujában minden részlet értelmet nyer. Az újra megtalált időtlenségben megtalálunk valami eredendőt, ősit; és megtalálunk talán még valamit – magunkat. A könyvben minden olvasó számára valódi kincsek rejlenek. Az egyes fejezeteket napi bölcsesség nyitja meg és a beszámoló nemcsak történelmi és kultúrtörténeti részeket tartalmaznak, hanem filozófiai, pszichológiai eszmefuttatásokat is, amik ebbe a szerves egészbe úgy illeszkednek bele, mint Gizella az Univerzumba. Azt hiszem, mindnyájan ezt a harmóniát keressük: a természet, az emberi kultúra és a transzcendens tökéletes egységét.

Mintha mi is ott lennénk, hihetetlen pontossággal írja le az őt körülvevő világ apró részleteit, minden pillanat történetét. Teljes leírást kapunk a városokról, az épületekről, a falakról – kívülről és belülről. Az író képes átérezni, magába szívni a kövek kisugárzását, értelmezi azok üzeneteit. Bodó Csiba Gizella ember és Isten kapcsolatába vetett hite képessé tesz minket is, hogy megszabaduljunk az idő és tér képzetei által felállított korlátoktól és valami sokkal ősbibb élet részeseivé váljunk: újra megéljük a múltat a jelenben. Minden párhuzamosan történik, ha tudatosítjuk, hogy nincs idő.

A könyv nemcsak útleírás; sokkal több, mint beszámoló. Méltó tanítómestere lehet bármely embernek, aki a béke és a szeretet útját keresi. Az első tanítását így lehetne megfogalmazni: Milyen szép, mekkora csoda ez az élet! *(Dénes Mónika)*

Bodó Csiba Gizella

Szíria

Kövek és jelek
több ezer évesek
kőbe vésetek
írasos ékek
ékirásos képletek
Mindezek – üzenetek
a múlttól a jövőnek
a körbe forgó időnek
a megismétlődő
soha-sem-voltnak
az emberiségnek

A kötet 1800 Ft-os áron rendelhető meg a megrendeles@vpm.hu címen.

Szakáli Anna: Nevető Hold

Pár évvel ezelőtt volt egy olyan álmom, amelyet elfelejteni nem lehet. Azóta bármi nehézség adódik, mindig megszólal egy hang belülről, ne idegeskedj, tudod, minden elrendeződik! Abban az álomban hiába akartam átmenni odaátra, vissza kellett térnem.

Így szólt a parancs: Még dolgod van a Földön. Térj vissza!

- És mit kell tennem? - kérdeztem megadással.

- Ne kérdezz semmit! Térj vissza, minden elrendezett!

Nem tudom ma sem igazán mi a feladatom, de teszem a dolgom és megpróbálok én is valami szépet és jót tenni az emberek elé. Ez vagyok én. Ezt gondolom, így látom és érzem az életet. Most elmondhatom, hogy megint teljesítettem valamit, aminek nem tudom a hasznát, értékét, de belőlem fakad, magamból adom, másoknak.

Harmadik kötetem alakja, formája megegyezik az első kettőével. Öt fejezete, földi létünk öt jelentős kérdésére vetíthető. Öt grafikáját Jónás László grafikus készítette. Jónás László teljesen egyedi stílusú képei a ma emberének időszerű üzenetet hoznak és visszatükrözik a kor szellemiségének zavartságát, minden durvaság nélkül.

A kötet Miskolcon a Könyvműhelyben készült a Z-Press kiadó előkészítésében. A Nevető Hold c. kötet 1700 Ft-os áron rendelhető meg a következő telefonszámon: 20/9949-201.

Üdvözlettel: Szakáli Anna

Grafika – Illusztráció

Szeifert Natália irodalmi tevékenysége mellett több éve készít tollgrafikákat, nem csak fekete-fehér, hanem színes, ún. festményhatású képeket is. Eddig három önálló és egy csoportos

kiállításon mutatkozott be, illetve tagja a WAMP (Vasárnapi Művész Piac, Budapest) művészeti közösségének, ahol piacnapokon megvásárolhatók az alkotásai.

Iparművészeti alkalmazásokon folyamatosan dolgozik (pl. öltözék-kiegészítők, felsőruházat).

Vállalja különféle illusztrációk, borítótervek készítését, egyedileg verseskötetekhez, prózai művek-

hez, illetve akár egy-egy vershez, rövidebb íráshoz is.

Elérhetőségek:

E-mail: szeifert.natalia@gmail.com

Telefon: 20 / 264 90 98

A Barátok Verslista levelezőlistának bemutatása

"A barátság klasszikus kapcsolat, s a mai ember a klasszikus kapcsolathoz kicsiny." (Hamvas Béla)

Félreértés ne essék, nem vitatkozni akarunk az idézet szülőatyjával, csupán kiteljesíteni, tovább szöni e gondolatot a XXI. század embere számára. Napjainkra teljesen természetessé vált az információ könnyed áramlása a világhálón keresztül, így a kapcsolattartás már nem lehet kibúvó az egymást megismerés alól. Hiába élünk távol a másiktól, ha érdeklődésünk egyfelé mutat, nincs az a földrész, amely elválaszthatna minket, s ezáltal, egyfajta barátság ki ne alakulna közöttünk. Igen, barátság, egy apró rügy az emberi természet dzsungelében, mely, ha megfelelően ápolják, virágot bontva életre kelhet. Mindenkinek szüksége van valamilyen virágkehelyre, közösségre, ahol saját boldogságát megtalálja, s ehhez kíván segítséget nyújtani kis csapatunk, a **2000-ben** Anisse és Dina által **alapított Barátok Verslista** is.

Hogy hogyan? Mondhatnám: klasszikusan, egyszerűen, a magunk kicsiny, szerény „eszközeivel”, mindenekelőtt a nyitottsággal. Szeretettel várunk ugyanis mindenkit, aki hozzánk hasonlóan affinitást érez a művészetek iránt, mint pl. az irodalom. Bizunk benne, hogy egy otthon tudunk ezáltal kialakítani a virtuális tér eme bizzar világában. Ehhez sokféleképp igyekszünk hozzájárulni. Ha már internet, létrehoztunk magunkról egy saját honlapot (<http://www.verslista.hu>), mely állandóan frissülő oldalaival gyönyörködteti el az arra járot. Ízelítőnek rögtön elolvashatók és megtekinthetők a Barátok írásai, (versek, prózák), alkotásai (grafikák, fotók), tájékoztatást kaphat az Olvasó a művészetek sokszínűségéről, (pl. zenei blokk, művészetek blokk), s részt vehet fórumunkon is, alkotásainkról írhat kritikát, rendelhet könyveinkből, vagy

információt szerezhet további hasznos linkjeink által. S hogy miért is jó a Barátok tagja lenni? Mert nemcsak a gép mögött ülve ismerjük egymást, hanem egyre sűrűbben találkozunk az ország különböző helyein, s a tagok között őszinte barátságok, szerelmek is kialakultak. Egymás szemét látva, egymás hangját hallva, egymás kezét fogva. Mert az internet csak egy lehetőség, hogy megtaláljuk egymást, s kapcsolatot tudjunk tartani azokkal, kiktől nagy távolság választ el, mikor nincs arra lehetőség, hogy mindennap összefussunk az utcán, beüljünk egy kávéra, és így osszuk meg egymással gondolatainkat. Embernek maradni, nyitottnak a világ felé, egymás felé – talán ez az egyik jellemzője a Barátok vers- és irodalomkedvelők levelezési listájának, s reményeink szerint ez tükröződik a levelezőlista honlapján is. Tagjaink olyan humán érdeklődésű személyek, akik verseket, novellákat írnak a Listára, legyen saját vagy idézett alkotás. Mint afféle lelkes amatőrök vehetünk részt itt a különféle irodalmi, fotó- vagy grafikapályázatokon, egyéb műveltségi feladványokban, agytornázató játékok inspirálhatnak, lehetőséget adva számunkra a kibontakozásra. Minden pályázatot szavazás követ, mely a mi „kezünkben van”, azaz egymás pályaműveire voksolunk. Természetesen nem elhanyagolható az elismeréssel járó jutalom sem, amely legtöbbször valamilyen könyv, kiadvány akár dedikálva is, de már maga a részvétel örömet okoz. Az emberi kapcsolatok személyes voltát mi sem kívánjuk megkerülni, ezért mindenkinek lehetősége van a találkozóiinkon való megjelenésre, mely az ország különböző helyeit érinti. Ezenkívül részesei vagyunk a saját magunk által létrehozott antológiáknak (**Hálóba szőtt szavak**, **Álmodók Földje**, **VersüzeNET**, **A lélek temploma**, **Jelen-Lét**). Rendelkezünk önálló folyóirattal (**Képzeld el...** címmel, elérhetősége: <http://kepzeldel.hu>), novellás kiadvánnyal (**Magánkozmosz I-IV.**) és többfelé kikacsingatunk, értem ezalatt pl. a **Másképp látók**, az **Irodalmi Rádió**, a **Kaláka**, a **MAIT** és a **Napsziget** nevű irodalmi portálokat, ahol mind az online, mind a nyomtatott sajtóban való publikálás adott lehet.

Barátaink, ismerőseink, rokonaink, lett legyen irodalommal, avagy más művészeti ággal foglalkozó egyén vagy társaság, lehetőséget kaphatnak reklám nélküli internet megjelenésre két szintén saját honlapon, a <http://www.poeta.hu> vagy a <http://www.alkot.hu> társoldalak alatt. Rendszeresen írunk ki nyílt pályázatokat, amiket a <http://www.poeta.hu> oldalon találhat meg a érdeklődő. Évente jelentetünk meg nyílt bekerülésű antológiákat is – **Sodrásban** címmel.

Úgy hiszem, ez a kis csapat – a nevéhez hűen, – valóban egy baráti gárdává állt össze, így mindannyian egy-egy önálló gyöngyszem vagyunk társadalmunk kultúr-arszenáljában. Talán nem túlzás azt állítani, hogy ez a kis internetes sziget a lelkes emberek kikötője – azoké, akik nemcsak odaadásukkal támogatják a művészeteket, ezen belül az irodalmi élet terjedését, hanem anyagi segítséget is nyújtanak.

Évi 2500 forintos tagdíjunk fejében a fentebb említett lehetőségek között, értékes emberek értékes műveinek kavalkádjában bolyonghat a hozzánk ellátogató. A levelezőlistára a **subscribe@verslista.hu** címen lehet feliratkozni.